

SARAH JIO

DESTINE ÎNLĂNȚUITE

SARAH JIO

DESTINE ÎNLĂNȚUITE

Original: *Blackberry Winter* (2012)

Traducere din limba engleză de:
ALINA ROGOJAN

virtual-project.eu

LITERA®

2016

Capitolul 1

Vera Ray

Seattle, 1 mai 1933

Un vânt înghețat pătrundea printre scândurile parchetului, și tremuram, strângându-mi puloverul gri de lână în jurul trupului. Nu mai avea decât un nasture. La cinci cenți bucata, mi se părea un moft să îi înlocuiesc pe cei pierduți. Oricum, venise primăvara. Sau nu? Am aruncat o privire afară, de la fereastra etajului doi, și am ascultat vântul care șuiera și urla. Un vânt furios. Crengile bătrânului cireș se izbeau de zidul clădirii de apartamente atât de puternic, încât am tresărit, temându-mă că o altă rafală ar fi putut sparge geamul. Luna aceasta nu îmi permiteam să plătesc reparații. Dar, chiar atunci, o priveliște neașteptată mi-a alungat pentru o clipă temerile. Flori roz-deschis se învâртеbeau în aer. Am oftat, zâmbind în sinea mea. „Exact ca zăpada”.

— Mami? s-a auzit glasul lui Daniel de sub pătură.

Am tras plapuma albastră, ponosită, dând la iveală fața-i chipeșă, rotundă și părul bălai și moale, cârlionțat încă la vârfuri. Părul lui de bebeluș. Avea trei ani, dar obrajii bucălați, trandafirii și ochii mari de un albastru senzațional erau mai degrabă ai unui bebeluș decât ai unui băiețandru. Dar când dormea mi se părea că arată exact ca în ziua în care se născuse. Uneori, în zori, mă strecuram în vârful picioarelor în camera lui și îl priveam cum strânge în brațe ursulețul maro, adorabil împodobit cu o ureche ruptă și un papion jerpelit de catifea albastră:

— Ce e, iubirea mea? l-am întrebat, îngenunchind lângă pătuțul de brad, înainte de a arunca din nou o privire precaută către fereastra în care bătea vântul dezlănțuit. „Ce fel de mamă sunt dacă îl las aici în noaptea asta, singur singurel?” Am oftat. „Am de ales?” Caroline lucra în schimbul de noapte, iar eu nu puteam să-l duc din nou la hotel, mai ales după incidentul de weekendul trecut, când Estella îl găsisese dormind în apartamentul de lux de la etajul nouă. Îl scosese din căldura

pilotei și-l alungase ca pe un șoarece de bucătărie prins că moțăie în borcanul cu făină. El se speriasse teribil, și fusese cât pe ce să îmi pierd locul de muncă. Am tras adânc aer în piept. Nu, scumpului meu băiețel îi era bine aici, la căldură și în siguranță în patul lui. Aveam de gând să încui ușa. Într-adevăr, pereții clădirii cu apartamente de închiriat erau subțiri, însă ușa era rezistentă, din lemn masiv de mahon, cu o încuietoare excelentă din alamă.

Am tresărit amândoi când cineva a bătut la ușă, nerăbdător, furios, insistent. Pe chipul lui Daniel se citea teroarea:

— Iar e el, mami? a spus copilul, apoi glasul i s-a prefăcut în șoaptă. Omul *rău*?

L-am sărutat pe frunte, încercând să-mi ascund teama crescândă:

— Nu-ți face griji, iubire! i-am spus înainte de a mă ridica. Probabil e mătușa Caroline. Rămâi aici. Mă duc să văd.

Am coborât scările și m-am oprit în sufragerie pentru o clipă, încremenită, încercând să decid ce să fac. Bătăile în ușă nu conteneau, mai puternice, mai nervoase. Știam cine era și ce voia. M-am uitat la poșetă, conștientă că nu aveam în ea mai mult de un dolar, poate doi. Întârziasem trei săptămâni cu plata chiriei, și de atunci îl tot dusesem cu vorba pe domnul Garrison, invocând diverse scuze, dar acum ce aveam să fac? Cheltuisem ultimul salariu pe alimente și îi cumpărasem bietului copil o pereche nouă de pantofi. Nici nu mă așteptam să-i mai fie multă vreme bune acele încălțări de bebeluș.

Cioc. Cioc. Cioc.

Inima îmi bătea în ritmul aceluia ciocănit. Eram înspăimântată, mă simțeam captivă în apartament, ca într-o cușcă. Parcă pereții din jurul meu ar fi fost din sârmă ruginită. „Ce mă fac?” Din reflex, mi-am dus privirea la încheietura mâinii. Prețuisem acel lăntișor superb de aur, încrustat cu trei safire delicate, din clipa în care mi-l dăruise tatăl lui Daniel – nu văzusem vreodată ceva mai frumos. În noaptea aceea, la Hotel Olympic, fusesem oaspete, nu o cameristă în rochie neagră și șorț alb. Când am deschis cutiuța albastră, iar el a legănat brățara deasupra încheieturii mele, am simțit, pentru prima dată, că eram născută să port astfel de bijuterii. Mi se păruse oarecum caraghios atunci să mă gândesc că aș fi putut, ei bine... Am închis ochii strâns, în vreme ce bubuitul din ușă a continuat. Am început să desfac

Închizătoarea brățării, apoi am clătinat din cap. Hotărât, nu aveam de gând să i-o dau lui. Nu aveam de gând să renunț atât de ușor. În schimb, am tras brățara mai sus pe antebraț, ascunzând-o în siguranță sub mâneca rochiei. Aveam să găsesc o altă cale.

Am inspirat adânc, am pornit încet spre ușă și am descuiat-o cu mare precauție. Cu un scârțâit de balamale, ușa s-a deschis, dezvăluindu-l pe domnul Garrison pe palierul exterior. Era un bărbat înalt, masiv; nu degeaba, lui Daniel îi era atât de teamă de el. Fața severă îi era aproape în întregime acoperită de o barbă gri, neîngrijită. Doar obrajii rumeni și ciupiți de vărsat și ochii haini răzbăteau prin ea. Respirația îi mirosea a acru, un amestec de gin cu brad, dovadă că venise din birtul de la etajul inferior. Strictul regim al prohibiției nu se încheiase încă, dar majoritatea polițiștilor închideau ochii în această zonă a orașului:

— Bună seara, domnule Garrison! i-am spus cât de amabil puteam.

El s-a apropiat, înfigându-și gheata mare, cu bombeu metalic, în pragul ușii:

— Scutește-mă de formalități! mi-a spus el. Unde sunt banii mei?

— Vă rog... dați-mi voie să îmi cer iertare, domnule, am început eu pe un ton șovăitor. Știu că am întârziat cu chiria. A fost o lună foarte grea pentru noi și...

— Mi-ai spus povestea asta și săptămâna trecută, a zis el pe un ton lipsit de emoție.

Și-a făcut loc pe lângă mine, a intrat în bucătărie și s-a servit din pâinica pe care tocmai o scosesem din cuptor. Cina mea. A deschis frigiderul și s-a încruntat când nu a găsit nici măcar o bucățică de unt.

— Te mai întreb o dată, a continuat el, cu gura plină. Și-a îngustat ochii. Unde sunt banii mei?

Am apucat strâns brățara, iar privirea mi s-a fixat, dincolo de el, pe peretele cu șipci roase de vreme și vopseaua cojită. „Ce pot să îi spun acum? Ce pot să fac?”

El a izbucnit într-un hohot de râs înfundat, gutural.

— Exact cum credeam, a spus. O mincinoasă hoată!

— Domnule Garrison, eu...

Și-a ațintit ochii asupra mea cu o expresie posesivă; s-a

apropiat până i-am putut simți mirosul rânced al respirației, și barba lui îmi zgâria fața. M-a prins strâns de încheietura mâinii chiar în clipa în care brățara mi-a alunecat sub manșeta mânecii, ascunsă de ochii lui:

— M-am gândit eu că s-ar putea să se ajungă la asta, mi-a zis el, mâna lui grasă și aspră chinuindu-se să îmi dea la o parte puloverul, pentru a se încleșta pe corsajul rochiei mele. Cu degetul arătător trăgea de un nasture. Din fericire pentru tine, întâmplător sunt un om generos și am să-ți dau voie să mă plătești *altfel*.

M-am dat un pas înapoi, chiar când am auzit pași pe scări:

— Mami?

— Daniel, du-te înapoi în pat, iubire, am spus cu tot calmul posibil. Vin și eu imediat.

— Mami! a strigat el din nou, începând să plângă.

— Oh, scumpule! i-am strigat eu, rugându-mă ca vocea să nu îmi trădeze spaima pe care o simțeam. Totul e bine. Îți promit. *Te rog*, întoarce-te în pat!

Nu puteam să îl las să vadă acea scenă sau, mai grav, să-i permit domnului Garrison să îl rănească:

— Mami, mi-e frică! a spus el, cu vocea înăbușită de ursulețul lui.

Domnul Garrison și-a dres vocea și și-a aranjat pardesiul:

— Ei bine, dacă nu poți să-i închizi gura, a țipat el, privindu-l pe Daniel cu un rânjel sinistru, atunci va trebui să mă întorc. Dar nu-ți face iluzii, am să mă întorc. Nu mi-a plăcut felul în care s-a uitat la Daniel, ca și cum ar fi fost un animaluț, o pacoste. Și-a întors din nou privirea către mine, studiindu-mă ca și cum aș fi fost o savuroasă bucată de mușchiuleț de vită sfârâind într-o tigaie. Și am să-mi primesc plata.

Am dat din cap supusă când a ieșit pe ușă:

— Da, domnule Garrison.

Abia am nimerit să încui zăvorul în timp ce pașii lui tunau pe palier. Înainte de a mă întoarce spre Daniel, am inspirat adânc, pentru a mă liniști, și mi-am șters o lacrimă răătăcită de pe obraz:

— Oh, Daniel! am spus, urcând în fugă scările și luându-l în brațe. Te-ai speriat, scumpule? Nu fi speriat, mami e aici. Nu ai de ce să te temi.

— Dar nenea, a spus el, trăgându-și nasul, e un om rău. A rănit-o pe mami?

— Nu, scumpule, am spus. Mami nu ar lăsa să se întâmple asta.

Am dus mâna la încheietură și mi-am desfăcut brățara, lăsând-o să cadă în căușul protector al palmei mele.

Daniel a ridicat spre mine o privire nedumerită, iar eu i-am cercetat ochii mari și inocenți, dorindu-mi ca lucrurile să fi stat altfel pentru el, pentru noi:

— Mamei îi place brățara, dragul meu. Vreau doar să o păstrez în siguranță.

El s-a gândit o clipă:

— Ca să nu o pierzi?

— Exact. M-am ridicat și l-am luat de mână. O ajuți pe mami să o pună în *locul secret*?

Daniel a încuviințat din cap și ne-am îndreptat spre dulăpiorul de sub scări. Daniel descoperise, într-o dimineață, în timp ce se juca, acel loc special, mare cât o cutie de pălării, și hotărâserăm să-l ținem secret de restul lumii. Daniel păstra acolo diverse comori – o pană de mierlă albastră, pe care o găsise pe stradă, o cutie de sardine pe care o umpluse cu pietre netede și alte mărunțișuri. Un semn de carte. O monedă lucioasă de cinci cenți. O scoică decolorată de soare până la un alb scânteietor. Tot acolo îi pusesem și certificatul de naștere și alte documente care trebuiau păstrate în siguranță. Iar acum îmi puneam acolo și brățara.

— Gata, am spus, închizând ușița, uimită de faptul că dulăpiorul se integra perfect în acel loc, pierzându-se în lambriul scării. Cum de îl descoperise Daniel nu aveam să aflăm vreodată.

El și-a lipit capul de pieptul meu:

— Mami cântă un cântecel?

Am dat din cap, netezindu-i pe frunte părul blond și minunându-mă de cât de mult semăna cu tatăl lui. „De-ar fi și Charles aici”. Am alungat rapid acest gând, simplă fantezie, și am început să cânt:

— Nani, nani, nu mai plânge, nani, nani, dormi ușor, nani, nani, puișor. Nani, nani, dormi ușor, că mama te-o legăna și din gură ți-o cânta.

Cuvintele mi-au zburat de pe buze și ne-au liniștit pe amândoi.

Am cântat doar șase versuri, suficient ca pleoapele lui Daniel să înceapă să se închidă, înainte de a-l duce în pat, cuibărindu-l

din nou sub pătură.

Nori de îngrijorare i-au umbrît chipul cînd mi-a văzut rochia neagră și șorțul alb:

— Nu pleca, mami!

I-am cuprins bărbia în palmă:

— Nu lipsesc decît puțin timp, dragul meu, i-am spus, sărutându-l pe amîndoi obrajii, moi și răcoroși sub buzele mele.

Daniel și-a îngropat fața în ursulețul de pluș, frecându-și nasul de nasturele pe post de nas al jucăriei, la fel ca atunci cînd era bebeluș:

— Nu vreau! A tăcut o clipă, mintea lui de trei ani străduindu-se din răputeri să aleagă cuvintele potrivite. Eu frică cînd pleci.

— Știu, iubirea mea, am spus, abia reținându-mi lacrimile. Dar trebuie să plec. Fiindcă *te iubesc*. Vei înțelege asta într-o bună zi.

— Mami, a continuat Daniel, uitându-se pe fereastră, afară, unde vîntul se întetea. Eva spune că noaptea ies fantomele.

Am făcut ochii mari. Fiica lui Caroline avea o imaginație de necrezut la cei doar trei ani jumătate ai ei.

— Ce îți spune Eva acum, dragule?

Daniel a ezitat o clipă înainte de a răspunde:

— Păi, mi-a zis el prudent, cînd ne jucăm, uneori se uită oameni la noi. Sunt fantome?

— Cine, dragul meu?

— Doamna.

M-am lăsat în genunchi la același nivel cu ochii lui:

— Care doamnă, Daniel?

Și-a încrețit nasul:

— Din parc. Nu îmi place pălăria ei, mami. Are pene. A făcut rău la o pasăre? Mie îmi plac păsările.

— Nu, iubire, am spus în timp ce îmi făgăduiam să port o discuție cu Caroline despre poveștile Evei. Bănuiam că, din cauza lor, Daniel avea coșmaruri în ultima vreme. Daniel, ce ți-a zis mama să nu vorbești cu străinii?

— Dar nu am vorbit cu ea, mi-a spus el, cu ochii larg deschiși.

L-am mîngâiat pe păr.

— Bravo, ești cuminte!

El a dat din cap, înfundându-și capul în pernă cu un oftat. I-am așezat ursulețul pe brațul îndoit:

— Vezi, nu ești singur, i-am spus, incapabilă să-mi controlez

tonul vocii. Speram ca el să nu fi observat. Îl ai pe Max aici cu tine.

Și-a apăsât din nou ursulețul pe față:

— Max, a spus el zâmbind.

— Noapte bună, iubire! i-am spus, întorcându-mă spre ușă.

— Noapte b, mami!

Am închis ușa încet, apoi am auzit un strigăt înăbușit:

— Stai!

— Da, iubire? am spus, băgând capul prin crăpătura ușii.

— Pupi pe Max? a spus el.

M-am întors la pat și am îngenuncheat, în timp ce Daniel mi-a apăsât ursulețul pe buze:

— Te iubesc, Max! am șoptit, întorcându-mă la ușă. Și pe tine te iubesc, Daniel! Mai mult decât vei ști vreodată.

Am coborât scările în vârful picioarelor, am mai pus un lemn în șemineu, am șoptit o rugăciune și am ieșit pe ușă, încuind-o. Era doar schimbul de noapte. Aveam să ajung acasă înainte de răsăritul soarelui. M-am întors din nou spre ușă, apoi am clătinat din cap, liniștindu-mă singură. Era singura soluție. Daniel avea să fie în siguranță. Teafăr și nevătămat.

Capitolul 2

Claire Aldridge
Seattle, 2 mai 2010

Am deschis brusc ochii și mi-am apăsât burta cu mâna. Junghiul din abdomen reapăruse. Cum îl numise doctorul Jensen? A, da, o „durere fantomă” – ceva legat de felul în care corpul meu reactiva amintirea acelei traume. Fantomă sau nu, am rămas în pat, resimțind acea durere familiară, izolată, care mă întâmpinase în fiecare dimineață, în ultimul an. M-am oprit să conștientizez amintirea respectivă, întrebându-mă, ca în fiecare zi când suna alarma de la ceas, cum aș putea găsi în mine forța de a mă ridica din pat, de a mă îmbrăca – de a mă purta ca un om normal, când tot ce îmi doream era să mă strâng într-un ghem și să iau Tylenol PM pentru a nu mai simți absolut nimic.

M-am frecat la ochi și am aruncat o privire la ceas: 5.14 dimineata. Am rămas în pat nemișcată, ascultând, din apartamentul nostru de la etajul paisprezece, cum vântul își dezlănțuia furia. Am început să tremur și mi-am tras plapuma până la gât. Nici măcar puful de rață siberiană nu reușea să alunge frigul. „De ce e atât de frig?” Probabil că Ethan redusese temperatura de la termostat – din nou:

— Ethan? am șoptit, întinzând brațul spre partea lui de pat, unul foarte mare, însă așternuturile erau reci și aspre. Iar plecase devreme la muncă.

M-am ridicat în picioare și mi-am luat halatul de pe scaunul cu tapițerie dungată alb-albastră de lângă pat. Telefonul suna insistent, și m-am dus în sufragerie. Ferestrele cu suprafețe vitrate panoramice ale apartamentului dezvăluiau priveliștea pieței Pike Place din Seattle, aflată sub noi, și a Golfului Elliott, cu fluxul său neîntrerupt de feriboturi care veneau și plecau. În ziua când vizionasem pentru prima dată apartamentul, în urmă cu patru ani, îi spusese lui Ethan că mă simțeam de parcă aș pluti.

— Castelul tău din nori, îmi spusese el trei săptămâni mai

târziu, întinzându-mi o cheie de argint scânteietoare.

Însă nu peisajul familiar m-a captivat în dimineața aceea. De fapt, nu se vedea *nimic*. Totul era... *alb*. M-am frecat la ochi pentru a privi mai atent tabloul de dincolo de sticla dublă. *Zăpadă*. Și nu doar câteva fulgieli – un viscol în toată regula. M-am uitat la calendarul de pe peretele de lângă biroul meu și am clătinat din cap derutată. O furtună de zăpadă pe 2 mai? „Incredibil!”

— Alo! am murmurat la telefon, întrerupându-i în sfârșit țârâitul.

— Claire!

— Frank.

Șeful meu de la ziar, într-adevăr, dar la acea oră matinală, salutul meu fusese lipsit de politețe profesională.

— Te uiți pe fereastră?

Fiind un editor dedicat muncii sale, Frank se așeza adesea la biroul lui înainte de răsăritul soarelui, în timp ce eu abia dacă intram, de regulă, în birou în jur de ora nouă. Iar asta, în zilele bune. În departamentul de reportaje nu domina aceeași atmosferă de lucru sub presiune ca la biroul de știri, și totuși Frank se purta ca și cum articolele care configurau profilul unor grădinari locali sau recenziile despre producțiile de teatru pentru copii erau probleme vitale, presante. Angajații lui, printre care mă număram și eu, nu prea aveau ce obiecta. Soția lui Frank murise cu trei ani în urmă, iar de atunci el se cufundase în munca lui cu atâta ardoare, încât uneori bănuiam că doarme la birou.

— Te referi la zăpadă, așa-i?

— Da, la *zăpadă*! Îți vine să crezi?

— Știu, i-am răspuns, privind în balcon, unde masa și scaunele din fier forjat erau acoperite cu o pulbere albă. Presupun că meteorologilor le-a scăpat asta.

— Asta e sigur, a spus Frank. L-am auzit răsfoind diverse hârtii de pe birou. Uite-o – prognoza meteo din ziarul de azi. „Cer noros, maxima de cincisprezece grade, posibil ploaie ușoară”.

Am clătinat din cap.

— Cum e posibil să se întâmple așa ceva? E aproape vară – sau cel puțin așa era, din câte știu eu.

— Nu sunt meteorolog, dar știu că e un fenomen rar. Trebuie

să scriem despre asta.

Tonul lui Frank trăda toate semnele unui editor captivat de un subiect fierbinte.

Am căscat.

— Nu crezi că e mai degrabă un subiect pentru departamentul de știri? O furtună de zăpadă nu e subiect de reportaj, asta, dacă nu cumva vrei să scriu unul despre oamenii de zăpadă din oraș.

— Nu, nu, a continuat Frank. E un subiect mult mai interesant, Claire. Am răsfoit niște dosare vechi, și n-o să-ți vină să crezi ce am găsit.

— Frank, am spus, bâjbâind după termostat și reglându-l la douăzeci și patru de grade. Ethan detesta să irosească energie. Nu e nici șase dimineața. De cât timp ești la birou?

El a ignorat întrebarea mea.

— Nu e prima dată când Seattle a avut parte de o asemenea furtună.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Așa e, a nins în ianuarie, nu?

— Claire, a continuat el, nu, ascultă. O furtună de zăpadă de sfârșit de sezon a lovit orașul exact în aceeași dată, în 1933. L-am auzit răsfoind din nou printre hârtii. Sincronizarea e ieșită din comun. Acum mai bine de optzeci de ani, o furtună identică – un viscol teribil – a paralizat complet orașul.

— E interesant, am spus eu, simțind o dorință arzătoare de a-mi face o cană de ciocolată fierbinte și de a mă întoarce în pat. Dar tot nu înțeleg de ce asta ar fi subiect de reportaj. Nu ar trebui să se ocupe de chestiune Debbie de la știri? Ții minte, ea a scris despre tornada monstruoasă de anul trecut din sudul Seattle-ului?

— Fiindcă e *mai mare* de atât, a spus el. Gândește-te. Două furtuni de zăpadă, marcând ambele aceeași dată în calendar, la distanță de aproape un secol? Dacă tu zici că asta nu merită un reportaj, atunci nu știu ce ar merita, Claire.

Am simțit că tonul îi devenise autoritar, așa că am cedat:

— Număr de cuvinte și termen de predare?

— Ai dreptate în privința știrilor, a spus el. Cele de azi și de mâine vor aborda subiectul, dar mie mi-ar plăcea un text mai amplu, un expozeu care să compare furtuna de atunci cu cea de acum. Vom dedica o întreagă secțiune reportajului. Pot să-ți las

spațiu pentru șase mii de cuvinte și aș vrea să am textul cel mai târziu vineri.

— Vineri? am protestat eu.

— Nu va trebui să cauți surse prea mult, a continuat el. Sunt sigur că există munți de materiale în arhive. Abordarea ta poate fi „Fabuloasa întoarcere a furtunii”.

Am zâmbit cu un aer atotcunoscător.

— Vorbești de parcă furtuna asta ar fi o ființă vie.

— Cine știe? a spus Frank. Poate e un îndemn să căutăm ceva în trecut. Să vedem ce ne-a scăpat...

Vocea i s-a stins treptat.

— Frank, am spus eu suspinând, sentimentalismul tău legat de vreme e adorabil, dar stăpânește-ți entuziasmul. Eu încă îmi bat capul cum o să scriu șase mii de cuvinte despre oameni de zăpadă.

— Zăpada mieilor, a murmurat el.

— Poftim?

— Furtuna, a continuat el. Se numește zăpada mieilor. Țsta e termenul popular pentru un episod neașteptat de vreme rece la sfârșit de sezon. Interesant, nu-i așa?

— Așa cred, am răspuns, acționând întrerupătorul de pe perete pentru a aprinde șemineul. Lecția de meteorologie a lui Frank îmi stârnise pofta de o felie de tartă caldă cu mure. Măcar vom avea un titlu excelent.

— Să sperăm că și un reportaj excelent, a spus el. Ne vedem la birou.

— Frank, așteaptă... l-ai văzut pe Ethan în dimineața asta?

Soțul meu, secretarul general de redacție al ziarului, ajungea de cele mai multe ori la serviciu înaintea mea, dar începuse să plece din ce în ce mai devreme.

— Nu încă, a spus el. Sunt doar eu aici și câțiva oameni de la știri. De ce?

— O, nimic, am spus eu, încercând să ascund emoția pe care o simțeam. Doar îmi făceam griji dacă a ajuns cu bine, ținând cont de zăpadă.

— Ei bine, ai grijă când ieși, mi-a spus el. Fifth Avenue e un patinoar.

Am închis telefonul și am coborât privirea spre strada ce se întindea la picioarele mele, mijind ochii pentru a desluși două siluete, un tată și copilul său, prinși într-o bătaie cu bulgări.

Mi-am lipit nasul de geam, simțind sticla rece pe piele. Am zâmbit, captivată de acea scenă înainte ca respirația mea să aburească geamul. *O zăpadă a mieilor.*

Capitolul 3

Vera

— Ai întârziat, mi-a spus Estella, aruncându-mi o privire din spatele biroului ei din oțel cenușiu, când am intrat în oficiul cameristelor de la Hotelul Olympic.

Un singur bec atârna într-un fir în subsolul slab luminat. A arătat din cap spre un morman de așternuturi albe, proaspăt spălate, care așteptau să fie împăturite.

— Știu, am spus eu pe un ton supus. Îmi pare foarte rău! Tramvaiul a întârziat și, chiar înainte de a pleca, am avut o confruntare cu...

— Nu mă interesează scuzele tale! a lătrat ea. Apartamentele de la etajul cinci trebuie făcute lună, și încă rapid. Avem un grup care se cazează diseară. Demnitari. Treaba trebuie făcută foarte repede și cu atenție la detalii. Și ai grijă cum întinzi cearșafurile în colțurile paturilor. Ieri erau neglijent aranjate, și am fost nevoită să o trimit pe Wilma să le refacă pe toate.

A oftat și s-a întors la hârțogăria din fața ei.

— Îmi pare rău, doamnă! am spus eu, băgându-mi poșeta într-un dulăpior și strângându-mi șorțul înainte de a porni spre liftul de serviciu. Am să muncesc mai bine.

— Și, Vera, a adăugat Estella, sper că nu ți-ai adus din nou *băiatul*, da?

Și-a lungit gâtul ca și cum s-ar fi așteptat să îl vadă ascuns sub fusta mea.

— Nu, doamnă, am murmurat eu, întrebându-mă deodată dacă îi lăsasem lui Daniel vreun pahar cu apă.

„I-oi fi lăsat oare? I se va face sete?” Mi-am înăbușit gândul când Estella m-a sfredelit cu privirea.

— Bun, a spus ea. Fiindcă, dacă se mai întâmplă vreodată să confunzi cel mai luxos hotel din Seattle cu o creșă, mă tem că voi fi obligată să-i dau locul tău de muncă oricăreia dintre numeroasele femei care ar fi încântate să-l aibă. Ar trebui să fii recunoscătoare că ai din ce să îți câștigi existența, în timp ce atât de multă lume nu are.

— Da, doamnă, am spus. Sunt foarte recunoscătoare. Nu se va mai întâmpla.

— Prea bine, a spus ea, arătând spre o tavă de argint pe care se aflau două felii uriașe de tort de ciocolată și o sticlă de șampanie.

„Ce bine ar fi dacă ar primi și Daniel o felie de tort de ciocolată!” Mi-am pus în gând să strâng bacșișul ca să îi fac unul. Orice copil merită să guste o prăjitură, chiar și unul sărac.

— Du asta sus la camera 503, a spus ea. Manuel e ocupat cu altă livrare. E pentru un client *important*, așa că mișcă-te mai repede, da?

— Da, doamnă, am spus eu, împingând căruciorul afară pe ușă.

În timp ce liftul de serviciu urca, am studiat tortul – ciocolată neagră cu ciocolată caramel între straturi – și sticla de vin spumant franțuzesc, având imprimate pe etichetă cuvinte exotice, pe care nu le înțelegeam. Am simțit un junghi de foame, dar mi-am impus să îmi iau privirea de la prăjitură. Cu puțin noroc aveam să dau peste o bucățică de brânză sau peste o chiflă într-una din camerele în care făceam curat în noaptea aceea. Cu o săptămână în urmă, găsisem un sandwich cu friptură. Fusese ronțait pe margini, dar nu m-a deranjat, căci nu mâncasem nimic toată ziua.

Am ținut bine căruciorul când liftul s-a oprit brusc, crispându-mă când am văzut paharele înalte de șampanie ciocnindu-se între ele și evitând la limită să cadă pe podea. „Ce-ar zice Estella dacă le-aș sparge?” Am împins căruciorul în hol, salutând din cap cuplul distins care tocmai trecea pe acolo. Cei doi m-au ignorat. „Unde merg oare? La teatru? La operă?” Era ușor să te pierzi în vise fanteziste când lucrezi într-un hotel și, pentru a-mi umple timpul, mă lăsam purtată de gândul cum ar fi să stau întinsă într-un pat cu așternuturi proaspăt călcate și perne pufoase. În timp ce ștergeam praful de pe bordura aurie, mă uitam pe furiș în dulapuri și admiram hainele luxoase atârinate în ele, bijuteriile întinse pe mesele de toaletă, sticlele de parfum care costau cât chiria pe șase luni. O dată mi-am pus o picătură la încheietura mâinii, inspirând aroma florală, exotică, de bogăție și lux, dar, imediat ce m-am gândit la Estella, m-am spălat rapid cu apă și săpun.

În timp ce treceam prin fiecare cameră, îmi imaginam povești

despre viețile celor cazați acolo, întrebându-mă întotdeauna cum ar fi fost pentru mine și pentru Daniel dacă circumstanțele ar fi fost diferite.

M-am oprit la camera 503 și am bătut la ușă. Dinăuntru se auzea muzică. Jazz, poate.

— Un minut! a strigat o voce de femeie, urmată de un chicotit.

Câteva clipe mai târziu, ușa s-a deschis, apărând o femeie frumoasă, cam de vârsta mea. Sâniile se revărsau din decolteul unei cămăși de noapte din dantelă roz-deschis, legată strâns în jurul taliei. Părul ei scurt, vopsit într-o nuanță țipătoare de blond-galben, era ușor cârlionțat la vârfuri, exact ca în reclame. Când a coborât privirea spre cărucior, am putut să observ culoarea naturală, închisă, la rădăcina părului ei:

— O, ce bine! a rostit ea pe un ton ascuțit, trecându-și degetul arătător peste marginea prăjiturii, apoi lingându-l, ignorându-mi complet prezența. Lon, a gângurit ea spre cel din cameră, diavole ce ești! Știi că șampania și ciocolata sunt slăbiciunea mea.

Am intrat după ea în cameră. Aerul mirosea a apă de colonie cu aromă de mosc, iar obrajii mi-au luat foc, roșind, când am observat un bărbat pe jumătate îmbrăcat, întins pe pat. Cu pătura trasă până la brâu, arăta ca un rege, rezemându-se pe un morman de perne:

— Las-o aici, lângă mine, păpușă! mi-a spus el cu amabilitate, privindu-mă drept în ochi.

Eu m-am întors cu spatele, jenată să îi văd pieptul gol, bronzat și acoperit de sudoare, ca după un efort.

— Oh! a spus el, rânjind, îndemnându-mă să mă uit la el. Nu fi sfioasă, scumpo! Ești nouă aici?

— Nu, domnule, am spus. Adică, ei bine, da, domnule. Doar de șase luni.

Femeia părea foarte iritată de conversația noastră.

— Lonnie, a scâncit ea, lasă-mă să-ți ofer puțină prăjitură.

— Imediat, Susie, a spus el, fără a-și lua ochii de la mine. Eu sunt Lon Edwards. Nu cred că am avut plăcerea de a face cunoștință cu tine.

Mi-a întins mâna. Femeia s-a bosumflat.

Eu i-am apucat-o jenată, neștiind ce să spun, așa că am mormăit:

— Eu sunt Vera. Vera Ray.

— Încântat de cunoștință, draga mea, mi-a spus el, băgându-mi o bancnotă nou-nouță de cinci dolari în buzunarul șortului.

M-am retras și am făcut o reverență.

— Mulțumesc, domnule! Adică, ăăă, Lon, adică voiam să zic domnule Edwards.

— Sper să te mai văd, a spus el, rânjind, înainte de a-și îndrepta din nou privirea către Susie, care părea disperată după atenția lui – și după tortul de ciocolată.

— Da, domnule, m-am bâlbâit eu. Mulțumesc, domnule! Noapte bună!

Închizând cu zgomot ușa în urma mea, am răsuflat și chiar în aceeași clipă am zărit-o pe Gwen, care mă aștepta în hol. Scundă, rotofeie și cu o cicatrice nefericită pe obrazul stâng, Gwen rareori se încrunta sau se lamenta, motiv pentru care o îndrăgisem imediat.

— Estella m-a trimis să te ajut la etajul ăsta, a ciripit ea. Vine un grup mare. Trebuie să ne mișcăm repede. A rânjit. Înțeleg că l-ai cunoscut pe Lon.

Am ridicat din umeri, bătându-mă cu palma peste buzunar.

— E generos la bacșișuri.

Gwen a zâmbit răutăcios.

— Și are o slăbiciune pentru cameriste.

— Gwen! am pufnit eu. Doar nu vrei să spui că aș...

— Nu, nu, a spus ea, împungându-mă în joacă în coaste cu mânerul pământului de praf. Doar că femeia care e cu el acum – Susie – lucra la curățenie înainte să te angajezi tu.

— Vrei să spui că era...?

Gwen a încuviințat din cap.

— Exact ca noi. Iar acum el o ține în apartamentul lui, elegantă și aranjată, doar la cheremul lui.

Asta m-a făcut să roșesc.

— Îngrozitor!

Gwen a ridicat din umeri.

— Susie nu pare să fie de aceeași părere. El îi dă o sută de dolari pe săptămână și acces la mașină și șofer. Cu siguranță e mai bine decât să spele podelele.

— O sută de dolari pe săptămână?

Gwen s-a arătat visătoare.

— O avere.

— Ei bine, am spus eu, inspirând adânc și expirând pentru a alunga gândul. Eu nu m-aș vinde niciodată în felul ăsta.

Gwen a ridicat din umeri.

— Niciodată să nu spui niciodată, a spus ea, băgând cheia în prima dintre cele unsprezece camere care trebuiau dereticate. Trăim vremuri îngrozitoare. Atât de mulți oameni au necazuri. Sora mea cea mai mare locuiește în Kansas. Soțul ei nu mai are de lucru, și au opt copii. *Opt* guri de hrănit. Imaginează-ți ce ar fi dispusă să facă pentru a-și hrăni familia. Eu sunt pur și simplu recunoscătoare că nu am decât propriul burdihan de umplut.

M-am gândit la Daniel și la situația dificilă în care eram cu plata chiriei. Nu puteam să îl mai duc de nas prea mult pe domnul Garrison. Aveam să fim scoși în stradă peste câteva zile, cel mult o săptămână, dacă aveam noroc.

— Gwen, am murmurat, nu cumva ai douăzeci de dolari să-mi dai împrumut? Ca să-mi plătesc chiria. Sunt teribil de strâmtorată.

— Mi-aș dori să am, scumpo, a spus ea, din ochii ei blânzi răzbătând milă. M-a săgetat un sentiment de vinovăție. „Cum să mă aștept la o salvare din partea ei, când știu că și ea se află în aceeași situație?” Uite, a spus ea, întinzându-mi două bancnote boțite. Ultimii mei doi dolari.

— Îți promit că ți-i dau înapoi, i-am spus.

— Nu-ți face griji pentru asta, a răspuns ea, arătând spre pat. Hai să ne apucăm să scoatem așternuturile! Și te las chiar să iei tu toți banii de bacșiș pe care îi găsim în camere. Poate vom avea noroc.

— Poate, am răspuns eu.

∴

Până la cinci dimineața terminaserăm tot etajul, chiar și uriașul apartament de lux, mărturie stăteau mâinile mele înroșite și crăpate. Gwen a căscat și mi-a întins un recipient cu cremă de față pe care îl șterpелise dintr-o cameră goală.

— Dă-ți cu puțin din asta, mi-a zis. Te va ajuta.

Am zâmbit la gestul ei generos.

— Vrei să ne oprim pe la bistro înainte de a merge acasă?

— Nu pot, i-am răspuns. Trebuie să ajung acasă înainte să se trezească Daniel.

Gwen a pus mâna pe brațul meu.

— E greu să pleci de lângă el, nu-i așa?

Am dat din cap, conștientă de fiecare secundă irosită. Daniel mă aștepta.

— E de neîndurat, de fapt.

Am simțit înțepături în ochi și mi-am ferit privirea.

— N-o să dureze o veșnicie, să știi, mi-a spus ea. Îți vei găsi calea. Vei cunoaște pe cineva. Pe cineva minunat.

Am fost tentată să îi spun: „Dar asta s-a întâmplat deja, și uite cu ce m-am ales”, în schimb, doar am dat din cap:

— Da, am spus. O să vină și trenul meu într-o bună zi, nu-așa? Și al tău.

Gwen mi-a făcut cu ochiul.

— Așa e, scumpo, mi-a spus ea, cu o strângere de mână. Ei, cât ai strâns cu tot cu bacșișuri?

Am ridicat din umeri.

— Patru dolari.

Gwen a zâmbit.

— Adună-i cu cei doi de la mine și cu bacșișul de la Lon, și ai în total...

— Nu suficient să plătesc chiria, am spus eu, înfrântă.

Gwen a oftat.

— Ei bine, e un început. Dă-i drăguțului tău de băiat un pupic și din partea mea.

— Așa am să fac, am zis, deschizând ușa ce dădea în stradă.

Un vânt rece m-a izbit în obraji, înfigându-și ghearele prin găurile din puloverul meu și făcându-mi trupul obosit să tremure. Pășind pe trotuar, mi s-a tăiat răsuflarea când piciorul mi s-a afundat în cel puțin zece centimetri de zăpadă curată, proaspăt depusă. „Dumnezeule mare, ninsoare? În mai?” Vremea era la fel de nestatornică și crudă precum lumea. Am oftat. „Cum voi ajunge acasă acum? Fără îndoială, pe vremea asta, tramvaiul nu circulă”.

Mi-am dat seama că eram nevoită să merg pe jos, și încă repede. Nu locuiam departe, dar prin zăpadă, și cu o gaură în talpa pantofului drept, avea să-mi pară un drum foarte lung. Dar nu conta; Daniel era destinația mea. Mi-am târât picioarele cu îndârjire, dar o jumătate de oră mai târziu au început să mă doară, iar usturimea mușcătoare a porțiunii de piele neacoperită de talpa pantofului m-a făcut să mă crispez. Am schiopătat până pe o alee, mi-am rupt din cusături căptușeala rochiei și mi-am înfășurat piciorul în ea. Un bărbat cu fața mânjită de funingine

stătea lângă un coș de gunoi. Își făcuse un foc mic sub un adăpost improvizat, scormonind tăciunii cu un băț. Îmi simțeam mâinile înghețate și tânjeam după puțină căldură, dar privirea lui respingătoare m-a îndemnat să-mi văd de drum. În plus, nu aveam timp să mă opresc. Daniel mă aștepta. Am urcat un deal, apoi un al doilea. Bucata de pânză mi-a protejat pielea degerată doar pentru o clipă înainte ca usturimea să revină, pulsând în junghiuri crâncene. „Încă două dealuri. Mergi mai departe”. Puteam ajunge acasă până la răsăritul soarelui, pentru a-l întâmpina cu un sărut când deschidea ochii. Îi datoram asta.

Când am ajuns la clădirea de apartamente, deja nu îmi mai simțeam picioarele. Chiar și așa, m-am grăbit să intru, târându-mi membrele amorțite în sus pe scări. Deși casa scării nu era încălzită, temperatura mai ridicată cu vreo zece grade m-a făcut să mă dezmoțesc.

— Hei, salutare, frumoaso! mi-a strigat un bărbat din hol.

Detestam să locuiesc deasupra birtului. Eram nevoită să trec pe lângă o jumătate de duzină de bețivi – unii dintre ei zăcând lați în hol; alții, nervoși, căutând sămânță de scandal; iar alții, căutând o femeie. Unul mai îndrăzneț s-a întins și m-a prins de mână, dar am reușit să mă smulg suficient cât să urc scările și să mă baricadez în interiorul apartamentului. Încuind ușa, m-am panicat pentru o clipă. Eram atât de surmenată, că nu-mi mai aminteam dacă descuiasem eu cu cheia sau dacă ușa fusese descuiată. „Cu siguranță, am încuiat-o înainte de a pleca la muncă, noaptea trecută?” Oboseala îmi juca feste.

Focul pe care îl aprinsesem în șemineu se stinsese de mult. Se simțea un aer rece. Foarte rece. „Bietul Daniel, nu a avut decât o pătură subțire, care să-i țină de cald. I-a fost oare frig noaptea trecută?” M-am înfiorat, gândindu-mă la bogătanii orașului – cuibăriți confortabil la căldură, sub zeci de plăpumi de puf, mâncând prăjituri la miezul nopții –, în timp ce fiul meu tremura de frig, singur, în patul lui, într-un apartament aflat deasupra unui birt mizerabil. „Ce e în neregulă cu lumea asta?” Mi-am pus jos poșeta și m-am dezbrăcat de puloverul acoperit de zăpadă și presărat cu bucățele de gheață care scânteiau în lumina dimineții. M-am dus la dulăpiorul de sub scări și am deschis ușița, scoțându-mi brățara din ascunzătoarea secretă. Lui Daniel îi plăcea să își treacă degețelele peste lanțul de aur. Am prins încheietoarea, știind cât de mult avea să se bucure să

vadă din nou brățara la încheietura mâinii mele.

Mi-am înăbușit un căscat în timp ce urcam scările spre camera lui Daniel, dar epuizarea mea nu egala nici pe departe bucuria pe care o simțeam la gândul că aveam să-mi văd băiețelul. Desigur, zăpada avea să-l încânte nespus. Urma să facem oameni de zăpadă, apoi să stăm îmbrățișați lângă foc. Aveam de gând să trag și eu un pui de somn lângă el, o oră, după-amiază. O zi perfectă.

Am deschis ușa de la camera lui.

— Daniel, mami e acasă!

Am îngenuncheat lângă pătuțul lui și am tras la o parte pătura, dezvelind doar un cearșaf șifonat. Am cercetat încăperea, căutând sub pat, în spatele ușii. „Unde e?”

— Daniel, te ascunzi de mami, iubire?

Tăcere.

Am fugit la baie, apoi jos în bucătărie.

— Daniel! am țipat. Daniel, unde te ascunzi? Ieși în secunda asta!

Inima îmi bubuia în piept cu o asemenea intensitate, încât acoperea hărmălaia făcută de bărbății care se încăieraseră la etajul de dedesubt. Scrutam atent fiecare centimetru din apartament și mă rugam să fie doar una dintre micile lui ștregării. Cu siguranță, dintr-o clipă într-alta, avea să apară de după ușa camării și să strige „Surpriză!”, așa cum făcea când ne jucam împreună?

— Daniel? l-am strigat din nou, însă nu a răsunat decât ecoul propriei voci în aerul rece și pustiu.

M-am năpustit pe ușa apartamentului și am coborât în fugă scările. Nu mă oprisem să îmi iau un șal, dar nu conta. Nu simțeam frigul, doar teroarea. „Trebuie să fie undeva, prin apropiere. Poate că s-a trezit, a văzut zăpada și a hotărât să iasă la joacă”.

Am trecut în goană pe lângă bărbății care se vânzoleau pe lângă birt și afară, în stradă.

— Daniel! am țipat în aerul rece, vocea fiindu-mi imediat înăbușită de stratul gros de zăpadă. Daniel! am strigat din nou, de data asta, mai tare.

Parcă aș fi țipat printr-o mască plină cu ghemotoace de vată. În jurul meu plutea o tăcere sufocantă. M-am uitat în dreapta, apoi în stânga.

— L-ați văzut pe fiul meu? am stăruit pe lângă un om de afaceri care purta palton și joben. Are trei ani și e cam atât de înalt. Am dus mâna la nivelul piciorului meu unde ajungea capul lui Daniel. Era îmbrăcat cu o pijama albastră din stofă ecosez. Are un ursuleț cu o...

Bărbatul s-a încruntat și a trecut pe lângă mine.

— Grozavă mamă mai ești, dacă ți-ai lăsat copilul de trei ani să iasă pe o asemenea vreme! a bombănit el, îndepărtându-se.

M-au durut cuvintele lui, dar nu m-am oprit, alergând spre o altă persoană de pe trotuar.

— Doamnă! am strigat spre o femeie care se plimba cu fiica ei pe trotuar. Amândouă purtau paltoane de lână asortate cu pălării gri elegante. Inima mi s-a făcut cât un purice. „Daniel nici măcar nu are un palton călduros. Dacă a ieșit pe vremea asta...” M-am uitat direct la femeie, cu priviri imploratoare, ca de la mamă la mamă. Ați văzut cumva un băiețel rătăcind pe aici? Numele lui e Daniel.

Abia dacă îmi recunoșteam propria voce. Disperată. Stridentă. Ea m-a privit bănuitoare.

— Nu, mi-a răspuns, fără nicio urmă de emoție. N-am văzut.

Și-a tras fiica mai aproape de ea și s-au îndepărtat.

— Daniel! am țipat din nou, de data asta pe o alee, unde îl lasam uneori, după-amiezile, să joace șotron sau alte jocuri cu ceilalți copii, în timp ce eu tricotam.

Niciun răspuns. Apoi mi-a trecut prin minte să îi caut urmele în zăpadă. Piciorușele lui erau suficient de mici cât să pot distinge amprentezele lor. Dar după câteva minute de căutare, mi-am dat seama că eforturile mele erau zadarnice. Ninsoarea, abundentă acum, acoperea orice urmă a pașilor lui cu o pătură albă, necruțătoare.

Am mai înaintat câțiva pași, și, de data asta, spre capătul aleii, ceva albastru mi-a atras privirea. Am fugit până acolo și m-am prăbușit în genunchi, plângând în hohote și clătinând violent din cap. „Nu. Nu, Doamne, nu!” îndrăgitul ursuleț al lui Daniel, Max, zăcea în zăpadă, cu fața în jos. L-am luat și l-am strâns la piept, legănându-mă în față și în spate, ca și când l-aș fi alinat pe Daniel după un coșmar. M-a cuprins un tremur ce răzbătea din străfundurile ființei mele. Băiețelul meu *dispăruse*.

Capitolul 4

Claire

Fiecare om reacționează diferit în fața traumei și a fricii, sau cel puțin așa susține terapeuta mea, Margaret. Unii se exteriorizează, alții se interiorizează – stăpânindu-și durerea și reținând-o adânc în ființa lor, lăsând-o să clocotească și să macine, după cum procedasem și eu de la șocul pe care îl trăisem în mai, cu un an în urmă. Ethan, pe de altă parte, părea să își manifeste durerea, exteriorizându-se: se cufunda în muncă, consuma cantități însemnate de whisky, rămânea în oraș cu prietenii până târziu – prieteni care, aș putea adăuga, nu însemnaseră nimic pentru el cu un an în urmă. Chiar și BMW-ul roșu, pe care și-l cumpăraseră, dintr-un capriciu, în martie. Totul avea legătură cu durerea lui, susținea Margaret. Când îl văzusem urcând în decapotabila parcată în fața biroului, ochii mi se umpluseră de lacrimi. Nu mă deranja că cheltuia bani, ci ceea ce alegea. Ethan nu era genul de bărbat care să conducă un BMW roșu bătător la ochi.

Încercasem să îl conving să mă însoțească la ședințele săptămânale de terapie. Mă gândeam că dacă reușeam să discutăm despre trecut, am fi încetat amândoi să pretindem că nu se întâmplase nimic și am fi învățat să înfruntăm noua realitate, oricare era aceasta. Însă el clătinase din cap.

— Eu nu umblu la psihiatru, mi-a spus.

Așa că drumurile noastre începuseră să se despartă. Iubirea dintre noi nu pierise – o simțeam în momentele de tăcere, în felul în care, dimineața, îmi lăsa ața dentară pregătită pe măsuța din baie, fiindcă îmi cunoștea obiceiul de a o uita; sau în felul în care privirea lui zăbovea asupra mea de fiecare dată când îi spuneam noapte bună. Însă golul acela creștea ca o tumoare, și mă temeam că se răspândise prea mult pentru a mai fi controlat. Căsnicia noastră părea că se apropie de un deznodământ fatal.

— 'Neața, Claire! m-a întâmpinat vesel Gene, paznicul clădirii noastre, când am coborât din ascensor. Îți vine să crezi ce

vreme avem?

Mi-am legat mai strâns cordonul pardesiului subțire, gândindu-mă dacă să mă întorc pentru a mă schimba. Mănuși și fular, pentru început, și – m-am uitat la botinele de piele, înalte până la gambă –, eventual, cizme de zăpadă. Ar fi trebuit să aleg niște încălțări cu talpă aderentă, dar nu puteam suporta să îmi leg șireturile la pantofii sport. Nu îi mai purtasem de la *accident* și nu aveam încredere să îi încălț din nou. Cel puțin nu încă.

— Viscol în mai, i-am spus lui Gene, clătinând din cap sceptică și uitându-mă afară prin ușile duble ale clădirii. Mai amintește-mi o dată unde locuiesc?

Gene a rânjit.

— Credeți că sunteți îmbrăcată suficient de gros? A arătat spre stradă. Afară e o masă de aer arctic.

De la *accident* înapoi, atât Gene, cât și toți ceilalți din jurul meu, așa mi se părea, aveau grijă de mine ca de un pui de pasăre răătăcit de cuib. „Nu ți-e prea frig? Prea cald? Crezi că vei fi în siguranță dacă mergi până la magazinul din colț după ce se întunecă?”

Îi apreciam grija, dar mă irita în același timp. „Am cumva un afiș enorm prins pe spate, pe care scrie: «ATENȚIE: FIZIC ȘI MINTAL, SUNT INCAPABILĂ SĂ-MI PORT SINGURĂ DE GRIJĂ. AJUTAȚI-MĂ, VĂ ROG»?”

Chiar și așa, nu îi purtam pică lui Gene.

— Mi-e bine, i-am spus încrezătoare, oferindu-i un zâmbet forțat. Chiar dacă am fost transplantată din California, am trăit suficiente ierni în nord-vest, cât să nu deger în drum spre birou.

— Chiar și așa, a spus el, scoțând din buzunar o pereche de mănuși cu un singur deget, puneți-le pe astea. Altfel, o să vă înghețe mâinile.

După o scurtă ezitare, am acceptat acele mănuși țesute neglijent din fire albastre și albe.

— Mulțumesc, i-am zis, punându-mi-le doar pentru a-i face pe plac.

— Bun, a spus el. Acum puteți să aruncați un bulgăre de zăpadă așa cum trebuie.

Imediat ce am ieșit pe ușă, picioarele mele s-au afundat în zăpada depusă într-un strat de mai bine de șapte centimetri. Degetele mele au simțit instant frigul. „De ce nu mi-am luat

șosete de lână?” Străzile erau pustii, cu excepția unui grup de băieți care se căzneau să facă un om de zăpadă. „O fi deschis la Café Lavanto?” Detestam ideea de a străbate pe jos câteva cvartale deluroase până la cafeneaua mea favorită, dar ciocolata fierbinte, acoperită cu un strat de frișcă, merita efortul, am reflectat în sinea mea. În plus, nu aveam încă chef să merg la birou, și puteam pretinde că vizita la cafenea fusese în scop de documentare. Documentare pentru reportajul despre ninsoare.

Douăzeci de minute mai târziu, când am găsit ușa cafenelei încuiată, m-am căit pentru decizia luată și pentru că nu mai lipsea mult ca botinele ude learcă să-mi transforme picioarele în două bucăți de gheață de forma botinelor.

— Claire?

M-am întors și l-am văzut pe Dominic, proprietarul cafenelei, venind spre mine. Înalt, cu părul castaniu-roșatic și un zâmbet blând, mă frapase întotdeauna faptul că nu părea în locul potrivit în spatele tejghelei de la cafenea. Nu se potrivea deloc cu acel mediu, la fel ca profesorul meu de literatură engleză din facultate, care lucrase noaptea ca artist tatuator.

— Slavă Domnului! am zis, sprijinindu-mă de uși. Am făcut greșeala de a veni pe jos până aici, încălțată cu astea. Am arătat spre încălțărilor pe care le purtam. Iar acum mi-e teamă că degetele îmi sunt prea înghețate să mă mai întorc acasă. Te deranjează dacă stau puțin aici să mă încălzesc? M-am uitat la fațada cufundată în liniște a cafenelei, care în mod normal ar fi trebuit să mișune de oameni la acea oră a dimineții. Cred că nu m-am așteptat ca orașul să-și tragă complet obloanele.

— Știi cum e în Seattle, mi-a spus Dominic rânjind. Câțiva fulgi, și deja e haos. A băgat mâna într-o servietă de piele neagră pentru a scoate cheia de la cafenea. Sunt singurul care a reușit să ajungă până aici. Autobuzele nu circulă, iar mașinile derapează în toate direcțiile. Ai văzut carambolul de pe Second Avenue?

Am clătinat din cap și m-am gândit la Ethan.

Dominic a băgat cheia în broască.

— Hai înăuntru să te încălzești!

— Slavă Domnului că ai deschis! am spus eu, intrând după el. Seattle e un oraș fantomă în momentul ăsta.

El a clătinat din cap, încuind ușa pe dinăuntru.

— Nu, nu cred că voi ține deschis azi. Mi-ar prinde bine o zi liberă, oricum. Dar cineva trebuia să vină să vadă de Pascal.

— Pascal?

— Pisica, a precizat el.

— Vrei să zici că vin aici de șase ani și nu aveam habar de felina casei?

Dominic a zâmbit.

— E un bătrânel morocănos. Dar are o pasiune pentru brunete.

Am simțit furtive în obraji pe măsură ce începeau să se dezghețe în căldura cafelei.

— Oricum, îți petrece cea mai mare parte a timpului sus, în pod, a continuat el.

— În pod?

— Nu e cine știe ce, doar o cămară în care ținem proviziile. Mario, fostul proprietar, își ținea masa de lucru acolo. Mă gândesc să îl transform într-o garsonieră - să locuiesc deasupra cafelei.

— Sună bine, am spus eu, simțind telefonul mobil vibrând în poșetă. L-am ignorat. Deci, am auzit că ai cumpărat recent cafeaua, așa e?

Dominic a încuviințat din cap.

— Așa e. Și voi fi înglodat în datorii până la o sută cincini ani. Dar merită riscul. Ador locul ăsta vechi. Însă am de gând să fac unele modificări. Începând cu o marchiză adevărată și cu un meniu de prânz. Și un nume nou.

— Oh? Ce nu e în regulă la Café Lavanto?

— Nimic anume, mi-a răspuns el. Doar că nu are nicio legătură cu locul ăsta - cu istoria.

— Iar tu l-ai schimba în...

Dominic a turnat lapte într-o carafă din inox și a împins-o ușor sub bagheta cu aburi a espressorului.

— Nu sunt sigur, mi-a spus. Poate mă ajuți tu să găsesc ceva potrivit. Mi-a făcut cu ochiul. Ești scriitoare, nu-i așa? O artistă a cuvintelor?

Aburul a țâșnit în carafă cu un șuierat, formând spumă.

— Ți-ai amintit?

— Sigur. *The Herald*, nu-i așa?

— Așa-i. Dar dacă o întrebi pe mama mea, care m-a ținut patru ani la Yale, așteptându-se să ies direct redactor-șef

adjunct la *The New Yorker*, sunt un hamal literar.

Mi-am frecat palmele una de cealaltă pentru a le încălzi.

— Ei, haide! a spus Dominic zâmbind. Nu crezi că ești cam aspră cu tine? Sigur, părinții tăi sunt mândri!

Am ridicat din umeri.

— Scriu despre chestii mărunte pentru ziarul local - ceea ce am de făcut și azi, la drept vorbind, să scriu un reportaj despre furtuna de zăpadă. Nu e tocmai ceea ce s-ar numi jurnalism adevărat.

— Ei bine, eu, unul, găsesc textele tale foarte interesante și valoroase, a spus el, rezemându-se de teighea. E cu siguranță mai bine decât să fii barman de cafea la treizeci și cinci de ani. Imaginează-ți la ce comentarii sunt expus în fiecare an de Ziua Recunoștinței.

Mi-a plăcut modestia lui.

— Cu ce te-ai ocupat înainte?

Dominic a ridicat privirea de la râșnița de cafea, pe care tocmai o umpluse cu boabe de espresso, lucioase și cu un aspect neted în luminile cafenelei.

— Începuturi neizbutite, unul după altul, a răspuns el.

— Caracterul se formează din eșecuri, am spus eu.

El nu a replicat imediat, și mi-a fost teamă că îl jignisem.

— Îmi pare rău! am spus. Nu am vrut să sugerez că *ai* fi...

„Oare de ce-am deschis gura?”

— Că eșuez fără speranță? a spus el. Nu mă deranjează. Localul ăsta nu a fost chiar cea mai înțeleaptă decizie de investiție.

Mi-am mușcat buza. „Cel puțin zâmbește”.

— Dar chiar dacă dau faliment într-un an, nu voi regreta, a continuat el, plimbându-și mândru privirea prin cafea. Uneori, pur și simplu trebuie să îți asumi riscul, mai ales pentru ceva ce te face fericit. A oftat. Când am început să lucrez aici, acum trei ani, tocmai fusesem concediat de la firma de contabilitate care mă angajase imediat după ce am terminat facultatea. Aveam multe avantaje atunci - un salariu decent, o logodnică, un apartament și un mops pe nume Păruială.

Mi-am înăbușit un hohot de râs.

— Păruială?

— Nu mă întreba, a spus el, abia schițând un zâmbet. Era câinele ei.

Am dat din cap înțelegătoare.

— Când mi-am pierdut postul, ea m-a părăsit.

— Și a luat și câinele?

— A luat și câinele, a răspuns el, lustruind părțile cromate ale espresso-ului cu o cârpă albă.

Am zâmbit.

— Așa că ți-ai găsit de lucru aici?

— Da, ca barman de cafea, a răspuns el. Trebuia să fie doar ceva temporar. Apoi mi-am dat seama cât de mult îmi place chestia asta – să am mâinile murdare și pătate de la zațul de cafea, să torn spuma perfectă în cești de ceramică. Nu mi-a fost dor nici de orele lungi petrecute la firmă, nici de calculele nesfârșite, de nimic din toate astea, într-un fel, prepararea cafelei s-a dovedit o experiență eliberatoare. Pare ciudat, dar aveam *nevoie* de asta. Iar când Mario a hotărât să vândă cafeaua, m-am grăbit să profit de ocazie, deși familia mea m-a avertizat să nu fac asta.

Am zâmbit.

— Ei, atunci ești norocos. Știi câți oameni își detestă locul de muncă?

Dominic a sărit peste tejghea, ținând în mâini o cutie cu mâncare uscată pentru pisici, și a turnat o porție generoasă într-un bol alb aflat pe podea, lângă ușă.

— Pascal! I-a strigat el. Vino-ncoace, pisi!

Câteva clipe mai târziu a apărut o pisică grasă, cu blana târcată alb cu negru, care m-a privit circumspect înainte de a se așeza să mănânce.

— Pot să îți prepar ceva? m-a întrebat Dominic, întorcându-se spre espresso-.

Mă simțeam ciudat să fiu singurul client din cafea, având senzația că mă aflu în spatele scenei la un teatru înainte de ridicarea cortinei.

— O, nu e nevoie să faci nimic pentru mine, am spus.

El a pornit râșnița de cafea, iar zumzetul ei a umplut aerul cu un bâzâit liniștitor.

— Insist!

Am zâmbit.

— Ei bine...

— Nu e niciun deranj, a spus el. Eu îmi fac un cappuccino. Ție îți place ciocolata fierbinte, așa-i?

— Ai ținut minte?

— Firește că am ținut minte, a spus el. Și întotdeauna văd că presari scorțișoară deasupra. Vrei să amestec și niște mirodenii în cacao? Aș putea să îți fac o ciocolată fierbinte mexicană. Ți-ar plăcea mult.

— Da, mulțumesc.

S-a răsucit pe călcâie pentru a lua un recipient cu pudră de cacao.

— Nu vreau să fiu băgăcios, a spus el, dar cum se face că soțul tău... A ezitat. E soțul tău, nu?

— Da, am răspuns.

— Așa, a continuat el. De ce te critică mereu că îți comanzi ciocolată caldă?

Am zâmbit afectat.

— Deci, l-ai auzit tacinându-mă, să înțeleg?

Dominic a încuviințat din cap.

— Sunt căsătorită cu cel mai mare snob din Seattle în materie de cafea, am spus, ridicând din umeri.

Ethan trăise în Seattle toată viața, fiind născut și crescut acolo. Se formase în cultura cafelei și era bănuitor în privința oricui nu îi împărtășea pasiunea pentru cafeaua de calitate sau, și mai grav, în privința oricui pronunța „expresso” în loc de „espresso”. În bucătăria noastră existau unsprezece cafetiere „French press”, un filtru de cafea din Italia secolului al XIX-lea, două cafetiere tradiționale și un espresso care costase mai mult decât automobilele majorității oamenilor.

— Deci, a încercat să te convertească?

— Da, am răspuns. Ethan pur și simplu nu înțelege de ce nu pot să mă apuc să beau cafea.

Dominic mi-a întins o cană plină ochi, decorată artistic cu o floare de frișcă presărată cu scorțișoară.

— Pentru tine, mi-a spus el, zâmbind. Și țin să-ți spun că eu nu consider ceva rușinos în a fi un cunoscător în materie de ciocolată caldă.

Am zâmbit, sorbind o înghițitură generoasă de frișcă.

— Îmi place cum pui problema, am spus. Cunoscător în materie de ciocolată caldă.

Pascal a tors la picioarele mele înainte de a porni înapoi la etaj. Am studiat vechiul șemineu de cărămidă din celălalt capăt al încăperii. Mortarul stătea să cadă în câteva locuri, dar ceea ce

mi-a atras atenția a fost o bucată de faianță pictată, aflată chiar deasupra vetrei. Am mijit ochii pentru a o vedea mai bine, dar nu am reușit să deslușesc scena pictată pe placa de culoarea sidefului. Ciudat! De atâtea ori fusesem în această cafenea, și nu o observasem niciodată. Mi-am pus în gând să o studiez mai îndeaproape la următoarea mea vizită.

— Și ce dacă nu e o investiție bună? am spus eu. E cea mai tare cafenea din oraș.

Dominic și-a plimbat privirea prin micuța încăpere și a dat din cap.

— Chiar e o clădire specială, nu-i așa? a spus el, zâmbind. De fapt, e chiar șocant că nu s-a găsit cineva care să o golească și să o transforme într-un Starbucks.

Am zâmbit, aruncând o privire la ceasul de la mână.

— Ei, am spus, ia uitate cum te rețin! Ar fi bine să mă întorc afară și să înfrunt curajoasă vremea. Editorul meu are nevoie de un reportaj.

— Încotro o iei?

— Spre clădirea *The Herald* de pe Alaskan Way, i-am spus. Dacă reușesc să ajung acolo.

— Permite-mi să te conduc, s-a oferit el, cu o ușoară sfială. Cel puțin până găsești un taxi.

— Mi-ar plăcea mult, am spus, și am ieșit împreună pe străzile înzăpezite.

∴

În ciuda viscolului involburat de afară, redacția de știri forfotea ca și cum termometrele ar fi înregistrat o temperatură plăcută de douăzeci de grade. Nu m-a surprins însă. Reporterii de ziar trag rareori chiulul. Au în sânge pasiunea pentru munca lor, motiv pentru care eu mă întrebam dacă eram într-adevăr făcută pentru această profesie. Atât de multe se schimbaseră din mai anul trecut, de la... Mă întrebam dacă mai aveam încă spiritul necesar.

— Iată-te!

M-am întors și am văzut-o pe Abby apropiindu-se de biroul meu. Abby era redactorul ziarului responsabil cu documentarea și avea un simț al umorului pe care îl apreciasem din prima clipă. În prima mea zi la *The Herald*, a venit la biroul meu după prima ședință de redacție, m-a privit în ochi și mi-a spus:

— Îmi place de tine. Nu porți pantofi ascuțiți. Apoi a inspirat

aerul din jurul mesei mele de scris. Dar fumezi?

— Nu, am răspuns, puțin uluită.

— Bun, a replicat ea. Chipul ei mi-a spus că trecusem proba prieteniei. Eu sunt Abby.

În momentul acela, mi-am dat seama că aveam să fim prietene bune.

Abby avea un talent deosebit de a descoperi detalii obscure despre orice sau oricine. Culoarea părului fiicei fostului primar, de exemplu, sau supa servită în 1983 la un restaurant de mult dispărut de pe Marion Street – indiferent de informația dorită, ea putea să o afle. Îmi sărise în ajutor în câteva rânduri în ultimele luni, când mă apropiam de un termen de predare, dar nu aveam materialul necesar pentru a încropi un reportaj decent.

— Te caută Frank, mi-a spus ea zâmbind cu subînțeles.

Mi-am frecționat fruntea.

— Își roade creionul?

— Da, a replicat Abby. Dă alarma. Cred că l-am văzut mestecându-și creionul.

— Grozav! am zis, lăsându-mă mai jos în scaun, pentru a nu fi văzută peste pereții separeului meu.

Și eu, și Abby știam să nu îl enervăm pe Frank când își rodea creionul. Gestul însemna că e furios.

— Știi ce vrea? m-a întrebat Abby, afundându-se în scaunul meu pentru oaspeți.

Mi-am pornit calculatorul și am privit monitorul luminându-se lent, afișând o fotografie cu mine și Ethan în Mexic, cu trei ani în urmă. „Cât de fericiți arătam!” Am oftat și m-am întors din nou spre Abby.

— Frank vrea să scriu ceva despre furtună.

Ea a ridicat din umeri.

— Și? Nu mi se pare mare scofală.

— Păi tocmai asta e, am spus eu. Nu-i *mare* scofală cu ea. Nu poți scrie un reportaj despre vreme – cel puțin, nu unul bun. Am strâns câteva hârtii risipite pe biroul meu și le-am aranjat într-un teanc ordonat, clătinând din cap. Nu știu, Abs. Poate că eu sunt problema. Am impresia că în ultima vreme *niciun* subiect nu îmi mai stârnește entuziasmul.

— Scumpo, atunci nu scrie articolul ăsta, mi-a zis ea. Vrei să discut cu Frank să îți dea câteva zile libere? Știi, nu ți-ai luat niciodată liber să te odihnești după – s-a întrerupt pentru a

căuta pe chipul meu permisiunea, poate, de a spune ceea ce urma - după perioada petrecută în spital. În plus, spre deosebire de mine, tu, draga mea, ai postul asigurat. Ești o Kensington, la urma urmei. Tu poți decide.

Am făcut sul un comunicat de presă de pe birou și l-am aruncat în direcția lui Abby, cu un surâs răutăcios.

— Foarte drăguț! i-am zis. Chiar dacă m-am căsătorit cu un Kensington, eu *nu* sunt o Kensington.

Familia lui Ethan era proprietara ziarului, unul dintre puținele cotidiene din țară deținute de o singură familie. Eu semnasem cu numele de fată, Claire Aldridge, înainte de a-l cunoaște pe el, așa că nu ar fi avut sens, din punct de vedere profesional, să mi-l schimb. În plus, îmi plăcea destul de mult că, prin asta, reușeam să le demonstrez ceva părinților lui foarte tradiționali, Glenda și Edward Kensington. Erau amândoi acționari la ziar și administrau afacerea de la distanță, lăsându-l pe Ethan să se ocupe de chestiunile de zi cu zi, din moment ce sora lui, Leslie, nu era câtuși de puțin interesată să se dedice unui loc de muncă adevărat, programul ei fiind prea aglomerat cu evenimente mondene și programări la salon. Bunicul lui, Warren, venerabilul redactor-șef al ziarului, trecea mai rar pe acolo, acum, că trecuse de optzeci de ani și nu se mai bucura de o sănătate de fier, dar numele lui rămânea arborat în vârful catargului.

Ziarul, fondat de străbunicul lui Ethan la începutul secolului, era o instituție de familie, și se considera că toți membrii familiei Kensington, inclusiv viitorii noștri copii, în cazul în care am fi avut, trebuiau să se implice în munca de redacție.

— Ei bine, a continuat Abby, eu tot cred că ar trebui să profiți de numele Kensington și să îți oferi puțină odihnă și relaxare. Ai avut un an greu. De ce nu îți acorzi un răgaz să te refaci?

Chiar dacă, în general, mă grăbeam să schimb subiectul când alții aduceau vorba despre trecut, nu mă deranja când Abby făcea asta.

— Mulțumesc, am zis, dând din cap. Dar sunt bine. Pe cuvânt!

Am ridicat privirea și l-am văzut pe Frank uitându-se peste paravanul separeului meu, ținând strâns un creion în gură.

— Aici erai, mi-a spus. Nerăbdarea îi răzbătea din voce. Ai ceva de raportat?

Mi-am înclinat capul spre dreapta, întrebându-mă dacă și creioanele de azi mai conțineau acel tip de mină otrăvitoare.

Poate că așa se explica comportamentul ușor nevrotic al lui Frank.

— De raportat?

— Despre *articol*.

— O, da, am răspuns. Tocmai, ă, tocmai discutam cu Abby despre asta.

— Bun, mi-a spus el, punându-și creionul după ureche. Raportează-mi noutățile în după-amiaza asta, dacă poți.

— Așa voi face, am răspuns, dând din cap, în timp ce Frank s-a răsucit pe călcâie și s-a întors în biroul lui.

M-am întors spre Abby.

— Ajutor!

Ea și-a împreunat mâinile în poală.

— Așadar, un articol despre o furtună de zăpadă.

— Da.

— Îți amintești că ți-am sugerat să-ți iei câteva zile libere?

— Nu am de gând s-o fac.

Abby a dat din cap.

— În regulă, atunci, să ne apucăm de treabă. Ai început să iei interviuri?

Am clătinat din cap.

— Care e abordarea ta?

— Nu am una. Am oftat înfrântă, înainte de a-mi aminti ce spusese Frank despre furtuna din 1933. Frank vrea ca reportajul să se intituleze „Zăpada mieilor”.

— Cum?

Am încercat să mă concentrez.

— Zăpada mieilor. Așa se numește un episod de vreme rece la sfârșit de sezon, cred. Frank spunea ceva de faptul că o furtună similară s-a produs în exact aceeași zi, în 1933. Practic, paralizase întregul oraș.

Abby s-a îndreptat în scaun.

— Glumești!

Am ridicat din umeri.

— Frank are ideea asta țicnită, că revenirea furtunii are o semnificație anume. Vrea să redactez un expozeu atunci și acum. Îți vine să crezi așa ceva? Un reportaj despre *vreme*. Nu-mi pot imagina subiect mai plictisitor.

Abby a clătinat din cap.

— Plictisitor? Claire, doar nu vorbești serios. E un subiect bun.

Ai început să te documentezi despre ce s-a petrecut în timpul acelei furtuni de zăpadă din 1933?

Am clătinat din cap.

— Sincer, Abby, cred că aş prefera să merg să spăl toaleta decât să mă apuc de cercetări pentru articolul ăsta. Am dat de bucluc.

— În regulă, a spus ea. Dă-mi o oră, şi am să-ţi găsesc ceva bun. Ştii că abia aştept să scotocesc prin arhive. Expresia de pe chip i-a devenit visătoare. Anii '30 şi Marea Criză Economică – sunt sigură că voi găsi ceva interesant.

— Aşa sper, am spus cu nepăsare.

Abby s-a ridicat în picioare şi a dat din cap cu convingere.

— Comandă mâncare thailandeză. Mă întorc la amiază.

— Am să încerc, am spus, scoţând capul în hol. Nu sunt sigură dacă tipii de la livrări şofează pe vremea asta.

— Spune-le că le vei da un bacşiş de patruzeci la sută, mi-a răspuns ea. Pentru o documentare temeinică e nevoie de Pad Thai.

∴

Biroul lui Ethan, aflat la celălalt capăt al redacţiei de ştiri, era încuiat când m-am dus până acolo să îl văd, o jumătate de oră mai târziu. Când am bătut la uşă, mi-a trecut prin minte că începusem să mă simt mai degrabă ca angajata lui decât ca soţia lui. În ultimele câteva luni împărţiserăm doar patul şi nimic altceva.

— Bună, Claire! m-a salutat Tracy, asistenta lui Ethan, de la biroul ei aflat la doar câţiva metri distanţă. A arătat spre uşa lui Ethan. Tocmai l-ai ratat, îmi pare rău! A avut o şedinţă, apoi a plecat la o întâlnire la prânz.

— Oh, am spus, forţându-mă să zâmbesc. Cu cine?

Tracy a ezitat, jenată, preţ de câteva secunde.

— Aă, parcă zicea că îi ţine companie Cassandrei la noul restaurant italian de pe stradă.

— Pe vremea asta? Au deschis?

— Au deschis anume pentru ea, a spus Tracy, tonul ei indicând o uşoară iritare. Face o recenzie, ştii.

M-am servit cu o caramelă din bomboniera lui Tracy, aruncând ambalajul într-un coş de gunoi din apropiere.

— Iar Ethan şi-a luat a doua slujbă ca asistent al unui critic culinar?

Tracy a ridicat din umeri.

— Ea a pomenit ceva de gnocchi.

— Gnocchi.

Tracy a dat din cap.

— El detestă gnocchi.

Tracy mi-a aruncat o privire de compătimire.

Teoretic, era perfect logic ca secretarul general de redacție al ziarului să ia parte, alături de criticul culinar, la o degustare. Dar atât Tracy, cât și eu știam adevărul. În acel moment, soțul meu lua prânzul cu fosta lui iubită.

— Mulțumesc, i-am spus, stăpânindu-mă. Trec pe la el mai târziu.

Până nu de mult, nu mă deranjase că fosta iubită a lui Ethan și criticul culinar al ziarului, Cassandra, lucra la trei uși distanță de noi, nici faptul că părea încântată să îl invite la numeroasele ei ieșiri la prânz și la cină. Însă, în ultima vreme, ei bine, nu-mi puteam reține îngrijorarea. Cassandra, înaltă, blondă – tot ceea ce eu nu eram – nu mai avusese nicio relație serioasă după despărțirea de Ethan, cu doar câteva luni înainte ca el să mă cunoască pe mine. Iar printre angajații ziarului se zvonea că ea nu reușise să treacă niciodată peste despărțirea de el. Am trecut pe lângă biroul ei, gol și el, trăgând nervoasă de verighetă.

Mâncarea a sosit la amiază și am pus o bancnotă de douăzeci de dolari în mâna băiatului care o livrase și a cărui căciulă era acoperită cu un strat subțire de zăpadă proaspătă.

— Mulțumesc, doamnă! a spus el, aproape ciocnindu-se de Abby când să iasă pe ușă.

— Simt miros de mâncare thailandeză! a exclamat ea, strângând în brațe un dosar gros.

Am deschis o cutie de tăieței scâlțați în sos de arahide, iar mirosul plăcut a umplut aerul.

— Un pachetel de primăvară sau două?

— Două, a spus Abby, așezându-se pe podea, unde a deschis dosarul și a început să împrăstie hârtii pe covor. Cercetarea îmi stârnește foamea. Și stai să vezi ce am descoperit.

I-am întins o farfurie și m-am așezat lângă ea pe podea.

— Deci?

— Deci, mi-a spus ea, întinzându-mi fotocopia unui extras dintr-un ziar datând din 7 mai 1933, citește asta.

Am parcurs rapid cu privirea primele câteva paragrafe ale articolului, dar nu mi-a sărit nimic în ochi.

— E doar o trecere în revistă a registrului de infracțiuni de peste săptămână, am spus eu. Vagabonzi arestați, furturi mărunte – îmi scapă ceva?

— Da, a răspuns Abby înainte de a lua o îmbucătură din tăieței. Mi-a arătat un paragraf aflat la mijlocul extrasului, iar eu mi-am îndreptat privirea încolo. Nînsoarea împiedică vizita prințului George.

— Serios? Te entuziasmează vizita unui monarh britanic plicticos?

— Ei bine, povestea din spatele vizitei e cea care mă fascinează, a spus ea, înmânându-mi un alt extras din ziar. Se pare că îi făcea curte unei femei din Seattle. Dacă nu ar fi fost furtuna, poate că Seattle ar fi dat cea dintâi prințesă a orașului.

M-am încruntat.

— Nu-ți plac deloc figurile regale?

— Abs, pe mine nu m-a cuprins nici măcar febra legată de prințesa Diana, pe vremea când toată lumea era înnebunită de ea, am spus eu, oftând și punând pe birou farfuria din care mâncasem doar jumătate. Trebuie să mai fie ceva.

Am luat din nou extrasul din ziar și l-am citit fără tragere de inimă, sperând să găsesc ceva, orice – apoi privirea mi s-a oprit brusc.

— Un băiat de trei ani din Seattle, Daniel Ray, a fost dat dispărut din locuința sa de pe First Hill, în dimineața zilei de 2 mai. Posibil fugit de acasă.

— Ce trist! a spus Abby. Pierdut în ziua cu furtuna de zăpadă.

Am încuviințat din cap.

— Sora mea are un copil de trei ani. Copiii nu fug de acasă la vârsta asta.

— Deci, tu crezi că a fost răpit? m-a întrebat Abby, aplecându-se pentru a privi mai atent articolul.

— Ei bine, e singura posibilitate de luat în calcul, am spus eu, ridicându-mă și așezându-mă la birou. Dar să vedem ce putem afla. Am introdus numele băiatului într-o bază de date și am obținut mai multe rezultate. L-am selectat pe primul și am parcurs rapid pagina pentru a afla alte detalii de la poliție. Mama băiatului era Vera Ray. Am citit repede înainte de a mă întoarce spre Abby. Femeia s-a întors de la muncă și a constatat

că băiatul dispăruse, i-am spus. I-a găsit ursulețul de pluș în zăpadă. Mi-am dus o mână la inimă. O, Doamne, cât de sfâșietor!

Abby a dat din cap.

— Crezi că l-au găsit vreodată?

— Nu știu, am răspuns, răsfoind și restul articolelor. Din toate astea, nu pare să se fi ajuns la o concluzie.

Abby s-a rezemat cu spatele de peretele de lângă fișetul meu.

— Dar cu mama ce s-a întâmplat?

I-am căutat numele, apoi am dat clic pe primul rezultat afișat.

— Uite! am spus. Numele ei apare în mai multe rapoarte ale poliției.

Le-am selectat pe toate și le-am trimis spre imprimanta din hol.

Apoi am introdus din nou numele băiatului și am studiat unul dintre pasajele din articol.

— Toate astea sunt din *Seattle Post-Intelligencer*, nu din *Herald*. Noi nu am scris cumva despre asta?

Abby s-a uitat pe lista de articole.

— Ciudat, se pare că noi nu, a spus ea. Probabil că *Herald* a ratat complet subiectul.

Am accesat un alt link, care m-a dus la un articol cu o fotografie a băiețelului cu păr blond-deschis și obraji bucălați. Mă fixa cu ochii lui mari și rotunzi. Mi-am încleștat mâna pe abdomen, simțind durerea familiară, și am închis strâns ochii.

— Claire, mi-a șoptit Abby, ești bine?

— Voi fi după ce voi afla ce s-a întâmplat cu băiețelul ăsta, am spus eu.

Nu puteam să îi explic lui Abby, nici măcar mie însămi, dar era ceva legat de acest copil, micuțul Daniel Ray din 1933, care îmi făcea inima să vibreze.

Abby a zâmbit.

— Să înțeleg că ți-ai găsit articolul?

— Da, am răspuns, fără să-mi desprind privirea de pe monitor.

Capitolul 5

Vera

— Așa, gata, a spus cineva deasupra capului meu. Bea din asta. O să-ți facă bine.

„Unde sunt? A cui voce e asta?” Am deschis ochii, iar imaginea vagă s-a transformat treptat într-una limpede. *Caroline*. Flăcări roșietice pâlpâiau în șemineu. O pătură de lână aspră îmi atârna în poală.

— Mătușă Vera, te-ai trezit?

Micuța Eva, fiica lui Caroline, și-a apăsât obrazul pe pieptul meu. Nu cu mult mai mare decât Daniel, era mai matură față de vârsta ei.

Ochii mă usturau și capul mă durea. Îmi strângeam picioarele chinuite de durere. Mă usturau și pulsau; nu mai simțisem o asemenea durere până atunci.

— Au degerat, a spus Caroline încet. Ai noroc că te-am găsit la timp. În ultima oră, am făcut tot posibilul să le aduc la temperatura camerei. Cred că ți-am salvat degetul.

Mi-a examinat piciorul drept, apoi mi-a pus în mâini un pahar de apă.

— Bea.

Mi-am îngropat fața în perna de pe canapea, dar Caroline mi-a ridicat blând bărbia, apăsându-mi paharul pe buze. Am lăsat lichidul să îmi alunece în gură, înecându-mă puțin când apa rece mi-a umezit gâtul uscat iască.

— Te-am găsit în stradă acum o oră, a continuat ea. Delirai, scumpo, apoi ai leșinat. Domnul Ivanoff a avut amabilitatea de a ne ajuta să te aducem sus.

Domnul Ivanoff, un zidar care se trăgea din Rusia, fusese întotdeauna bun cu noi. Luna trecută, când l-a văzut pe Daniel în holul clădirii de apartamente, a zâmbit binevoitor.

— Băiatul nu are tată? m-a întrebat el cu un accent pronunțat.

— Nu, am răspuns încet, în timp ce Daniel era acaparat de uneltele domnului Ivanoff.

Bărbatul a dat din cap.

— Atunci îl las să mă ajute la muncă azi. Nu te superi, nu-i așa?

Am zâmbit la acest gest de bunătate.

— Te rog, mamă? a ciripit Daniel.

— Desigur, dragule, am spus eu.

Îmi scosesem andrelele de tricotat și m-am instalat pe un scaun în colț, în timp ce Daniel și noul lui prieten s-au apucat să repare mortarul de pe șemineul birtului.

M-am ridicat brusc în capul oaselor, uitându-mă agitată prin apartamentul lui Caroline. *Daniel*. Ceața se risipise pentru a înfățișa teroarea pe care o simțisem mai devreme. „Fiul meu. Dispărut”.

M-am ridicat în picioare, punând jos paharul cu o mână tremurândă. Acesta a căzut pe podea și s-a spart, vărsându-se apa pe covorul albastru ponosit.

— Trebuie să îl găsesc! am strigat. Trebuie să facem ceva! Cineva l-a răpit. Cineva l-a răpit pe Daniel.

Caroline a venit repede lângă mine.

— Ei, ei! a spus ea. Ai stat afară, în zăpadă, toată dimineața. Probabil că picioarele tale sunt sloi. Nu poți să te întorci afară. Nu te las.

I-am împins brațele deoparte și am făcut un pas spre ușă, dar picioarele mi-au cedat. Când Caroline mi-a ridicat capul în poala ei, inima îmi bătea atât de zgomotos, încât nu mai auzeam nimic altceva. „*Cât timp a trecut?*” Dincolo de fereastra lui Caroline domnea întunericul.

— Probabil îi e foame și frig, am murmurat, încercând în van să mă ridic din nou în picioare înainte de a ceda rugămintilor lui Caroline.

Ea m-a ajutat să ajung pe canapea și m-a mângâiat pe păr până când m-am mai liniștit din hohotele de plâns.

— O să-l găsim, mi-a zis ea încet.

Micuța Eva, cea mai bună prietenă a lui Daniel, ședea lângă mama ei cu o expresie înspăimântată pe chip.

— Mătușă Vera? a șoptit ea, ridicându-și capul peste umărul meu.

— Nu o deranja pe mătușă Vera acum, a intervenit Caroline. Are nevoie de odihnă.

— Dar, mamă, a replicat Eva, mi-e frică. Doamna cu păsări l-a luat pe Daniel?

Am deschis ochii.

— Doamna cu păsări? Eva, ce vrei să spui?

— Doamna rea, care omoară păsări, a continuat ea.

— Eva! s-a răstit Caroline. Taci! Fugi sus și caută-ți păpușa!

Copila a dat din cap supusă și a ieșit din cameră.

— Nu o asculta, mi-a spus Caroline. Nu știe ce spune.

Mi-am îngropat fața în mâinile care îmi tremurau.

— Dar, eu... Vocea mi s-a frânt și am început să plâng, de data asta fără lacrimi. Nu mai aveam. O, Caroline! am strigat. Trebuie să îl găsim. Te rog, ajută-mă să îl găsim! Te rog, Doamne, fă să se întoarcă acasă la mine!

— Am să te ajut, scumpo, mi-a zis ea încet. Imediat după ce am grijă de tine.

∴

O oră mai târziu, Caroline s-a dus la magazinul din colț să mai ia lemne de foc, iar eu m-am ridicat în capul oaselor și mi-am prins capul în mâini. Îmi bubuia violent, dar, oricum, m-am ridicat în picioare. Genunchii îmi tremurau, și m-am grăbit să mă sprijin de brațul canapelei. „Trebuie să plec de aici. Trebuie să îl găsesc. Trebuie să mă întorc la apartament”.

— Tu rămâi aici, draga mea, i-am șoptit Evei. Mama ta se va întoarce în curând. Spune-i că a trebuit să plec să îl caut pe Daniel. Spune-i că îmi pare rău. Va înțelege.

Eva a încuviințat din cap, iar eu am ieșit pe ușă. Nu puteam să mai pierd nicio secundă. Picioarele îmi pulsau dureros. Mi-am încheștat mâna pe balustradă, coborând șontâc-șontâc, treaptă după treaptă, până am ajuns în stradă, unde un vânt înghețat m-a izbit în față cu atâta forță, încât mi-a tăiat respirația. Dar am mers mai departe, șchiopătând pe trotuar, dorindu-mi ca durerea să dispară. Trebuia să rămân puternică. Dar picioarele mă dureau teribil, și simțeam zăpada pe care călcam ca acidul turnat peste o rană. „Mergi mai departe! Poate că te așteaptă”. Imaginea din fața mea era când apărea, când dispărea. Mă părăseau puterile, știam. „Fii puternică! Mergi mai departe!” Am văzut o siluetă apropiindu-se. Masivă, întunecată, izbind cu pumnul în palmă. Mi-am ațintit privirea pe chipul lui, ceea ce a făcut ca un fior să-mi treacă prin tot corpul. „O, Dumnezeule, domnul Garrison!”

— la te uită pe cine avem aici! a spus el, colțurile gurii lui ridicându-se într-un zâmbet dezgustător. Ai fugit înainte să îți

plătești chiria, ei?

A pus îndrăzneț o mână pe brațul meu, smucindu-mă spre el.

— Vă rog! am țipat eu. Fiul meu a dispărut. Trebuie să îl gădesc!

— Prea târziu, a spus el fără emoție. Îi vedeam spuma de bere uscată ce i se formase pe mustață. N-ai plătit chiria, nu ai casă.

— Dar eu...

N-am apucat să termin propoziția, că am început să mă clatin, apoi totul s-a făcut negru în fața ochilor mei.

Nu știu cât timp s-a scurs, dar, când am deschis ochii, am simțit un aer rece pe gât. Din buză îmi curgea sânge.

Domnul Garrison era aplecat asupra mea, respirația lui fierbinte și acră izbindu-mă în față.

— Tu vii cu mine, mi-a spus el, ridicându-mă în brațe.

— Stai! a țipat Caroline. Las-o în pace!

Un bărbat mai în vârstă a apărut în fugă vizavi.

— E vreo problemă?

— Bărbatul ăsta, a strigat Caroline, arătând spre domnul Garrison, i-a făcut ceva prietenei mele.

Bărbatul mai în vârstă și-a umflat pieptul.

— Unde ți-e simțul decenței? a strigat el. Domnul Garrison mi-a dat drumul, iar eu am alunecat înapoi la pământ, în zăpada udă. Las-o în pace pe biata femeie!

Domnul Garrison a rânjit batjocoritor către bărbat, apoi s-a furișat înapoi în cârciumă, bombănind.

— Pot să vă ajut să o duceți acasă, domnișoară? i s-a adresat bărbatul lui Caroline.

Ea mi-a ridicat brațul peste umărul ei și m-a ajutat să mă ridic în picioare.

— Nu, a răspuns ea, dar mulțumesc. Locuiesc la doar câteva cvartale de aici. Mă descurc.

— Nu voi înceta să îl caut, am spus eu cu o voce sfârșită.

— Știu, draga mea, mi-a spus ea. Dar nu am să te las să mori făcând asta. După ce ne întoarcem, te ajut să te liniștești puțin, apoi voi merge la poliție.

— Vei merge?

— Bineînțeles, m-a asigurat ea, strângându-mă mai tare de umăr. Vom anunța dispariția. Poliția va începe să îl caute.

Siguranța din vocea ei m-a alinat.

Odată ajunse înapoi, în apartamentul ei, Caroline m-a

înfășurat într-o pătură, apoi și-a luat puloverul și a ieșit în stradă să caute un ofițer de poliție. Eva și-a pus capul pe pieptul meu cât am așteptat, ascultând vechiul ceas cu cuc de pe peretele de deasupra mea, conștientă de fiecare secundă care se scurgea. M-am ridicat în capul oaselor când am auzit pași în holul din afara apartamentului. Ușa s-a deschis, iar Caroline a intrat însoțită de un ofițer de poliție. Acesta avea în mână un baston negru și a aruncat o privire spre filtrul de cafea de pe aragaz, apoi spre Caroline.

— I-ați putea oferi o ceașcă de cafea unui ofițer care a stat toată ziua în frig, domnișoară?

Ea s-a învoit, fugind în bucătărie ca să aprindă aragazul înainte de a goli în filtru ultimele fire de cafea măcinată din cutie.

— Durează doar un minut, domnule ofițer, a spus ea. Vera e acolo. După cum v-am spus jos, fiul ei a dispărut.

Ofițerul nu părea interesat.

— Domnișoara Ray?

— Da, am spus eu. Mulțumesc foarte mult că...

— Nu am prea mult timp, a lătrat el. Spuneți-mi pe scurt.

— Desigur, am zis eu, aranjându-mi pătura peste picioare. Azi-dimineață, când m-am întors de la muncă, fiul meu, Daniel, dispăruse.

Ofițerul a făcut ochii mari și a sorbit din ceașca de cafea pe care Caroline tocmai i-o oferise.

— Vreți să spuneți că era singur acasă? Câți ani are băiatul?

— Trei, i-am răspuns.

Privirea ofițerului m-a sfredelit.

— Ea lucrează la Hotel Olympic, a intervenit Caroline, pentru a rupe tăcerea. Lucrează din greu pentru a-l întreține. Eu îl supraveghez cât de des pot, dar noaptea trecută am lucrat și eu, iar el...

— A trebuit să rămână acasă singur, am spus eu. Nu aveam cum să ocolesc adevărul. L-am luat cu mine la muncă săptămâna trecută, iar supraveghetoarea m-a avertizat că mă dă afară dacă îl mai aduc. Domnule ofițer, atât de multă lume nu are de lucru în vremurile astea, așa că nu-mi pot permite să-mi pierd...

— Nu am nevoie de o prelegere despre condițiile de muncă din orașul ăsta, domnișoară, mi-a spus el, privindu-mă bănuitor.

Unde e tatăl băiatului?

— Daniel nu are tată, am spus. Cel puțin, nu unul care să facă parte din viața lui.

Ofițerul a zâmbit răutăcios.

— Înțeleg.

I-am arătat ursulețul lui Daniel.

— L-am găsit în zăpadă. Este al fiului meu.

Bărbatul a scos un carnețel și a mâzgălit câteva cuvinte pe foaie, dând din cap ca pentru sine.

— Fugit de acasă, a spus el în cele din urmă. Probabil se va întoarce. Întotdeauna se întorc.

Am simțit cum stomacul mi se zbate.

— Nu, nu! am spus. Ați înțeles complet greșit. Daniel nu ar fugi niciodată de acasă. Fără îndoială, a fost răpit. Sunt sigură de asta.

Ofițerul a continuat să zâmbească cu superioritate.

— Ați găsit urme de intrare prin efracție? Era vreo fereastră spartă? Vreo ușă? Obiecte de valoare furate?

L-am fixat cu o privire goală.

— Nu, nu din câte mi-am dat seama.

Bărbatul a pus jos ceașca de cafea goală, apoi a închis carnețelul cu o răsucire grăbită din încheietură.

— Exact cum bănuiam. Băiatul se va întoarce. A făcut o pauză pentru a scoate un chicot răgușit. Când i se face suficient de foame.

Ușa s-a închis cu o bufnitură, iar eu mi-am cuprins fața în mâini.

— Trebuie să mă întorc la apartament, am izbucnit în hohote. Trebuie să mă întorc. În caz că se întoarce acasă.

Caroline a clătinat din cap.

— Nu poți să faci asta câtă vreme te pândește tiranul ăla de proprietar. Rămâi aici. Putem să-l rugăm pe domnul Ivanoff să ne însoțească până acolo mâine-dimineață. Deocamdată, trebuie să te odihnești.

Eva a reapărut în capul scărilor, unde se afla Caroline.

— Mamă! a strigat ea. Și-a amintit Daniel să își încheie paltonul? Uită mereu, iar eu îi spun...

Caroline s-a grăbit să acopere gura Evei cu palma sa pentru a o face să tacă.

Afară, ninsoarea cădea în vârtejuri, înghețată și nemiloasă, iar

eu nu ştiam nici măcar dacă băieţelul meu avea paltonul pe el.

Capitolul 6

CLAIRE

— Îmi place la nebunie! a exclamat Frank după ce i-am vorbit despre abordarea mea privind reportajul. Băiețelul pierdut într-o furtună de zăpadă. Asta va atinge inimile tuturor cititorilor. De cât timp ai nevoie ca să-l scrii?

— Cel puțin o săptămână, am răspuns. Mi-ar plăcea să fac săptămuri pe subiectul ăsta – să văd dacă pot găsi rude sau prieteni pe care să îi intervievez.

Frank a dat din cap.

— Pot să-ți acord acest timp. Ține-mă la curent.

Mai târziu, în aceeași seară, l-am găsit pe Ethan în bucătărie, cu privirea ațintită în frigiderul gol.

— Bună! am zis eu, punându-mi cheile pe masă.

Sunetul s-a răspândit prin toate colțurile apartamentului, amplificând liniștea atotcuprinzătoare, grea și stânjenitoare.

— Bună! mi-a răspuns el, fără să se întoarcă. O nebunie, furtuna de azi, nu-i așa? Hei, nu aveam pe aici pe undeva un burrito rămas?

— L-am aruncat, i-am spus.

Ethan s-a întors spre mine și s-a încruntat, ca și cum a arunca mâncarea la pachet ar fi o trădare, ba chiar un veritabil act de război.

— De ce ai făcut asta? m-a întrebat el cu tristețe.

— Fiindcă era vechi de două săptămâni și acoperit cu o mângă verzuie.

— Oh! a spus el, înainte de a o lua spre canapea. Așa mult a trecut?

— Da, am răspuns eu, dându-mi seama atunci că, probabil, trecuseră două săptămâni și de când purtaserăm ultima dată o conversație adevărată.

— Au sunat de la cabinetul doctorului tău.

Am încercat să îmi fac de lucru răsfoind corespondența.

— Chiar ar trebui să mergi la consultația aia, Claire.

Am simțit cum furia creștea în interiorul meu, stârnită de

tonul vocii lui – distant, lipsit de emoție –, de prânzul luat în aceea zi în compania Cassandrei, dar, mai ales, de durerea trecutului.

— Nu-mi spune tu ce am de făcut, Ethan! m-am răstit eu.

El a ridicat din umeri și s-a întins după telecomandă, bombănind ceva în barbă.

Am deschis o cutie de tărate cu stafide, am turnat din ea la întâmplare într-un bol, le-am acoperit cu lapte de soia, apoi m-am retras în dormitor. Nu m-am obosit să șterg stropii de lichid care ajunseseră pe blatul de granit.

„Cum poate fi atât de insensibil? Atât de blazat?” Știa ce simțeam la gândul de a mă întoarce la clinică, de a vedea fața doctoriței mele, de a retrăi întreaga experiență. „De ce a pomenit de asta? Vrea să mă rănească?” Am băgat în gură o lingură cu cereale și am lăsat crăntănitul acestora să îmi alunge gândurile despre Ethan și despre trecut. În schimb, m-am gândit la micul Daniel Ray. „Ce s-a ales de el și de mama lui? S-au regăsit oare vreodată? Furtuna de zăpadă a jucat oare vreun rol în tragedia asta?”

În copilărie, cu ocazia unei vizite de Crăciun la bunicii mei din Maine, căzuse zăpadă, formând un strat de treizeci de centimetri. Eu și fratele meu mai mic, doi puști din California, am făcut ochii mari văzând așa ceva, și ne-am petrecut săptămâna făcând oameni de zăpadă, desenând îngeri în zăpadă și prinzând fulgi pe limbă. Bucurie pură. Tânjeam să trăiesc din nou un astfel de sentiment, să-mi vindec durerea din inimă și golul rămas acolo. „Oare Daniel s-a jucat în zăpadă în dimineața când a dispărut? A simțit aceeași bucurie?”

M-am așezat pe pat și m-am întins după telefon, dorindu-mi să am convingerea de a face acel apel. La spital, doctorul meu îmi dăduse numărul ei personal de telefon și mă încurajase să o contactez. Am format numărul, lăsând telefonul să sune o secundă înspăimântător de lungă, apoi am închis rapid. „Nu. Nu încă”.

În schimb, am dat la o parte pătura de pe pat și m-am ascuns la căldură sub ea. O oră mai târziu, l-am auzit pe Ethan intrând în cameră. În mână îi zăngăneau cheile, m-am întors și l-am văzut scoțând din dulap un pulover, cu gesturi automate, apoi a ieșit. Ușa de la apartament s-a închis cu o bufnitură indiferentă.

∴

A doua zi dimineață, străzile erau în continuare acoperite de

zăpadă, iar meteorologii avertizau că era posibil să mai ningă. M-am dus pe jos până la Café Lavanto, de data asta, încălțată mai adecvat. Stabilisem să mă întâlnesc cu Abby acolo la ora nouă, iar ea mă aștepta la o masă lângă șemineu, pe care m-am bucurat să îl văd alimentat cu lemne și cu focul gemând în el.

— Bună dimineața! mi-a spus ea, sorbind din nelipsita-i cafea triplă americană.

— Bună! i-am răspuns, așezându-mă pe un scaun lângă ea.

Abby s-a încruntat.

— Ce-i cu fața asta tristă?

Mi-am pus jos poșeta deprimată.

— Ethan.

— Îmi pare rău! scumpo, mi-a spus ea. Ce s-a mai întâmplat?

Am oftat.

— Oh, Abs, nici măcar nu știu cu ce să încep. Atât e de rău.

— Ei bine, a spus ea, voi doi ați trecut printr-o experiență foarte grea. Nu poți să ieși la liman după așa ceva fără a suferi schimbări.

Deși nu era căsătorită, Abby era cel mai bun consilier marital din câți știam.

— Ai dreptate, am replicat. Nu vreau să îl pierd, dar nici nu știu cum să repar lucrurile. Am făcut o pauză și mi-am plimbat privirea prin cafenea, zărindu-l pe Dominic în spatele barului la care se servea cafeaua. Ethan a luat din nou prânzul cu Cassandra.

Abby s-a încruntat.

— Femeia aia e toxică, pe cuvânt.

— Mie-mi spui, am încuviințat, auzind tonul de apel al telefonului sunând încet în poșeta mea. Scuze, am zis, ar fi bine să răspund.

Nu am recunoscut numărul.

— Alo?

— Doamna Aldridge?

— Da.

— Sunt Jerry de la Elliott Bay Jewelers. Ceasul dumneavoastră poate fi ridicat – comanda specială ne-a sosit din New York în dimineața asta, a spus o voce de bărbat.

Aproape uitasem de ceasul pe care, dintr-un impuls de moment, îl comandasem pentru Ethan cu o lună în urmă. Își dorea un ceas Hugo Allen de cel puțin un an. Avea și funcție de

cronometru, ceea ce îl recomandă pentru jocurile și sporturile copiilor. Pentru un tătic. Se apropia Ziua Tatălui, și considerasem că un cadou oferit în cea de-a treia duminică din iunie i-ar fi putut aduce zâmbetul pe chip. Ar fi fost ca o ramură de măslin.

— Oh, da, am spus eu, dorindu-mi într-un fel să nu-l fi comandat. O să... vin să îl ridic.

— Doriți să gravăm ceva înăuntru?

— Să gravați ceva?

— Ei bine, desigur, nu e obligatoriu, a spus el. Dar mulți dintre clienții noștri aleg să își personalizeze cadourile. Pur și simplu, devin mai speciale.

— Oh! am spus eu. Așa e.

— Deci, ce cuvinte ați dori să gravăm?

„Ce mi-aș dori să scrie? Soțului meu. Bărbatului care îmi alunecă printre degete. Bărbatului pe care mă tem că nu îl mai cunosc”. Am clătinat din cap. „Cum să îmi reduc sufletul la o singură propoziție?”

În mod evident, bărbatul și-a dat seama de incertitudinea mea.

— Doriți să mai reflectați puțin și să reveniți cu un telefon când sunteți decisă?

Bijuterii au un al șaselea simț când este vorba de dragoste.

— Da, mi-ar prinde bine, am spus eu. Mulțumesc.

Am încheiat conversația și m-am uitat la Abby.

— Nu am putut s-o fac.

Ea a ridicat din umeri.

— Ce anume?

— La telefon era bijutierul. L-am cumpărat lui Ethan un ceas, am explicat eu. E un ceas stupid și exagerat de scump, pe care l-a văzut undeva. Aveam de gând să i-l ofer de Ziua Tatălui. Mi-am suflecat mâneca, simțind din plin căldura din șemineu. M-au întrebat ce cuvinte vreau să graveze, și m-am blocat complet. N-am fost în stare să mă gândesc la nimic, Abby.

Ea a deschis un alt pliculeț de zahăr și l-a amestecat în ceașcă.

— Pot să îți spun ceva?

— Bine.

— Eu nu cred că e câtuși de puțin interesat de Cassandra, mi-a spus ea. Cred că pe tine te vrea.

— Pe mine mă are, am spus eu zâmbind.

— Nu, scumpo, nu te are. Nu mai ești fata pe care a luat-o de soție. Ea a dispărut de mult, în adâncurile suferinței.

Mi-am cercetat mâinile pe care le țineam în poală și diamantul solitar de pe deget. Abby avea dreptate. Eram ca un leming care se îndreaptă spre buza prăpastiei, incapabil să se oprească.

— Ascultă, a continuat ea. Ieri, la birou, am văzut în ochii tăi ceva ce nu mai văzusem de mult timp. Pentru o clipă, ai fost din nou tu. Erai entuziasmată de *ceva*. Doamne, Claire, de multă vreme nu te-am mai văzut încântată de ceva!

Am dat din cap, simțind în ființa mea o scânteie de emoție înaintea ca aceasta să pălească.

— Cred că povestea asta, băiețelul ăsta, rezonază cu tine, a continuat ea. A sorbit din cafea. Cum ziceai că îl cheamă?

— Daniel, am precizat, stăruind cu privirea asupra flăcărilor din șemineu. Daniel Ray.

Am simțit o bătaie ușoară pe umăr și, întorcându-mă, l-am văzut pe Dominic stând în picioare lângă masă.

— Bună dimineața! m-a salutat el vesel. Sper că nu vă întrerup. Mi-a pus în față o cană cu ditamai porția de frișcă deasupra. Mă gândeam că ți-ar plăcea o ciocolată fierbinte.

Obrajii îmi ardeau. Fără îndoială, roșisem, dar speram să nu se observe.

— Mulțumesc, am spus, arătând spre Abby. V-ați cunoscut?

El a clătinat din cap.

— Abby, Dominic. Dominic, Abby.

— Încântată de cunoștință! a spus Abby, surâzând mai mult către mine decât către el.

Dominic a îngenuncheat și a mai pus un lemn pe foc în bătrânul șemineu.

— Sper să nu ți se facă prea cald, mi s-a adresat el.

— E grozav, l-am asigurat, dându-mi jos puloverul. M-am uitat cu atenție la zidăria de cărămidă a vetrei, amintindu-mi placa de teracotă pe care o văzusem din celălalt capăt al încăperii cu o zi înainte. Am privit-o mai atent acum. Pe ea scria: „Cârciuma lui Lander”. Placa aceea, i-am spus lui Dominic, la ce se referă?

— Oh, a răspuns el, aruncând o privire spre bucata de ceramică. Localul ăsta a fost cândva o cârciumă – sau un birt, cum s-or fi numit astfel de locuri pe vremea aceea. Și a supraviețuit Prohibiției. A arătat spre o scobitură în podea care

aparent scăpase reparațiilor. Aici se strângeau bețivii orașului. Poliția pur și simplu îi trimitea aici. Era un loc al scandalurilor pe atunci. Ne-au rămas la mansardă câteva butoaie de bere de pe vremea aia și una sau două halbe decorative. Și-a trecut mâna peste șemineu, făcând să se desprindă o bucată de mortar gri fărâmițat. Dar asta, a continuat el, asta e ceva special. Vezi inițialele de aici? A arătat spre marginea plăcii de teracotă, semnată „S.W. Ivanoff”. Unul dintre cei mai faimoși pietrari din Seattle. El a realizat majoritatea vetrelor decorative din vechiul Hotel Olympic și alte obiective reprezentative ale orașului. Un adevărat artizan. Desigur, lucrările lui nu au fost cu adevărat apreciate decât după moartea sa.

Mi-am scos carnețelul și mi-am notat în grabă numele lui.

— Cine știe? am zis. Cei de la secția de arhitectură s-ar putea să fie interesați să realizeze un portofoliu al lucrărilor lui.

— Ei bine! a spus Dominic în timp ce clopoțelul de la ușă ne anunța sosirea unui nou client. Am simțit un val de aer înghețat pe obraji, care a domolit căldura focului vioi. Mi-a făcut plăcere să te revăd, mi-a spus el, uitându-se direct la mine.

— Și mie, am răspuns, când el s-a întors și a pornit înapoi spre bar.

— *Cineva* s-a îndrăgostit puțin de tine, a spus Abby într-o șoptă melodioasă.

Mi-am mutat privirea în altă parte.

— Hai, încetează!

— Bine, bine, s-a învoit ea. Dar, hei, cel puțin *ai* un admirator.

— La fel și tu, am adăugat eu. E cazul să îți amintesc de Rick de la știri?

Am izbucnit amândouă în râs. Rick – dulce, într-adevăr, cu o voluminoasă tunsoare cu chică – suspina de multă vreme după Abby, pentru care făcuse o pasiune. Din păcate, avea farmecul unei țestoase cu picioare roșii – și locuia cu părinții.

Abby a luat o ultimă înghițitură din cafea, apoi s-a întins după geaca ei North Face, albă, pufoasă și lungă până la coapse. I-a tras fermoarul până sus și a zâmbit.

— Nu-i așa că asta mă face să arăt ca un omuleț Michelin?

— Vrei să fiu sinceră? am întrebat eu, înăbușindu-mi un hohot de râs.

Ea a încuviințat din cap.

— Cam da, am aprobat cu un chicotit. Dar cel puțin îți ține de

cald.

Abby a surâs.

— Ei bine, ar fi cazul să-mi mișc fundul ăsta de omuleț Michelin la birou. Frank m-a pus la treabă la un morman de documentare pentru ziarul de duminică, și nu ți-ar veni să crezi cu ce pretenții mi-a venit Cassandra aseară.

Cassandra. M-am crispat. Parcă simțeam că numele ei mă înțeapă. Îmi venea să zic *au* de fiecare dată când cineva îl rostea cu voce tare.

— Femeia vrea un tom întreg despre restaurantele italienești din oraș din anii 1980 și 1990, a continuat Abby. Criticii culinari se iau *puțințel* cam prea în serios. Oricum, singura chestie pe care am descoperit-o până acum e un ucigaș înnebunit după macaroane gratinate.

Am zâmbit.

— Succes în chestia asta!

Abby i-a aruncat o privire lui Dominic, aflat în celălalt capăt al încăperii.

— Tu rămâi aici să lucrezi?

— Nu, am răspuns, ridicându-mă. Ochii mei i-au întâlnit pe ai lui Dominic. Mi-am abătut repede privirea. Vin la birou cu tine. Putem împărți un taxi.

∴

— Cioc. Cioc.

Am ridicat ochii de la calculator și l-am văzut pe Ethan stând în prag.

— Bună, străino! mi-a zis el pe un ton aspru, întinzându-mi un enorm buchet de lalele, roz, albe, portocalii și galbene. Împachetate în hârtie maro de măcelărie și legate cu șnur, purtau toate indiciile că fuseseră cumpărate din piața Pike Place.

Am clipit des, inspirând parfumul petalelor pastelate, lăsând aroma lor ca de lămâie să mă îmbete pentru o clipă.

— Sunt superbe, am spus eu, venindu-mi în fire. Mulțumesc mult.

— Am trecut prin piață și m-am gândit la tine, mi-a spus Ethan, așezându-se pe scaunul pentru oaspeți.

Înalt, cu umeri lași, păr castaniu și un surâs ce făcea să îți tremure genunchii, nu trebuia să faci eforturi pentru a fi fermecător. Așa era. Nepotul venerabilului patron al ziarului,

Ethan se formase profesional la un ziar important din est, iar când intrase în clădirea cotidianului *The Herald*, cu mulți ani în urmă, proaspăt numit în funcția de secretar general de redacție, am fost atrasă imediat de el. Și încă eram. Dar lucrurile se schimbaseră acum. Cândva am fost doi oameni îndrăgostiți nebunește. Și acum? Ei bine, nici măcar nu mai țineam minte când făcuserăm ultima dată dragoste.

— Drăguț din partea ta! am spus, pe un ton pe care îl foloseam de obicei în relațiile cu colegii de serviciu.

Am auzit semnalul sonor ce anunța un e-mail nou și m-am întors spre computer.

— Oh, a spus el, ai termen de predare?

— Nu, am răspuns. Adică, da, de fapt, oarecum. Frank m-a pus să alerg după copite de cai morți în legătură cu un subiect și cred că încep în sfârșit să avansez puțin către o abordare care merită documentare.

Ethan s-a ridicat brusc.

— Ei bine, nu te mai rețin atunci. Presupun că ne vedem diseară la gală?

— Gală?

— Doar n-ai uitat, nu?

— Îmi pare rău! am spus, confuză. Dar cred că da.

Ethan s-a încruntat.

— Gala Ronald McDonald House Charities, a menționat el. Cea prezidată de părinții mei? În seara asta, bunicului meu i se va decerna Premiul pentru Realizări de o Viață. A oftat. Claire, știi de gala asta de câteva luni.

Într-adevăr, știusem de câteva luni. Vag. Îmi aminteam discuții despre eveniment și, în special, agitația mamei lui Ethan, Glenda, legată de faptul că trebuia să îmi găsesc o rochie potrivită pentru acea ocazie, elegantă și lungă până la pământ. Eu nu port rochii până la pământ, dar protestele mele sfioase nu-i făcuseră față mamei lui Ethan.

— Oh, da, am spus eu pierdută.

— Ți-ai găsit o rochie?

— Nu, am răspuns.

— Poți să porți ceva din garderoba personală?

„Cât de insensibil era, mai ales după toate cele prin câte trecusem!”

— Știi că nu-mi mai vine nicio rochie din șifonier! am spus eu,

puțin mai tare decât anticipasem. Am coborât privirea spre picioarele mele și mi-am înfipt degetele în covor. Îmi părea rău că mă răstisem la el. În fond, doar încerca să mă ajute. Îmi pare rău! am spus. Mama ta o să mă urască fiindcă am uitat.

Ethan și-a încrucișat brațele.

— Claire, nu o să te *urască*.

— Nu-ți face griji, am spus, pufnind mai tare decât intenționasem. Voi fi acolo. Și nu într-o pungă de hârtie. Trec pe la Nordstrom în drum spre casă.

Ethan m-a privit cu tandrețe pentru o clipă.

— Claire, a început el încet, m-am tot gândit, și...

M-am îndreptat de spate pe scaun.

— Ce e?

— Nimic, a răspuns el, vocea lui recăpătând rapid tonul oficial pe care comunicam de regulă la serviciu. Nu e nimic.

Mi-a oferit un surâs forțat înainte de a ieși pe ușă.

Mi-am petrecut dimineața documentându-mă și, în scurt timp, mi-am dat seama că nu era tocmai ușor să identifici un băiețel dispărut în 1933. Dispecera care mi-a răspuns la telefonul secției de poliție mi-a spus asta foarte răspicat.

— Pe *cine* anume căutați?

— Un băiețel, am spus. A dispărut în mai 1933. Din câte știu, nu a mai fost găsit niciodată.

— Doamnă, a spus femeia, mestecând zgomotos gumă, ce anume vreți să fac? Ați sunat pentru a raporta o dispariție?

Îmi puteam imagina expresia exasperată de pe fața ei.

— Nu, nu, am spus. Speram doar că puteți verifica în evidențele dumneavoastră dacă există un Daniel sau Vera Ray. Lucrez la un reportaj, pentru ziar.

Femeia a oftat, vădit neimpresionată.

— Evidențele mele nu acoperă o perioadă *atât* de lungă.

— Oh, am spus, afundându-mă înapoi în scaun.

— Fiți atentă! a spus femeia în cele din urmă, după un lung moment de tăcere. Dacă sunteți dispusă să faceți ceva efort, veniți până la sediu. Pot să vă conduc la arhivele noastre și n-aveți decât să aruncați o privire prin ele. Aveți legitimație de presă, nu? Sunteți de la un ziar?

— Da, am spus. *The Seattle Herald*.

— În regulă, a răspuns ea. Doar să nu puneți departamentul nostru într-o lumină proastă în articolul dumneavoastră. Șeful

urăște asta.

— Mă voi strădui, am spus, închizând telefonul și întinzându-mă în același timp după palton.

..

— Sunt surprins că ați ajuns până aici, mi-a spus un ofițer de poliție de grad inferior. M-a însoțit pe coridorul lung ce ducea la arhivele de la subsol, unde se aflau evidențele poliției din deceniile trecute. Meteorologii prognozează încă cel puțin cinci centimetri în după-amiaza asta.

Am arătat spre cizmele mele, încă acoperite de zăpadă, și am zâmbit.

— A fost cât pe ce să nu ajung.

Ofițerul a zâmbit.

— În cazul ăsta, presupun că aveți un articol destul de important?

Am dat din cap.

— Da. Cel puțin așa cred.

— E atât de ciudată furtuna asta, a continuat el. Unul dintre ofițeri a primit telefon de la mama lui. Femeia locuiește aici, în oraș, și susține că o furtună exact ca asta a lovit Seattle-ul în mai, în anii treizeci.

— Știu, am spus.

— Oh, aveți vreo rudă care și-a amintit?

— Nu, am răspuns. Dar scriu despre un băiețel care a dispărut în ziua acelei furtuni de zăpadă.

— Am și eu trei băieți, a spus el. De cinci, trei și un an. A clătinat din cap cu regret. Nu-mi pot imagina cum e să pierzi un copil. Dar cum ar afecta-o pe soția mea, asta e ceea ce mă îngrijorează cel mai tare. Nu ar reuși niciodată să treacă peste așa ceva, de asta sunt sigur.

Am dat din cap.

— Nicio mamă nu ar trebui să-și piardă vreodată copilul, am spus, cu privirea ațintită asupra ușii din fața noastră. Cred că de asta e atât de important subiectul ăsta pentru mine. Din câte îmi dau seama, băiețelul ăsta nu și-a mai revăzut niciodată mama. Vreau să știu ce s-a întâmplat.

Am intrat într-o încăpere întunecată, iar ofițerul a aprins lumina. Becuri fluorescente au început să pâlpâie și să șuiere deasupra capetelor noastre.

— În ce an a fost răpit?

Ecoul vocii sale răsună între pereții gri de beton.

Mi-am scos carnețelul din poșetă, aruncând rapid o privire peste notițe.

— O mie nouă sute treizeci și trei.

— Pe aici, a spus el. Criminalistica e pe culoarul ăsta, toate celelalte se găsesc acolo, lângă perete.

Criminalistica.

M-am uitat la rafturile înțesate de cutii, încercând să nu îmi imaginez obiectele sinistre pe care le-ar fi putut conține acestea. „Haine mânjite de sânge. Arme ale crimei. Oase”. M-am cutremurat.

— Mulțumesc, am spus, îndreptându-mă spre un raft etichetat PERSOANE DISPĂRUTE.

— Eu voi fi puțin mai încolo, în hol, dacă aveți nevoie de ceva, mi-a spus ofițerul, întorcându-se spre ușă. Dar o clipă mai târziu m-a privit din nou. Sunteți o persoană bună la suflet dacă încercați să îl găsiți pe puștiul ăla.

Am ridicat din umeri.

— Doar îmi fac meseria.

Cu ajutorul unei scări din apropiere, am dat jos de pe raft câteva cutii și am luat la mână dosarele din ele până am ajuns la secțiunea R. Am căutat atent aici, fără niciun rezultat însă, și am coborât dezamăgită de pe scară. Cum a putut să dispară pur și simplu fără nicio urmă?

Am privit raftul de sus. Îmi scăpase ceva? Am urcat din nou pe scară, scrutând raftul în căutarea unei cutii importante. Am clătinat din cap. Erau toate în ordine alfabetică, și o singură cutie pentru litera R. Dacă vreuna dintre ele fusese etichetată greșit? Am deschis următoarea cutie, etichetată S. Nimic. Apoi am încercat cutia care avea un o pe ea. Tocmai în fundul acesteia, așteptau două dosare R. Probabil fuseseră arhivate greșit. L-am scos pe primul, l-am citit, apoi l-am pus deoparte. Dar degetele mi-au încremenit când, în cel de-al doilea dosar, am dat peste numele micuțului Daniel Ray scris la mașină.

Vera Ray, din Seattle, raportează că fiul ei, Daniel Ray, a dispărut. A fost văzut ultima dată în locuința de pe Fifth Avenue 4395, ap. 2. Se bănuiește că a fugit de acasă.

Cum au ajuns atât de rapid la concluzia că a fugit de acasă? Copiii de trei ani nu fug de acasă. Era încă un copilăș. Negreșit, trebuia să existe o altă explicație.

Am notat adresa, apoi am răsfoit dosarul, nerăbdătoare să găsesc și alte informații, dar, după o oră, nu a mai apărut nimic. M-am întors în hol, de unde ofițerul m-a condus la etaj.

— Ați găsit ceva? m-a întrebat.

— Mda, am răspuns, privind dincolo de uși strada înzăpezită. O adresă.

Nu puteam decât să îmi imaginez ce m-ar fi putut aștepta acolo.

∴

Am ajuns înapoi la birou la ora două, sperând să îmi iau laptopul și să dau câteva telefoane înainte de a vizita fosta locuință a lui Daniel și a Verei Ray. N-am apucat să-mi las jos geanta, că aproape m-am ciocnit de Cassandra.

— Oh, bună! a zis ea, stând în pragul de la separeul meu.

Purta o bluză de mătase, iar dantela maioului ei negru se ițea de după un nasture descheiat.

— Bună! am răspuns la salut, nedumerită de prezența ei acolo, dar, mai mult decât atât, de faptul că arăta întotdeauna impecabil, afișând pe chip un aer de prospețime.

Eu aruncasem mai devreme o privire în oglinda din baie și mi se tăiasse răsufarea observând umbrele întunecate de sub ochi.

— Eu și Ethan tocmai ne-am întors de la prânz, de la Giancarlo, și ți-am adus ceva de mâncare, a spus ea.

„Eu și Ethan”.

Am privit ținând la punga de hârtie maro ce-i atârna din mână cu manichiură îngrijită.

Cassandra a pus punga pe biroul meu, apoi a observat vaza cu lalelele de la Ethan.

— Oh, nu-i așa că sunt superbe? Am trecut pe lângă ele în piață și i-am spus lui Ethan că trebuie neapărat să ți le cumpere. M-am întristat. „Deci, florile au fost ideea ei”.

— Uneori, bărbații au nevoie doar de puțină încurajare, a spus ea, răsucindu-și în jurul degetului o șuviță din părul lung. Ei bine, ne vedem diseară, nu? La gală?

— Așa-i, am spus absentă. Ne vedem diseară.

— Claire, mi-a spus ea, întorcându-se din nou spre mine. Chiar ar trebui să încerci pilaful ăla cu sparanghel. A fost fantastic.

Am dat din cap fără a mă întoarce spre ea, aruncând punga în coșul de gunoi de sub biroul meu imediat ce i-am auzit pașii îndepărtându-se.

..

Aveam la dispoziție două ore înainte de a mă îmbrăcă pentru gală, așa că am ieșit în grabă și am căutat un taxi. I-am turuit șoferului adresa, întrebându-mă ce aveam să găsesc odată ajunsă acolo. O veche clădire de apartamente? Poate, dacă aveam noroc, puteam să dau peste vreun locatar în vârstă, care să îmi aducă aminte de furtună – sau poate chiar de micul Daniel.

Taxiul a oprit brusc, iar eu am fost prea preocupată să scotocesc prin geantă după o bancnotă de zece dolari, pentru a observa unde ne aflam, până m-am întins spre mânerul portierei și am ridicat privirea.

— Îmi cer scuze, am spus, confuză, zgâindu-mă pe geam la Café Lavanto și la marchiza verde a cafenelei acoperită cu un strat subțire de zăpadă. Probabil v-am dat o adresă greșită. Imposibil să fie aici.

— Patruzeci și trei nouăzeci și cinci Fifth Avenue, nu? a spus el, ridicând ochii spre plăcuța cu adresă de pe geamul cafenelei.

M-am uitat în carnețelul meu, clătinând din cap.

— Ei bine, în tot cazul, așa mi-am notat.

Am plătit cursa și am pășit pe trotuar. În contact cu aerul înghețat, respirația mi s-a transformat imediat în abur.

Cafeneaua era cufundată în liniște, înăuntru fiind un singur client care ședea pe un scaun tapițat, lângă șemineu. Pe Dominic l-am găsit la bar. A șters tejgheaua cu un prosop, apoi și l-a aruncat pe umăr.

— Poftă de ciocolată fierbinte la sfârșitul după amiezii?

Am clătinat din cap.

— Dacă ți-aș spune, nu m-ai crede în ruptul capului.

— Pune-mă la încercare.

Am scos dosarul din geantă și l-am pus pe tejghea, deschizându-l la fotocopia unui extras din ziar din 1933, în care apărea și chipul obsedant al lui Daniel Ray într-o imagine alb-negru neclară.

— Băiețelul ăsta, am zis eu. A locuit cândva aici.

— Aici?

M-am uitat spre tavan, imaginându-mi compartimentarea clădirii la etaj.

— Ei bine, la etaj, probabil. Apartamentele trebuie să fi fost construite la începutul secolului trecut, poate chiar mai de mult.

— Posibil, a spus Dominic, uitându-se mai atent la fragmentul de articol. Etajele de deasupra mansardei sunt goale, folosite doar pentru depozitare, dar cred că au fost apartamente la un moment dat. Majoritatea clădirilor de pe strada asta au fost vechi case cu apartamente ieftine de închiriat. Aproape toate au fost transformate în spații pentru birouri sau în apartamente de lux. S-a uitat admirativ prin cafenea. Nu aş putea să vând vreodată clădirea asta.

Am zâmbit.

— Ești un om deosebit, să știi!

M-a privit nedumerit.

— De ce?

— Chiar iubești locul ăsta, nu-i așa?

— Da, a răspuns el simplu. M-a salvat, oarecum. Am venit să lucrez aici când credeam că pierdusem totul, când nu știam încotro s-o apuc. Iar acum sunt proprietarul cafenelei. Mă simt destul de norocos.

Am zâmbit, indicând către ușa care dădea spre etajul superior.

— Podul despre care mi-ai vorbit ieri, i-am amintit, îmi permiți, te rog, să arunc o privire? Mă întreb dacă nu cumva ăla a fost apartamentul în care a locuit Daniel cu mama sa.

— Bineînțeles, a răspuns el, conducându-mă prin hol până la un mic șir de trepte, mult prea înguste pentru a satisface actualele norme de construcție.

Am dat din cap, urcând după el în timp ce treptele scârțâiau sub picioarele mele, și am ajuns în ceea ce ar fi putut fi o mică sufragerie cu zeci de ani în urmă. Aceasta dădea spre o bucătărie înghesuită, rudimentară, aflată în ruină. Dulapurile sidefii aveau un aer obosit, iar chiuveta din porțelan era străbătută de crăpături în toate direcțiile și îngălbenită de atâția ani de utilizare, cu pete de rugină lângă scurgere.

Am zărit o altă scară micuță în dreapta. M-am uitat la Dominic.

— Acolo sus ce e?

— Doar o cămăruță, a spus el. Mai bine-zis, un pod. Acolo păstrăm cutiile cu hârtogării. S-ar putea să fi fost cândva un dormitor, cred.

— Te deranjează dacă arunc o privire?

— Nicidecum, a spus el.

Scările păreau să se arcuiască la fiecare pas, și am simțit mâna lui Dominic pe spatele meu, sprijinindu-mă chiar înainte de a fi cât pe ce să alunec pe penultima treaptă. De când fusesem în spital, aveam un echilibru precar, iar această deficiență mă făcea uneori să mă simt ca o bătrânică.

— Mulțumesc, am spus cu o ușoară iritare.

Am intrat în încăpere și mi-am încrucișat brațele pentru a mă încălzi.

— Scuze! a zis Dominic. Etajul ăsta nu îl încălzesc. În perioada asta, trebuie să economisesc bani de pe unde pot. În plus, vechiul proprietar a montat șipci de perete, și se consumă foarte multă energie.

M-am apropiat de o fereastră veche, simplă, care dădea spre o alee și spre ciotul unui copac mare, aflat chiar sub ea, apoi m-am întors spre Dominic și am inspirat adânc.

— Ți se întâmplă vreodată ca un loc să îți stârnească o emoție? O anumită vibrație?

El a dat din cap.

— Sincer să fiu, a spus el, încăperea asta mi-a dat întotdeauna fiori.

M-am uitat atent la pereți, cu straturile de vopsea scorojită și rămășițele de tapet vechi de zeci de ani.

— Aproape că poți să o simți, am spus.

— Ce să simți?

Am scos din nou din dosar tăietura de ziar și mi-am ațintit privirea asupra băiețelului de pe pagină.

— Aproape că poți simți tristețea. Aici s-a întâmplat ceva rău.

El a dat din cap.

— Tu ce crezi că s-a *întâmplat*?

Am arătat spre pagina pe care o țineam în mână.

— Cred că băiețelul ăsta a fost răpit de aici în 1933.

— A fost găsit vreodată?

— Nu, am răspuns. Cel puțin, din câte îmi pot da seama eu.

Dominic a zâmbit.

— Și tu, Sherlock, ai de gând să îl găsești?

— Ei bine, am replicat, măcar am de gând să aflu ce s-a întâmplat cu el. M-am uitat la ceas. Patru jumătate. Gala! aproape am țipat. Am la dispoziție o oră să îmi cumpăr o rochie

și să ajung undeva unde e foarte important să fiu prezentă.

— Am cunoscut o mulțime de femei, a spus el cu un surâs, dar nu am întâlnit niciuna care să meargă la cumpărături și să se îmbrace în mai puțin de o oră.

Agitată, am îndesat dosarul la loc în geantă.

— Ei bine, eu nu sunt o femeie obișnuită.

— Pot să te ajut? m-a întrebat când am ajuns înapoi la parter.

— Să mă ajuți? Dacă nu cumva poți să îmi coși o rochie, mă...

— Te conduc, mi-a spus el, întinzându-mi o cască de motociclist. Pune-ți asta! Închid mai devreme azi. Pot să te duc la Nordstrom mai rapid decât un taxi.

— Pe zăpadă?

— Ai încredere în mine, mi-a spus el, punându-și pe cap o altă cască. Am mers cu motocicleta și în condiții mai rele. În plus, au pus deja nisip pe străzi. Vom fi în siguranță.

— În regulă, am spus eu ezitant, ieșind după el pe ușa din spate.

∴

Chiar și la viteză mică, vântul îmi șuiera prin palton și, instinctiv, mi-am încolăcit brațele mai strâns în jurul lui Dominic.

— Ți-e prea frig? m-a întrebat, ridicând vocea pentru a acoperi zgomotul făcut de motorul motocicletei, care urla și bubuia atât de zgomotos, încât îi făcea pe copii să-și ridice ochii, speriați, de la oamenii lor de zăpadă de pe trotuare.

— Sunt bine, i-am răspuns. Deși nu i-am împărtășit adevăratele mele gânduri. „Dacă m-ar vedea Ethan? Ce ar spune? De când îmi permit eu, femeie căsătorită, să urc pe o motocicletă cu un bărbat pe care abia dacă-l cunosc? Pe de altă parte, lui cine i-a dat voie să tot iasă la masă cu fosta iubită? Suntem chit”.

Dominic a intrat cu motocicleta într-un loc de parcare din fața magazinului Nordstrom, și am coborât amândoi, legând căștile deasupra scaunelor cu o coardă de sărituri.

— Ți-ar prinde bine și o a doua părere?

Am zâmbit.

— Serios? Chiar ai fi dispus să mă însoțești la cumpărături de haine? Cred că soțul meu și-ar scoate mai degrabă ochii decât să facă așa ceva.

— Am patru surori, mi-a răspuns el. Sunt capabil să mă descurc la Nordstrom.

Am aruncat o privire la exponatele din vitrină, unde era un manechin într-o rochie de ocazie argintie, și am simțit în inimă o tresărire de teamă. „De ce mi-e atât de greu să fac asta? E doar o sesiune de cumpărături, ce naiba. De ce ideea de a proba o rochie îmi provoacă o asemenea anxietate?” M-am uitat în ochii blânzi ai lui Dominic și m-am bucurat că era acolo. Ba chiar, îmi *doream* să fie acolo.

— Da, am răspuns, întorcându-i zâmbetul. Mi-ar plăcea să mă ajuți. Îmi lipsește cu desăvârșire simțul modei, ca să nu mai spun că soacra mea mă va critica aspru dacă nu îmi găsesc o ținută adecvată.

— Bazează-te pe mine! m-a încurajat el, deschizându-mi politicos ușa.

Am urcat împreună pe scările rulante până la raionul cu rochii de la etajul doi și am examinat atent stativetele, căutând o rochie de seară potrivită.

— Ce zici de asta? m-a întrebat Dominic, ridicând o rochie neagră, cu paiete, lungă până în pământ.

— E prea mulată, am răspuns, clătinând dezaprobator din cap. Aș arăta ca un cârnat în ea.

El și-a concentrat din nou eforturile și a scos, de pe un suport din apropiere, o rochie de seară albastră.

— Asta, a spus el, e foarte frumoasă.

Am dat din cap.

— Într-adevăr.

— Albastru e culoarea ta preferată.

Am scos la vedere brățara pe care o purtam. Lănțișorul de aur cu cele trei safire albastre scânteia în luminile magazinului. Ethan mi-o făcuse cadou când împlinisem treizeci de ani. Nu aveam să uit niciodată cum radiase de mândrie când mi-o prinsese la încheietura mâinii.

— Se potrivesc perfect, a spus Dominic. Hai, du-te s-o probezi!

Am luat umerașul și am pornit repede spre cabina de probă. Am aruncat un ochi în oglindă la trupul meu gol înainte ca rochia să-mi alunece peste cap. Mi-am mutat repede privirea. „Dumnezeule, cum de am uitat? Azi e 3 mai. Aniversarea întregii povești”.

Am simțit un impuls brusc de a mă îmbrăca la loc cu hainele mele, de a o zbughi din cabina de probă și de a fugi fără să mă

opresc până ajungeam în siguranță în apartamentul meu. M-aș fi ghemuit în pat. Un somnifer mi-ar fi putut amorți durerea. Mai aveam câteva în cutia cumpărată pe rețetă din dulapul meu de medicamente. M-au ajutat întotdeauna, pentru o vreme. Dar safirele de la încheietura mâinii mele au scânteiat din nou, nestematele reflectându-și strălucirea în lacrimile mele. M-am gândit la Ethan și la promisiunea pe care i-o făcusem. Am tras în sus fermoarul rochiei, netezind-o pe unde făcea câteva încrețituri, pe laterale. „Pot face asta”.

Mai că nu am recunoscut-o pe femeia care mă fixa din oglindă, poate fiindcă în ultimul an purtasem numai haine lălâi și mohorâte. Aproape uitasem că aveam *siluetă*. Am deschis ușa cabinei de probă și am ieșit.

— Arăți... fenomenal! a spus Dominic, care aștepta răbdător pe hol. Asta e!

— Ar fi bine, pentru că trebuie să ajung la Hotel Olympic în cincisprezece minute.

— Rămâi îmbrăcată cu ea, mi-a propus el. Îi taie etichetele la casă.

Am zâmbit, arătând spre cizmele mele cafenii.

— Cred că ar fi bine să-mi iau și o pereche de pantofi.

— Da, a aprobat el, zâmbind.

∴

Mi-am luat rămas-bun de la Dominic și am luat un taxi până la Hotel Olympic, unde l-am găsit pe Ethan așteptându-mă în holul de la intrare, învârtindu-se agitat. Deasupra capetelor noastre se legăna un candelabru de epocă cu o lucrătură complicată. Am deslușit instant expresia de pe chipul lui: iritare.

— Iată-te! a spus el, uitându-se la ceas. Îți dai seama că ai întârziat o jumătate de oră?

— Și eu mă bucur să te văd, am replicat cu sarcasm, trecându-mi mâna peste marginea rochiei pentru a mă asigura că fuseseră tăiate etichetele.

Ethan s-a încruntat.

— De ce trebuie să fii atât de...

Mi-am încrucișat brațele.

— Atât de *cum*?

— Atât de defensivă, a spus el. Atât de furioasă tot timpul.

Am oftat.

— Claire, a continuat el, am avut o zi lungă. Putem să intrăm

și să luăm loc? Putem să ne prefacem că ne înțelegem? Doar în seara asta?

Am simțit un nod în gât.

— Nu-ți amintești, așa-i?

— Ce anume?

— Azi, am zis, uitându-mă în ochii lui. Nu-ți amintești ce zi e azi.

El s-a uitat spre sala de bal, apoi din nou la mine, enervat.

— Nu știi la ce te referi, dar dacă nu mergem înăuntru, o să ratăm...

— Exact acum un an... aproape că am șoptit, amintirea fiind prea sacră pentru a îngădui să ajungă la urechile oricărui străin aflat în trecere pe acolo.

Chipul lui s-a schimbat atunci. Rigiditatea i s-a atenuat. A făcut un pas spre mine.

— Oh, scumpo, îmi pare atât de rău! A pus mâna pe spatele meu. Nu-mi vine să cred că am uitat.

— Ei bine, am spus, ștergându-mi o lacrimă, poate ai fost prea ocupat să o scoți la prânz pe Cassandra.

Ethan a încremenit.

— Claire, nu fi ridicolă! Hai să mergem înăuntru și să ne așezăm! Putem vorbi mai târziu.

Detestam tonul vocii lui, la fel de mult cum îl detestam pe al meu. Rece. Lipsit de orice emoție. „Cine sunt acești doi oameni țâfnoși în care ne-am transformat?” M-am uitat la pantofii negri cu toc pe care Dominic mă ajutase să îi aleg cu doar câteva minute în urmă, apoi am ridicat din nou ochii spre Ethan. „Ce-ar fi dacă l-aș îmbrățișa pur și simplu? M-ar strânge în brațe așa cum obișnuia?” M-am lăsat cuprinsă de un val de tristețe.

— Tu mă învinovățești pe mine, am spus eu în șoaptă. Pentru ceea ce s-a întâmplat. „Gata, am spus-o”.

— Ei, haide, Claire! Doar nu vorbești serios.

— Nu te prefac că nu ai resentimente față de mine, am continuat eu. Știi, tu crezi că a fost vina mea. Citesc asta în ochii tăi absolut de fiecare dată când te privesc.

— Claire, a spus Ethan, nu e corect.

— Ei bine, nu negi.

Ethan s-a uitat la picioarele lui.

— Eu...

Am ridicat amândoi ochii când am auzit pași în spatele nostru.

— Oh, aici erai, Ethan, a spus Cassandra, ținând două pahare cu șampanie. Rochia cu paiete aurii îi stătea strâns pe corp, scoțându-i în evidență formele într-un fel în care nicio rochie nu ar fi avut acest efect asupra mea. Totul e în regulă? a întrebat ea. Mama ta m-a rugat să încerc să te găsesc. Bunicul tău se pregătește să urce pe scenă.

Ethan a dat din cap.

— Mulțumesc, Cassandra, eu...

— Eu tocmai plecam, am spus, smulgându-mi brățara în timp ce ieșeam din nou în stradă.

Am făcut semn la un taxi ce se apropia și am urcat pe bancheta din spate, întorcându-mi rapid fața de la geam. Nu-i puteam lăsa să îmi vadă lacrimile.

Capitolul 7

VERA

Charles.

Nu îmi era deloc greu să îmi amintesc chipul lui, chiar dacă trecuseră patru ani de când văzusem ultima dată acei ochi blânzi, acea bărbie puternică, zâmbetul care mă fermecase într-o clipă.

A fost cât pe ce să ratez întâlnirea cu el. De fapt, nici nu ar fi trebuit să îl întâlnesc vreodată. Charles era prea bun pentru mine. Făcea parte din înalta societate. Toată lumea știa acest lucru. Toată lumea, poate, în afară de el. Provenea dintr-o familie bogată și privilegiată și ar fi fost o partidă prea bună pentru o fată din zona săracă a orașului, fiica unui pescar. Însă Caroline m-a convins să o însoțesc în noaptea aceea la inaugurarea celui mai luxos hotel din câte existaseră vreodată în Seattle, iar acolo, dincolo de ușile duble elegante, stătea el, în grandiosul foaier al hotelului, sub candelabrul de cristal, fumând, în mijlocul forfotei de servitori care purtau pe sus tăvi grele, pline cu apetitive. O mulțime de femei frumoase mișunau prin fața ochilor săi, dichisite, buclate și fardate. Și, totuși, dintr-un motiv încă de neînțeles pentru mine, el nu avea ochi decât pentru mine.

— Haide! a șoptit Caroline.

Am evitat privirea lui, simțindu-mă stingherită.

— Hai să ne furișăm înăuntru!

M-am încruntat.

— Știi că o singură privire e de ajuns, și vom fi date afară în suturi.

— Prostii! a spus ea. Uită-te cum arăți în rochia asta superbă.

Într-adevăr, purtam cele mai bune haine ale noastre, iar, la prima vedere, rochiile noastre lucrate manual, absolut în pas cu moda vremii, ar fi putut fi confundate cu o creație Chanel, însă, la o privire mai atentă, adevărul ar fi ieșit la iveală: eram două tinere sărmane, de nouăsprezece ani, cărora le bătea vântul prin buzunare.

Am oftat.

— În regulă, m-am învoit în cele din urmă. Câtă vreme crezi că nu intrăm în niciun bucluc.

— Firește că nu, a spus ea puțin prea încrezătoare, întinzându-se să mă ia de mână și trăgându-mă spre intrare.

Un portar ne-a privit bănuitor.

— Voi cine sunteți?

— Eu sunt domnișoara Ella Wentworth, iar ea este verișoara mea debutantă, Gilda, din Atlanta, a spus Caroline.

Eu am fluturat din gene, intrând în rol și încercând să îmi înăbuș un hohot de râs. Chiar trebuia să folosească cuvântul „debutantă”?

Bărbatul a aruncat o privire în caietul lui.

— Din păcate, nu vă găsesc pe listă, a spus el.

— Oh, ce păcat! a gângurit Caroline. Tati se va supăra foarte tare să afle asta. Știți cine e tatăl meu, nu-i așa?

Bărbatul a clătinat din cap.

— Alexander Wentworth, a spus ea. De la Wentworth Imobiliare. Caroline s-a uitat în sus la clădirea înaltă. A investit atât de mult în proprietatea asta. Păcat că lista de invitați nu a fost făcută cum trebuie! A oftat, trăgând de lănțișorul de aur de la gât. Va trebui să vorbesc cu tati despre asta.

— Stați, stați! s-a bâlbâit bărbatul. Sunt sigur că e doar o neînțelegere. Vă rog să intrați, domnișoară Wentworth! Și transmiteți-i tatălui dumneavoastră sincerele noastre scuze.

— Așa voi face, a spus Caroline, dând din cap cu un aer regal în timp ce străbăteam holul de la intrare, pentru a ajunge în mijlocul petrecerii scânteietoare. A șterpelit un pahar cu puncte de pe tava unui chelner și mi l-a dat înainte de a mai lua unul și pentru ea. Așa se procedează, mi-a spus ea, sorbind din pahar.

— Caroline, am șoptit eu, nu ești în toate mințile.

Ea a chicotit de după pahar.

— Ei, haide, distrează-te puțin!

Am dat din cap.

— Cred că ar trebui să plecăm.

Ea m-a privit și a izbucnit în râs, dându-și capul pe spate.

— Și să ratăm cea mai tare petrecere a sezonului? Nu prea cred.

Le-am privit pe femeile din jurul nostru, în hainele luxoase pe care le purtau. Îmi doream să fi cusut încă o tivitură în jurul

marginii rochiei mele. Părea prea simplă în acea mare de satin și dantelă.

— N-avem ce căuta aici, i-am șoptit eu.

— Ba sigur că da, a spus ea, deloc afectată de nesiguranța mea. Ia uite acolo! A arătat spre doi bărbați care stăteau în picioare chiar în fața noastră, iar eu l-am văzut din nou pe bărbatul care mă privise cu doar câteva clipe în urmă. El mi-a adresat un zâmbet seducător, iar eu i-am întors repede spatele. Mergem să vorbim cu ei? a continuat ea, aranjându-și cu mâna o buclă, într-un gest de cochetărie.

— Caroline! Am tras-o de braț și am târât-o în camera din stânga noastră, unde oamenii erau strânși în jurul unui pian cu coadă. Ce te-a apucat?

Ea a surâs.

— Hai numai să ne distrăm puțin! În plus, mă cam tentează ideea de a-mi petrece seara în compania unor bărbați *bogați*.

Am clătinat din cap.

— N-o să stau aici să...

M-am oprit când am simțit o bătaie pe umăr și i-am descoperit pe cei doi bărbați din foaier.

Cel în costum gri a zâmbit.

— Nu o să stai aici să...? Continuă, te rog.

Am roșit.

— O, nimic, am îngăimat, aruncându-i lui Caroline o privire panicată, însă ochii ei fuseseră deja răpiți de prietenul bărbatului.

— Eu sunt Charles, a spus bărbatul mai înalt, întinzându-mi mâna. I-am luat-o respectuoasă, dar am constatat că, odată ce palmele ni s-au atins, nu mai voiam să-i dau drumul. Tu ești?

— Vera, am răspuns, ferindu-mi privirea pentru a nu fi hipnotizată de ochii lui. Vera Ray.

El a arătat spre două fotolii cu rezemători laterale, instalate în dreapta noastră, lângă un șemineu în care focul trosnea.

— Vrei să ne așezăm?

M-am uitat la Caroline pentru a-i cere aprobarea, dar ea era prea captivată de conversația cu prietenul lui Charles pentru a mă observa.

— Desigur, am răspuns eu agitată.

Nu avusesem legături până atunci decât cu bărbați din clasa muncitoare. Costumul acestui bărbat și mâinile lui impecabile

îmi arătau că făcea parte dintr-o clasă socială complet diferită. Mi-era teamă că, la o privire mai atentă, avea să-și dea seama că nu fac parte din aceea lume. M-am bucurat că încăperea era slab luminată, astfel încât să nu fie vizibile rochia mea ponosită și pantofii scâlțiați.

— Ce mai petrecere! a spus el, rotindu-și privirea prin încăperea.

— Într-adevăr, am răspuns, încleștându-mi mâna pe poșetă.

El m-a privit atent o clipă înfiorător de lungă.

— Știi, mi-a zis, nu cred că te-am mai văzut până acum. Nu ai fost la evenimentul de luna trecută de la muzeul de artă, nu-i așa?

— Nu, am răspuns neliniștită.

Charles părea mulțumit.

— Ei bine, n-ai pierdut mare lucru. A fost foarte plictisitor. S-a aplecat mai aproape de mine. Poți să ții un secret?

Am dat din cap cu șovăială.

— Urăsc receptiile astea. Tatăl meu a insistat să vin.

— Prietena mea a insistat să vin, am spus cu un zâmbet.

Charles și-a cuprins bărbia în mână și a zâmbit.

— Ei, nu-i așa că suntem la fel?

Obrajii mi s-au înfierbântat.

El și-a dat la o parte o șuviță de păr de pe frunte.

— Adevărul este că aș prefera să fiu oriunde altundeva decât aici. A arătat spre un bărbat cam de aceeași vârstă cu el, care ștergea o masă ceva mai departe, îl invidiez.

M-am uitat la el nedumerită.

— De ce?

— Pentru că el e liber, a spus Charles în mod firesc.

— Și tu nu ești?

Charles a tras de gulerul cămășii lui scrobite ca de o cătușă.

— Nu chiar. Eu am de jucat un rol. Domnul Charles Kensington al doilea.

— Ei bine, am spus eu, cu tot respectul, o grămadă de oameni ar uide pentru a fi în locul tău.

— Și în scurt timp și-ar da seama că nu este chiar atât de grozav pe cât pare. A oftat. Aș prefera să fiu fermier.

— Tu? Fermier?

Ochii i s-au luminat.

— Aș cultiva porumb, ca să mă pot pierde în el. Știi că în

California se cultivă labirinturi din porumb – tulpini înalte cât mine se întind cât vezi cu ochii?

Am clătinat din cap.

— Ei bine, asta aş face eu, a spus el, dacă mi-aş putea alege o altă viaţă. Şi tu? O scânteie de sinceritate răzbătea din ochii lui. Tu eşti fericită?

Mi-am netezit stânjenită rochia. „Oare vede prin mine? Îşi dă seama că nu fac parte din lumea asta?”

— De ce nu aş fi? am spus eu, pe un ton oarecum mai defensiv decât intenţionasem.

O orchestră a început să interpreteze o muzică lentă, iar câteva cupluri s-au ridicat de pe scaune şi au pornit spre ringul de dans. Charles m-a privit sfios.

— Hai să dansăm!

Inima a început să-mi bată nebuneşte. „Să dansez? Eu?” Am clătinat din cap.

— Îmi pare rău, mă tem că nu.

— Oh! a răspuns Charles ofensat. Promit că nu muşc.

M-am uitat în altă parte, încercând să scornesc o scuză.

— Nu, nu, doar că, ei bine...

— Spune-mi, m-a rugat el tandru. De ce ţi-e frică? Nu, lasă-mă să ghicesc. Eşti logodită?

Şi-a dus mâna la inimă cu un gest dramatic, ca şi cum Cupidon tocmai l-ar fi săgetat prin reverul sacoului de la costum.

— Nu, am spus, zâmbind fără să vreau. Doar că eu... nu pot.

— Ce anume nu poţi?

— Nu ştiu să *dansez*, am şoptit.

Charles părea amuzat.

— O, asta era? S-a întins după mâna mea. Haide! Te voi învăţa eu.

Inima îmi bubuia în piept când m-a condus pe ringul de dans făcut din parchet proaspăt cernit. M-am uitat la cuplurile care se mişcau graţios şi elegant în jurul nostru. Îmi plăcea să dansez pe muzică jazz, dar asta? Nu mă simţeam deloc în largul meu.

Charles a pus mâna stângă pe umărul meu şi mi-a luat mâna dreaptă într-a lui, apropiindu-mă atât de mult de el, încât îi simţeam căldura trupului radiind de sub sacou.

— Åsta e un vals, mi-a zis el. E uşor. Doar urmează-mă!

După câteva minute, am învăţat pasul şi l-am urmat pe Charles într-un tur în jurul ringului de dans. Precizia cu care mă

conducea compensa stângăcia mea de dansatoare.

— Ai un talent înăscut, mi-a zis el, zâmbindu-mi cu ochii lui verzi și calzi.

Am surâs, ferindu-mi privirea.

— Ei bine, ție trebuie să îți mulțumesc pentru asta.

El m-a privit curios, hotărât să continue conversația.

— Spune-mi, domnișoară Ray, cine e familia ta? Nu recunosc numele Ray? Tatăl tău se ocupă cu imobiliare?

Mi-am eliberat mâna dintr-a lui și m-am oprit brusc din dans.

— Trebuie neapărat să plec.

— Îmi pare rău! a spus el. Am zis ceva nepotrivit?

Am aruncat o privire spre locul unde credeam că se afla Caroline, dar nu am reușit să o văd în încăperea întunecoasă și plină de fum. „Ce caut eu aici? Locul ăsta nu e pentru mine”.

— Îmi pare foarte rău! am spus, întorcându-mă spre ușă. Noapte bună!

Am fugit prin mulțime, croindu-mi anevoie drum până am ajuns în foaier, căutând-o agitată pe Caroline. Poate că ea putea socializa ușor cu bogătașii, dar eu nu mă puteam preface. Nu eram în stare.

— Scuzați-mă, am murmurat, căutând să-mi fac loc pe lângă un grup de bărbați care fumau. Am făcut un pas înainte și m-am ciocnit de o cameristă a hotelului, pe care am recunoscut-o imediat. Gwen?

Ea m-a privit derutată.

— Vera? Ce cauți aici?

Am clătinat din cap.

— Caroline l-a convins pe portar să ne lase să intrăm.

Gwen a ridicat o sprânceană.

— Ea ar putea convinge și o vulpe să-și vândă blana, la cât e de vicleană.

Am oftat.

— E frumos aici, într-adevăr, dar... eu pur și simplu nu mă pot preface că sunt - am privit în urma mea spre petrecere - unul dintre ei. Locul meu nu e aici.

— Poate că nu, a spus Gwen, dar se pare că ai un admirator.

M-am întors și l-am văzut pe Charles apropiindu-se.

— Repede, am zis, ajută-mă să mă ascund!

Gwen a ridicat din umeri și m-a condus pe un coridor, de unde am sărit amândouă într-o debara. Am împins la o parte un

spălător de podele pentru a face mai mult loc.

— Gata, a spus ea, îndată ce am închis în siguranță ușa în urma noastră. De ce anume te ascunzi de cel mai eligibil burlac din Seattle?

— Charles?

— Da, prostuțo, a spus ea oftând. Tatăl lui deține mai mult de jumătate din Seattle. Și hotelul ăsta.

— Ei bine, am spus, atunci am să-l scutesc de dezamăgirea de a afla că nu sunt o fată din înalta societate.

— Scumpo, a pufnit Gwen, îmi pare rău că trebuie să ți-o spun așa, fără ocoliș... sunt sigură că și-a dat deja seama că nu ești o fată din înalta societate.

Lumina nemiloasă din debara nu ascundea câtuși de puțin gaura ce începea să se formeze în vârful pantofului meu drept.

— Oh!

— Sigur nu-i pasă, a continuat ea. Poate că te place pentru... cine ești.

— Gwen, am zis, ești foarte drăguță, dar cred că nu ești în toate mințile. I-am strâns mâna. Mă duc acasă. Există vreo ușă de serviciu pe unde să ies?

— Da, a spus ea, deschizând debaraua și arătându-mi direcția pe coridor. Pe acolo.

— Mulțumesc. Și dacă o vezi pe Caroline, poți să o anunți? Discret?

— Așa am să fac, a răspuns ea. Îi las un bilețel în caviar, a adăugat, pufnind în râs.

Am traversat coridorul și am deschis ușa, ajungând pe alee. Am făcut doi pași, apoi am tresărit când am auzit un foșnet în spatele meu. M-am întors și l-am văzut pe Charles sprijinindu-se de clădire cu un zâmbet timid.

— Iată-te! a spus el. Am crezut că fugeai de mine.

— Asta făceam, am răspuns cu sinceritate.

El a făcut un pas spre mine.

— Trebuie să aflu, a zis. Ce anume am spus de te-a înspăimântat atât de tare? Am făcut ceva care te-a supărat?

— Ascultă, i-am răspuns eu, ți-ai făcut o impresie greșită despre mine. Eu nu sunt o debutantă. Nu am primit educație la pension. Și nici măcar nu am fost invitată la evenimentul ăsta.

Charles a ridicat din umeri.

— Și crezi că îmi pasă?

M-am oprit și i-am cercetat chipul – sincer și blând.

— Nu îți pasă?

— Nu pot suferi genul ăla de fete, mi-a spus el, arătând cu mâna spre petrecere. Toate sunt la fel. Dacă îmi dai voie, mi-ar plăcea să te cunosc. Putem s-o luăm de la început?

Am zâmbit, întinzându-i mâna.

— Numele meu este Vera Ray. Foarte încântată de cunoștință.

Capitolul 8

CLAIRE

Taxiul a tras în fața condominiului și a patinat o clipă pe strada înghețată înainte de a se opri cu o smucitură. Paietele de pe rochia mea scânteiau în lumina felinarelor de pe stradă. Am oftat, tânjind după un trening și un tricou.

— E un bărbat norocos, a spus taximetristul, privindu-mi rochia.

— Poftim?

— Cel cu care vă întâlniți în seara asta, a continuat el.

— Oh! am spus. „Bănuiesc că nu mi-a observat ochii roșii și obrajii scăldați de lacrimi”. Da. Am ridicat din umeri și i-am întins o bancnotă de douăzeci de dolari, înainte de a păși pe trotuar. Nici măcar nu mai știe că exist, am șoptit pentru mine după ce taxiul a plecat.

Gene mi-a deschis ușa și mi-am ridicat poala rochiei înainte să se agațe în balama.

— Te-ai întors devreme în seara asta? Credeam că ești cu Ethan la...

— Știi că nu îmi plac evenimentele astea mondene, i-am spus înainte ca el să continue cu insistențele. În plus, rochia asta îmi dă mâncărimi.

Gene m-a privit îndelung o clipă.

— Claire, cum te simți? m-a întrebat el, cu ochii mari și blânzi, plini de bunătate. De la accident încoace, a spus el, șovăind, nu ai mai fost la fel.

Am dat din cap.

— Ai dreptate, i-am răspuns, nu am mai fost.

Gene și-a petrecut brațul puternic pe după umărul meu și mi-a permis, cumva, să dau frâu liber emoțiilor care clocoteau în ființa mea, pe care încercasem din răspuțeri să le țin ascunse, să le neg.

— Azi e aniversarea, nu-i așa?

— Oh, Gene! am strigat. Uneori am impresia că inima stă să-mi plesnească.

— Atunci, dă-i drumul, mi-a spus el, mângâindu-mă pe păr, așa cum obișnuia să facă tatăl meu când eram mică. Ai purtat povara asta prea multă vreme. Elibereaz-o. Elibereaz-o complet, draga mea.

Am închis ochii, lăsând amintirile să se reverse asupra mea ca o cascadă, distrugând micul univers de nepătruns, scutul emoțional care mă apăraseră să simt durerea trecutului. Am închis ochii. Și mi-am amintit.

Cu un an în urmă

— Roz sau albastru? m-a întrebat Ethan, cuibărindu-și nasul în ceafa mea.

M-am întors spre el; ținea în fiecare mână câte o hăinuță minusculă - întruna, o bluziță de un albastru șters cu pantalonași albaștri-deschis, în cealaltă, o rochiță roz cu ciorăpei albi și volănașe în partea de jos. Mi-a topit inima.

— Indiferent ce va fi, copilașul ăsta va fi bine îmbrăcat.

Ethan a privit îmbrăcămintea roz, zâmbind ca pentru sine.

— Eu cred că va fi fetiță.

Am clătinat din cap.

— Băiat.

Ethan m-a tras aproape, trecându-și tandru mâna peste pântecul meu enorm. Hotărâserăm ca sexul bebelușului să fie o surpriză, în ciuda protestelor insistente din partea familiilor noastre, în special cea a lui Ethan.

— Știi cât de mult te iubesc? mi-a șoptit el la ureche.

Am zâmbit, sărutându-l apăsător pe obraz în timp ce am observat pantofii de alergare lângă ușă.

— O să ies la o tură scurtă de alergare înainte de cină.

Ethan s-a încruntat.

— Claire, aș prefera să nu faci asta. Tragi prea mult de tine.

Recunosc, atrăsesem câteva priviri șocate când alergam pe străzile din Seattle cu burta mea enormă de femeie însărcinată în opt luni, dar mă documentasem în privința alergatului în timpul sarcinii, și tot ce citisem pe această temă arăta că era, în general, lipsit de riscuri. Deși doctorița mea nu era încântată de ideea de a continua, și în trimestrul trei de sarcină, să-mi fac turele de câte șase kilometri și jumătate, nici nu îmi interzisese acest lucru. Făceam pauză când mă simțeam excesiv de obosită

și aveam grijă să mă hidratez corespunzător. În plus, alergam de o viață, așa că a renunța la jogging ar fi fost, pentru mine, ca și cum aș fi renunțat să mai respir.

— Ethan, am protestat, știi că dr. Jensen susține că alergatul e perfect în regulă în timpul sarcinii.

— Da, poate la începutul sarcinii, a spus el. Dar nu este o idee bună acum.

— N-o să-mi *cadă* bebelușul, am spus, râzând. L-am frecționat pe braț. Scumpule, totul va fi bine.

Mi-am luat iPodul, băgându-mi căștile în urechi.

— Mă întorc în jumătate de oră, am zis, înainte ca el să apuce să mai spună ceva.

I-am făcut cu mâna lui Gene când am ieșit pe trotuar. Soarele de mai strălucea. Aerul calduț mi-a izbit obrații și am dat volumul mai tare, mărind pasul. Am simțit cum bebelușul m-a izbit în pântec când am trecut pe lângă James Street și m-am întrebat cum ar fi să împing un cărucior jogging. Știam că aveam să mă obișnuiesc și cu asta. Îmi imaginam diminețile cu bebelușul meu după mine. L-aș fi așezat în cărucior și am fi ieșit la alergat împreună.

Pe el.

Băiețelul meu. Sau, poate, fetița mea, cum prezisese Ethan. Inima a început să-mi bată nebunește, prea rapid acum, așa că am încetinit și am inspirat prelung din aerul marin ce plutea dinspre golful Elliott, sărat și răcoros. Am dat muzica mai tare, apoi mi-am reluat ritmul, exact în clipa în care ceva a apărut în câmpul meu vizual periferic. O mașină. Roșie. Se apropia. Prea mult. Muzica îmi bubuia în urechi când m-am aruncat în stânga, pantoful meu stâng agățându-se într-o crăpătură mare din trotuar. Pentru o clipă, am simțit că zbor, plutind imponderabilă prin aer, până când botul mașinii mi-a izbit corpul. Nu am simțit impactul, la drept vorbind. Reacția de șoc a organismului meu a atenuat durerea. Nu am simțit decât presiune și ceva ca un pocnet adânc în interiorul meu. Apoi totul s-a făcut negru.

∴

Am deschis ochii și m-am chinuit să disting ceva. Lumina de deasupra capului meu, orbitoare, a făcut ca ochii mei slăbiți să se zbată. Ethan stătea în dreapta mea; mama mea, în stânga. Amândoi purtau halate și bonete de spital. Vederea mi s-a închețosat, și am închis strâns ochii. I-am deschis o clipă mai

târziu, iar imaginea s-a limpezit. „De ce nu îmi pot simți picioarele?”

— Ethan, am șoptit, ce s-a întâmplat? Picioarele mele... sunt amorțite. Ce se petrece? Alergam... Memoria mi-a revenit încet, la început, apoi, impactul ei a fost la fel de intens ca momentul în care mă lovise mașina. A fost... o mașină, m-am bâlbâit. M-a lovit o mașină. Ethan... copilașul! Am coborât privirea spre pântecul mea. Părea mai mic. Am intrat în panică, punându-mi mâinile pe abdomen. Era moale, fără vlagă, gol. Am țipat. Unde e bebelușul meu? Unde e bebelușul meu? Unde au dus bebelușul? Aduceți-mi-l!

M-am ridicat în capul oaselor și, deși picioarele îmi zăceau amorțite și fără viață, m-am întins spre marginea patului, hotărâtă să mă ridic, să îmi găsesc copilul.

Ethan a sărit în față, trăgându-mi blând brațele înapoi în pat.

— Nu, Claire, a spus el încet. În vocea lui, am distins un ton de înfrângere și suferință. Bebelușul...

— Oprește-te! a strigat mama mea. M-am întors să o privesc, dar ea se uita doar la Ethan. Nu e pregătită încă. Mai lasă-i timp.

Ethan a clătinat din cap.

— Trebuie să știe. S-a întors din nou spre mine și m-a privit cu o expresie care mi-a frânt inima. Nu era nevoie să îmi spună. Știam deja. Mă uitam fix la perete, când de pe buzele lui s-au desprins cuvintele care aveau să-mi schimbe viața pentru totdeauna. Bebelușul nu a supraviețuit.

Încăperea a început să se învârtă.

Ethan s-a așezat pe un scaun lângă patul meu.

— L-am ținut...

— Nu! am țipat eu. Nu. Nu-mi spune.

Ethan m-a privit cu ochii inundați de lacrimi.

— De ce? Nu vrei să știi dacă am avut băiețel sau fetiță? Nu vrei să știi că am ținut copilașul nostru în brațe pentru o scurtă clipă, înainte să...

— Nu, am hohotit eu, îngropându-mi fața în perna din dreapta mea.

— Ți-au adus bebelușul, a spus Ethan, ștergându-și o lacrimă de pe obraji. Tu erai inconștientă, dar...

— Oprește-te! am strigat. Nu pot suporta.

Am coborât privirea spre pata de sânge de pe pieptul meu și am început să tremur atât de tare, încât o asistentă s-a apropiat

în fugă și mi-a înfipt un ac în braț, lăsând conținutul rece al seringii să se scurgă în vena mea. Corpul meu a rămas vlăguit, iar eu am devenit prizoniera propriei minți bântuite de copilașul pe care nu aveam să îl cunosc vreodată și de soțul care, mă temeam, avea să mă învinovățească pentru ceea ce se întâmplase.

Capitolul 9

VERA

Trecuseră șase zile de când dispăruse, șase zile de când cerul îmbrățișase orașul într-un vâl alburiu și schimbase lumea mea pentru totdeauna. Ziua, cutreieram străzile, căutându-l, iar noaptea stăteam de veghe în minusculul apartament al lui Caroline, rugându-mă și sperând.

— Eva! s-a răstit Caroline, intrând pe ușă cu puțin înainte de șapte dimineața. Arăta obosită, pământie. Făcea ture de noapte de câte douăsprezece ore, în fabrică, fără o pauză măcar. Du-te și adu-i lui mami o bucată de brânză din frigider, a zis ea, punându-și jos poșeta înainte de a se prăbuși pe podea, în fața semineului. Mi-am ridicat puțin picioarele pentru a-i face loc pe canapea, dar ea nu a băgat de seamă, sau poate că era pur și simplu prea epuizată pentru a se mai ridica de acolo.

— Dar, mami.

Eva s-a uitat la mine speriată, apoi din nou la mama ei.

— Eva, ce-am zis? Du-te și adu-mi brânza. Caroline s-a întors spre mine și mi-a întins mâna ei dreaptă. Tremura atât de tare, încât m-am înfiorat. Iau salariul abia mâine. Nu am mai mâncat nimic de ieri. A arătat spre fereastră. Măcar de s-ar opri odată nenorocita asta de ninsoare!

— Dar, mami, a scâncit Eva. Mătușa Vera... *a mâncat* brânza.

— Îmi pare atât de rău! i-am spus lui Caroline, până să apuce ea să răspundă. Nu mai era nimic de mâncare. I-am dat Evei cea mai mare parte din ea. Mai rămăsese doar o bucățică și...

Caroline și-a tras genunchii la piept și și-a îngropat fața în palme.

— Nu-i nimic. Nu-i nimic. Un hohot de plâns fără lacrimi, deznădăjduit a răzbătut printre degetele ei. Nu știu cât o mai putem duce așa. Chiria. Mâncarea. Va trebui să bat din nou la ușa doamnei Harris. Ar fi trebuit să vezi cum s-a uitat la mine săptămâna trecută când am rugat-o să îmi împrumute câteva felii de pâine. Lapte nu am mai reușit să iau de câteva luni. Eva are nevoie de lapte. A ridicat brusc capul și și-a șters lacrimile

cu mâneca. Uită-te la mine, cum turui în halul ăsta, când tu ți-ai pierdut...

Am îngenuncheat lângă vechea mea prietenă. Era numai piele și os, cu obrajii scofâlciți și o privire pierdută – contrasta puternic cu femeia pe care o cunoscusem cu doar patru ani în urmă, femeia care avusese lumea la picioare. Nu, nu puteam să rămân. Nu mai puteam. Ultimul lucru de care avea nevoie Caroline era încă o gură de hrănit.

— E timpul să plec, am zis, întinzându-mă după puloverul meu, agățat într-un cui ruginit pe perete.

— Nu! a strigat Caroline, ridicându-se rapid. M-a prins de braț, trăgându-mă înapoi spre canapea. Nici nu vreau să aud. Nu ai unde merge. Rămâi aici.

Am clătinat din cap.

— Ascultă, de-abia reușești să o hrănești pe Eva, cu atât mai puțin pe mine. În plus, trebuie să mă duc înapoi.

— Dar cum rămâne cu proprietarul tău?

— Găsesc eu o soluție, am zis vag. Trebuie să fiu acolo, să îl aștept pe Daniel când se va întoarce acasă. Inima mi s-a ușurat când am rostit acele cuvinte. „Firește că va veni acasă”. Mi l-am imaginat pe băiețelul meu intrând pe ușă, zâmbind în felul acela care îi dezvăluia grogița de pe bărbie. Avea să vină în fugă la mine, iar eu aveam să-mi lipesc nasul de fruntea lui, buclele lui blonde și mătăsoase îmbibându-se de lacrimile mele. Fusesese doar o încurcătură mare, avea el să îmi explice. Văzuse zăpada, așa avea să-mi spună, și se rătăcise. O familie generoasă îl luase în casă până avea să înceteze furtuna. Fuseseră buni cu el și îi dăduseră un pat cald. Și ciocolată fierbinte. Am zâmbit în sinea mea.

— Oh, scumpo! a strigat Caroline. Vreau să cred că Daniel se va întoarce acasă, Dumnezeu mi-e martor că vreau. Dar la un moment dat va trebui să...

— Nu! m-am răstit, închizând strâns ochii. Am inspirat adânc pentru a mă calma. Se va întoarce acasă. *Știu* asta.

M-am dus la ușă și am pus mâna pe clanță. Chiar înainte de a ieși, am simțit că ceva mă trăgea ușor de rochie.

— Mătușă Vera? a șoptit Eva, timidă, cu ochii mari.

Am îngenuncheat lângă ea.

— Da, scumpo?

Fetița mi-a întins o coală de hârtie.

— Am făcut asta pentru tine.

O lacrimă mi s-a prelins pe obraz și s-a cuibărit în colțul gurii mele, simțind-o sărată și amară.

— Vai, e foarte... frumos, draga mea! am spus eu, privind desenul pe care îl făcuse pentru mine.

— Ăla e Daniel, acolo, mi-a spus ea, arătând spre un omuleț din bastonașe, care ținea un ursuleț de pluș. Iar aia sunt eu, a adăugat ea.

O a treia siluetă stătea aplecată deasupra copiilor schițați sumar. O femeie, poate? Pălăria pe care o purta semăna cu un păun.

— Aia cine e, Eva?

Fetița și-a încrețit nasul.

— Nimeni.

— Trebuie să fie cineva, am insistat. Ai desenat-o aici, în spatele tău și al lui Daniel. Cine e, scumpo?

— Doar o doamnă, atât.

Am dat din cap.

— Ei bine, am spus eu, ridicându-mă din nou. Îmi place foarte mult. Mulțumesc. Am s-o păstrez ca pe-o comoară, întotdeauna.

— Știi că poți să te întorci, a spus Caroline înainte să mă întorc să plec. Ești întotdeauna bine-venită aici.

Am răspuns cu o atitudine fermă pe care nu am reușit să o mai reprim.

— Îți mulțumesc, prietenă dragă, pentru tot!

∴

Am parcurs traseul familiar înapoi către apartamentul meu, dar nu îmi simțeam picioarele atingând pământul. Pluteam, efectiv. Ca o fantomă, invizibilă în durerea mea. Oamenii treceau pe lângă mine, dar nu mă privea nimeni. „Oare mă văd?”

Mi-am croit drum pe lângă o mulțime de bărbați furioși, care se vânzoleau pe lângă tavernă. Aerul duhnea a bere, a tutun puturos și a transpirație, aceleași mirosuri din noaptea trecută.

— Scuzați-mă, i-am spus unui bărbat de lângă ușă, care părea mai serios. L-ați văzut pe domnul Ivanoff?

Pietrarul lucrase în tavernă în dimineața furtunii. Poate că văzuse ceva, pe cineva.

Zâmbetul bărbatului s-a transformat într-unul batjocoritor, iar eu am regretat imediat că i-am adresat întrebarea.

— Ivanoff, pietrarul?

— Da, am spus eu, apropiindu-mă câte puțin de scări.

Bărbatul și-a frecat bărbia nerasă și a făcut un pas spre mine.

— Ce vrei cu el?

— Vreau să vorbesc cu el, am zis.

— Ei bine, atunci va trebui să mergi până la pușcărie, a spus el cu o expresie amuzată pe chip. A fost arestat noaptea trecută.

— Arestat?

— Exact, a spus el. Și-a cam chelfănit nevasta. Destul de rău. Doctorul a trebuit s-o coasă.

Inima a început să-mi bată mai tare. Mi-am amintit cât de blând fusese domnul Ivanoff cu Daniel, cât de calm îi vorbise. Ca un tată. M-a luat tremuratură. „Cum de n-am băgat de seamă că avea porniri violente?”

Bărbatul s-a apropiat mai mult.

— Dacă vrei să te distrezi cu altcineva, eu...

— O zi bună! am zis, trecând pe lângă el.

Mi-am ridicat poalele fustei și am urcat în fugă scările, aproape împiedicându-mă de un bătrân bărbos, care zăcea inconștient pe palier, când mă îndreptam spre etajul doi. Am scos cheia din buzunar și am simțit cum o venă din palmă îmi pulsa când am împins-o în broască.

Inima mi-a tresărit. „Poate că Daniel e aici. Poate că s-a urcat în cireș și a intrat pe fereastra mică. Poate că mă așteaptă înăuntru”.

Am răsucit cheia, dar s-a blocat. Am încercat din nou, răsucind-o în dreapta și în stânga, în zadar. „Dumnezeule! Domnul Garrison. Probabil a schimbat broasca”.

— Nu! am țipat, lipindu-mi obrazul de ușă. Am auzit pași înăuntru. Hei! Am izbit cu pumnii în ușă. Hei! Cine-i acolo?

Am sărit în spate când clanța a început să se miște. În prag, a apărut un chip nedumerit de fată care avea cel mult unsprezece ani.

— Pot să vă ajut? a întrebat ea.

Am intrat pe lângă ea.

— Ce cauți aici, în casa mea? Unde e Daniel? Am fugit la scări. Daniel! Sunt mama. Mama e acasă.

Un bărbat într-o cămașă albă boțită, îngălbenită și pătată în jurul gulerului a ieșit din bucătărie cu niște bretele atârându-i

de pe pantaloni.

— Jane, cine-i asta?

Fata a ridicat din umeri.

— Nu știu, tată. Zice că e apartamentul ei.

— E... *este* apartamentul meu, m-am bâlbâit. Voi ce căutați aici? Unde e fiul meu? Daniel!

— Trebuie să fie o greșeală, a spus bărbatul. Noi ne-am mutat aici acum trei zile. Proprietarul zicea că locatara de dinainte a murit. A zis că nu avea rude, așa că ne-a vândut mobila pentru cinci dolari.

— A murit?

Bărbatul a ridicat din umeri.

— Ți se pare că sunt moartă?

M-am uitat la ce mai rămăsese din casa mea, din viața mea – măsuța de cafea cu flori sculptate din lemn de stejar pe margini. Tatăl meu o făcuse înainte de a muri. Cele două scaune, uzate, dar confortabile. Vaza albă de pe masă, în care obișnuiam să pun florile de câmp pe care mi le culegea Daniel când ne plimbam pe Fourth Avenue. Lucrurile mele. Viața mea. *Răpite*.

Nepăsătoare, fata și-a luat păpușa de pe canapea și a urcat scările.

— Așteaptă aici, mi-a zis bărbatul, vizibil iritat. Am cina pe foc.

Imediat ce a plecat, am făcut câțiva pași până la baza scărilor. Cineva înghesuisse între scări și perete un dulăpior, și m-am forțat să-l împing în față până am găsit compartimentul secret. L-am deschis și am oftat. Pana lui Daniel, scoicile. Amintirile s-au revărsat în încăpere, și îmi doream să zăbovesc printre ele, dar știam că nu am timp. Am băgat mâna în poșetă și l-am scos pe Max. Am îndreptat papionul albastru al ursulețului și l-am ascuns în spațiul din spatele peretelui. Locul lui era aici. Iar Daniel avea să îl găsească din nou. În adâncul inimii mele, știam asta.

Am auzit pași în spatele meu, și am închis repede ușița, scăpându-mi poșeta. M-am grăbit să o ridic.

— Ce crezi că faci, domnișoară? m-a întrebat bănuitor bărbatul.

— Doar...

El s-a încruntat.

— Sunt nevoit să-ți cer să pleci acum.

— Vă rog, am zis, dacă vedeți un băiețel...

— Dacă te mai văd pe *tine* vreodată, am să te denunț la poliție.

Fata a apărut din nou în încăpere și m-a privit cu o expresie de milă înainte ca tatăl ei să mă împingă afară, în hol, închizând ușa în urma mea cu o bufnitură puternică.

Ajunsă afară în stradă, am verificat conținutul poșetei, recunoscătoare că portofelul meu, oricât de subțire, rămăsese înăuntru. Micul desen al Evei însă nu avusese aceeași soartă. Probabil căzuse afară.

Am pornit năucă spre trotuar. Copii înfodoliți în haine călduroase jucau șotronul pe stradă, supravegheați de mamele lor.

— Daniel! am strigat eu zadarnic.

Pescărușii zburau în înălțimi, năpustindu-se zgomotos spre pământ. Lumea, și toate creaturile care o populau, părea crudă și nepăsătoare.

— Vera, tu ești? a strigat către mine o voce familiară de pe trotuarul din fața mea.

— Gwen?

— Oh, scumpo! a spus ea. Am fost atât de îngrijorată pentru tine. Tocmai am trecut pe la Caroline. Mi-a spus ce s-a întâmplat. Îmi pare atât de rău!

— A dispărut, am spus.

Parcă nu eu rostisem acele cuvinte care îmi zburaseră de pe buze, ci altcineva.

— Cum adică *a dispărut*?

— Când m-am întors de la muncă, nu mai era acasă, am spus, simțind înțepăturile lacrimilor. Poliția nu face nimic pentru că sunt convinși că a fugit de acasă, dar, Gwen, el nu ar fi făcut asta niciodată.

Ea și-a petrecut brațul pe după umărul meu, trăgându-mă spre ea.

— Uită-te la tine! mi-a spus ea. Ești numai piele și os. Ai mâncat?

Am clătinat din cap.

Ea m-a bătut pe braț.

— Nu are niciun sens să plângi aici, în frig. Și arăți ca și cum n-ai fi mâncat de zile întregi. Dă-mi voie să-ți ofer o masă caldă.

Stomacul mi-a chiorăit. Uram faptul că a trebuit să mă opresc,

preocupată de foamea mea, într-un astfel de moment, dar știam că nu aș fi avut cum să îl ajut pe Daniel dacă nu-mi recăpătăm puterile, așa că am acceptat.

— În regulă, am spus supusă.

Eu și Gwen ne-am dus la Lindgren's, o micuță cafenea din piață unde obișnuiam să mâncăm în vremurile mai bune.

— Două sandvișuri cu șuncă și sos, i-a cerut ea chelneriței din spatele tejghelei.

Când a sosit mâncarea, am mâncat absentă, fără a simți vreun gust. Mă simțeam oarecum vinovată dacă simțeam plăcere. În schimb, senzația de amorțeală mă alina.

— Te întorci la muncă? m-a întrebat Gwen, cu precauție.

Am oftat.

— Presupun că va trebui să o fac. Asta, dacă mai am un loc de muncă la care să mă întorc. Probabil am sărit peste vreo șase schimburi de când...

— Estella va înțelege.

Am clătinat din cap.

— Chiar crezi asta?

— Am să vorbesc cu ea pentru tine, a spus ea, scotocind prin portofel și scoțând câteva monede diferite pe care le-a pus pe nota de plată. Vino la hotel cu mine! Mă ocup eu de explicații.

∴

Radiatorul pâraia și şuiera ca de obicei în aripa de hotel rezervată personalului de serviciu. Așternuturile zăceau în mormane uriașe, așteptând să fie călcate. Estella ședea la vechea ei masă de lucru, ca întotdeauna. Totuși, nimic nu mai părea la fel. Lumea se răsturnase odată cu dispariția lui Daniel, schimbând totul pentru totdeauna.

— Ei bine, iată-te! m-a întâmpinat Estella, sarcastic.

Gwen mi-a sărit în ajutor.

— Nu o să-ți vină să crezi prin ce a trecut, Estella! a spus ea. Fiul ei a fost răpit. A umblat pe străzi ca să-l caute zi și noapte.

Ochii Estellei s-au îngustat și am observat o umbră de milă pe chipul ei.

— Ei bine, a spus ea, privind tulburată o coală de hârtie din fața ei, e foarte trist.

— Atunci o primești înapoi la muncă? a continuat Gwen.

Estella a oftat, împăturind hârtia și băgând-o într-un plic.

— Mi-aș dori să pot, a zis ea. Dar am angajat deja o altă fată.

— Ce? a tunat Gwen. Cum ai putut? Uite, sărmana femeie are nevoie de un loc de muncă mai mult ca niciodată. A venit să muncească chiar dacă fiul ei a dispărut. Cu siguranță, ai un post pentru ea.

Estella a clătinat din cap.

— Din păcate, n-am. Nu a venit la muncă, așa că am fost nevoită să angajez pe cineva în locul ei. Fără resentimente. Și-a îndreptat ochelarii pe nas. Discuția asta s-a încheiat. Gwen, ai de făcut curat în apartamentul de la etajul șase. Dă-i bătaie!

— Da, doamnă, a mormăit Gwen.

Am ieșit împreună pe hol. Îmi simțeam capul greu.

— Gwen, ai făcut tot ce ți-a stat în putință. O să fiu bine.

— Am să-ți dau toți banii mei din bacșișuri, a spus ea, până reușești să te pui din nou pe picioare.

— În niciun caz, am spus eu. Oricum, apreciez gestul tău.

Ea m-a urmat până în holul de la intrare.

— Și cum ai să te descurci?

— Găsesc eu o soluție, am răspuns. Întotdeauna am găsit. Acum ar fi bine să urci la etajul șase, înainte să te găsească Estella.

Gwen a dat din cap.

— În regulă. Ai grijă de tine, Vera!

— Voi avea.

Gwen a dispărut pe coridorul care ducea către liftul de serviciu, iar eu am rămas acolo pentru o clipă, năucită, neștiind încotro să o iau sau ce să fac. Am făcut câțiva pași, apoi m-am așezat într-un fotoliu capitonat din hol, de un albastru-verzui cu dungii de satin albe. Era plăcut să mă odihnesc într-un fotoliu creat pentru clienții bogați ai hotelului. Mă dureau picioarele, iar lângă gaura din pantof mi se formase o bășică mare. Am închis ochii.

— Mă scuzi. O voce m-a smuls din reverie. Va trebui să-ți cer să pleci.

Am deschis ochii și m-am pomenit în față cu Martha, o femeie de vârstă mijlocie, recepționera hotelului.

— Știi la fel de bine ca oricine că holul de la recepție e rezervat exclusiv oaspeților Hotelului Olympic.

Am dat din cap și m-am ridicat în picioare.

— Îmi cer scuze! am spus, schiopătând spre ieșire.

— Dar și ea e oaspete, s-a auzit din spatele meu o voce

masculină gravă.

M-am întors și l-am văzut pe Lon Edwards, bărbatul pe care îl întâlnisem în apartamentul de lux de la ultimul etaj cu o săptămână în urmă. Acum era complet îmbrăcat.

— E oaspetele *meu*, i s-a adresat el Marthei pe un ton autoritar.

Martha a plecat supusă ochii, ignorând expresia nedumerită de pe fața mea.

— Vai, desigur, domnule Edwards! a îngăimat ea cu un zâmbet mios. Desigur.

După ce Martha a alergat înapoi la biroul de recepție, Lon mi-a zâmbit.

— Tu ești Vera, așa-i?

— Da, am răspuns. A fost extraordinar de drăguț din partea dumneavoastră să faceți asta pentru mine, dar chiar nu aveam nevoie de ajutor, domnule Edwards.

— Chiar și așa, a spus el, mi-ar plăcea să te invit la cină.

Am clătinat cu fermitate din cap.

— Nu pot.

— Ei, haide, domnișoară Ray, e doar o cină! a zis el vesel. Cu siguranță pot găsi o cale de a te convinge?

A pocnit din degete, iar un bărbat, având cam jumătate din vârsta și înălțimea lui, s-a apropiat de noi.

— Da, domnule? a spus el.

— Andrew, dumneaei este domnișoara Ray. Du-o la salon și la Frederick & Nelson. Ai grijă să nu i se refuze nimic.

Bărbatul a încuviințat din cap.

— Domnișoară, când sunteți gata, mașina e chiar în față.

— Nu, am spus eu deodată. Nu. Nu pot. Adică, e drăguț din partea ta să te preocupe persoana mea, Lon – adică domnule Edwards –, dar nu înțelegi. E vorba de fiul meu. Fiul meu a dispărut. A fost răpit. Nu pot să iau cina cu tine, fiindcă trebuie să îl găsesc.

O expresie de compătimire a apărut în ochii lui Lon, iar, când am văzut-o, m-a cucerit. „Eram înnebunită după ea”. Mi s-au tăiat picioarele.

— Biata de tine! a spus el. Ai fost la poliție?

— Da, am răspuns. Dar nu fac nimic. Sunt convinși că a fugit de acasă.

— Am să dau câteva telefoane. Îl cunosc pe șeful poliției.

Inima mi s-a înseninat.

— Chiar faci asta?

Chipul lui părea autoritar și inspira încredere.

— Firește, a spus el. Am fost colegi de școală. Lasă totul în grija mea. A făcut o pauză, apoi mi-a făcut cu ochiul. Eventual, putem discuta detaliile la cină?

Am inspirat adânc. Pentru o clipă, am simțit speranța renăscând. Lon știa ce să facă. Era un bărbat influent. Putea să mă ajute să îl regăsesc pe Daniel.

— Sunteți gata acum, domnișoară Ray? a spus asistentul lui Lon.

„Ce altceva am de făcut, fără un loc de muncă, fără casă, fără fiul meu? De ce să nu urc în mașina lui Lon Edwards, mai ales dacă e posibil să mă ajute să îl găsesc pe Daniel?”

— Da, am spus încet, oftând înfrântă. Sunt gata.

Capitolul 10

CLAIRE

Ethan nu s-a întors acasă în noaptea galei, nici măcar un telefon nu a dat. A doua zi dimineată, în timp ce spărgeam un ou în tigaie și priveam albușul întărindu-se pe margini, având grijă să păstrez gălbenușul intact, am realizat că nu puteam să suport gândul că îmi era dor de el. Îmi era dor să pun oul – cu gălbenușul moale, preferatul lui – pe o felie de pâine cu tărațe prăjită, să presar deasupra sare de mare și puțin piper zdrobit, exact așa cum îi plăcea lui, și să i-l duc. Îmi era dor de rutina noastră de dimineată. Dar, mai ales, îmi era dor să îl văd din nou zâmbind, un zâmbet neumbrit de trecut sau de nesiguranță în privința viitorului.

Am privit oul care sfârâia în tigaie. „Probabil e acasă la părinții lui, atâta tot”. Ethan rămânea uneori la ei atunci când ne certam sau când lucra până târziu, și simțea nevoia unui mediu în care nimic să nu îi distragă atenția. După ce pierdusem copilul, își petrecuse foarte mult timp acasă la ei, la câțiva kilometri depărtare de oraș. Am înclinat tigaia deasupra farfuriei, dar oul a alunecat cu totul pe podeaua pardosită cu gresie. *Pleosc*. M-am holbat la mizeria făcută de gălbenușul moale, în timp ce evenimentele din noaptea trecută mi-au revenit în minte ca o palmă peste față.

Cassandra. Am simțit un gust amar pe limbă înainte de a alunga gândul. Nu, nu ar fi făcut așa ceva. Însă ceasul ticăia pe peretele, deasupra mea. Ora unsprezece. Iar eu habar nu aveam unde se afla soțul meu.

Inima a început să îmi bată mai repede când a sunat telefonul. El trebuia să fie. Suna pentru a-și cere scuze, fără îndoială.

— Ethan?

Așteptam plină de speranță să îi aud vocea, și totuși tonul meu era furios și blazat.

Însă persoana de la celălalt capăt al firului nu era soțul meu. Era o voce cunoscută, de bărbat, dar nu a lui

Ethan.

— Claire, sunt Dominic.

— Dominic?

— De la cafenea, a spus el cu o ușoară timiditate. Auzeam murmurul de fundal al mulțimii adunate de dimineață la Café Lavanto: șuieratul baghetei de spumare a unui espresso; zumzetul conversației; sertarul unei case de marcat deschizându-se și închizându-se undeva, mai la distanță. Îmi pare rău că te deranjez, ăăă, că te sun acasă! Am găsit numărul în cartea de telefon și... Părea fâstâcit. Ascultă, nu vreau să crezi că sunt vreun obsedat care te hărțuiește sau ceva de genul ăsta. Doar că am găsit ceva pentru articolul tău. Ceva ce sigur ți-ai dori să vezi.

— Serious?

Mi-am surprins reflexia în geam și am făcut o grimasă. Fardul de ochi de noaptea trecută ajunsese pe obrajii mei, brăzdat de lacrimi.

— Trebuie să fug, a continuat Dominic. E nebunie aici azi, iar unul dintre barmani a anunțat că e bolnav. Crezi că poți să treci pe la cafenea în dimineața asta?

— Da, am spus eu, aruncând o privire afară spre ceea ce lăsase în urmă furtuna de zăpadă din săptămâna aceea. Acum, că zăpada începuse în sfârșit să se topească cât de cât, trotuarele erau pline de noroi și mizerie și căpătaseră o culoare cenușie, ca de mâl. Zăpadă murdară. Pot să ajung într-o jumătate de oră.

În dimineața aceea am intrat în cafenea și am privit-o cu alți ochi, știind că Vera și Daniel locuiseră acolo - ei bine, la etaj, în orice caz. Mi-am rotit ochii prin cafeneaua populată de studenți instalați în fața laptopurilor și de cupluri fericite aruncându-și căutături somnoroase peste câni cu spumă de lapte. „Au fost oare Vera și Daniel fericiți aici?”

Dominic mi-a făcut cu mâna din spatele tejghelei, cămașa lui albă fiind pătată în dreptul buzunarului de cafea măcinată.

— Ai venit, mi-a spus el rânjind.

I-a făcut semn unui barman să îi țină locul în fața espresso-ului, apoi a venit spre mine.

— Mulțumesc că m-ai sunat, i-am spus.

— Cum a fost la gală?

Am ridicat din umeri.

— Nu prea bine.

— Îmi pare foarte rău! a spus el, dezlegându-și șorțul și atârându-l într-un cuier de pe perete. Vrei să-mi povestești?

Am clătinat din cap, lăsându-mi privirea să rătăcească prin vitrina cu prăjiturile din fața mea.

— Știi ce-mi doresc cu adevărat? Să mă îndop cu unul dintre fursecurile alea cu zmeură.

Dominic mi-a zâmbit complice.

— Atunci, hai să-ți dau unul! A luat cleștele de pe tejghea și s-a întors în spatele barului pentru a scoate din vitrină un fursec enorm. Delectează-te, mi-a zis el, întinzându-mi farfuria.

Am mușcat din fursec, lăsând firimiturile să îmi cadă din gură, fără să mă jenez. Era plăcut să mănânc, să îmi înfig dinții în fursecul gros și fraged.

— Bun, ce anume ai găsit?

Dominic a dat din cap.

— Vino cu mine!

Am intrat în încăperea din spate, iar el mi-a arătat un fișet lipit de perete.

— Răsfoiam niște hârtii noaptea trecută și am dat peste asta.

Mi-a arătat un plic, galben și boțit, cu o margine ruptă.

Am mai băgat în gură o bucățică de fursec și am lăsat farfuria jos.

— Ce-i asta?

Dominic s-a sprijinit de perete.

— Ce-ar fi să afli singură?

Am ridicat cu grijă marginea clapetei și m-am uitat înăuntru, scoțând o bucată de hârtie împăturită și o fotografie alb-negru. Am pus deoparte hârtia sfărâmicioasă și am ridicat fotografia în lumină. Uzată, cu marginile dantelate ferfenițite, înfățișa o femeie și un bărbat prinși într-o îmbrățișare romantică. Femeia, de o frumusețe discretă, cu păr scurt, ondulat la vârfuri, și o rochie simplă, prinsă cu o curea în talie, îl privea tandru pe bărbatul îmbrăcat într-un costum elegant. La rândul lui, el îi zâmbea în semn că o adora. Fără îndoială, cei doi erau îndrăgostiți. Oricine își putea da seama de asta. „Să fie oare Vera și soțul ei? Tatăl lui Daniel?” Am întors fotografia și am găsit o descriere pe spate: *Vera și Charles, martie, 1929, Maratonul de Dans din Seattle.*

Am zâmbit.

— Maraton de dans? Sintagma mi se părea bizară. Ai habar ce e asta?

Dominic s-a scărpinat în cap.

— Stai așa, mai ții minte scena aia din filmul *O viață minunată*? Cea în care ei dansează și...

N-am pregetat să apreciez că era familiarizat cu acel film, unul dintre favoritele mele.

— Da! am spus. Când cad în piscina de sub ringul de dans.

— Da, a zis el, cred că ăla e un maraton de dans. Am citit despre așa ceva într-un roman. Oamenii încercau să danseze până erau prea extenuați pentru a mai continua. Dansau pentru premii – bani, obiecte oferite gratuit, orice. Uneori, o țineau așa zile întregi.

— Zile întregi?

— Da, țin minte că personajul din cartea pe care am citit-o avea picioarele însângerate la sfârșit.

M-am uitat din nou la fotografia cu tânărul cuplu și m-am întrebat ce se întâmplase în noaptea maratonului de dans. Poza fusese făcută înainte de nașterea lui Daniel. Vera era oare fericită atunci? Și cine era acest bărbat, Charles? Cum de a rămas poza aici?

Mi-am trecut degetul peste marginile dantelate ale fotografiei și mi-am amintit cutia cu poze de familie, pe care o recuperasem din casa bunicii mele înainte ca ea să se mute la azil. Mătușa Beth le lăsase lângă tomberon.

— Doar poze alb-negru vechi, spusese ea, fluturând mâna ca și când ar fi aruncat un morman de corespondență nedorită. Rude pe care nu și le mai amintește nimeni.

— Nu, îi spusese eu, fugind la cutie. Nu le arunca! Le păstrez eu.

Într-adevăr, nu știam cum îi cheamă pe cei mai mulți dintre străbunii mei surprinși în acele poze, dar simțisem că ar fi fost o trădare să le arunc amintirile la groapa de gunoi. Nu mă împăcăm cu acest gând.

Am băgat poza la loc în plic, în siguranță, și am luat din nou bucata de hârtie îngălbenită, despăturind-o cu grijă pentru a nu o rupe.

— Uite! i-am spus lui Dominic. E un desen. Omulețul din bastonașe de pe pagină era opera unui copil, în mod cert. Am încercat să deslușesc scena ștearsă, realizată în creion și

cerneală. Sunt desenați – am ținut hârtia mai aproape de ochi – doi copii și o femeie, cred. Uită-te la pălărie! Pe vremea aia, toate femeile purtau pălării mari și frumoase. Cred că alea sunt pene, sau poate e o fundă. Nu-mi dau seama.

— Te pricepi, a spus Dominic.

Am zâmbit doar pentru mine.

— Am o nepoată de trei ani, care îmi trimite, prin poștă, desene noi o dată la câteva săptămâni. Sunt oarecum expertă în domeniu.

Dominic s-a apropiat, studiind hârtia din mâinile mele.

— Crezi că băiețelul a desenat asta? Ar putea fi al lui?

Brațul lui m-a atins ușor pe mână. Îmi simțeam pielea uscată și întinsă. Obosită. Îmi doream să fac un duș prelungit în loc de a-mi trece rapid o perie prin păr și de a-mi pune o șapcă de baseball.

— Scuze! a zis el.

Am clătinat din cap, alungând orice urmă de stinghereală.

— Nu, nu cred că e al lui.

— De ce?

Am arătat spre colțul din dreapta sus al paginii.

— Vezi inimioara?

Dominic a dat afirmativ din cap.

— Băieții nu desenează inimioare.

— Aha, a spus el. Ești un adevărat Sherlock Holmes. Dar e păcat. Mă gândeam că e posibil să fi fost ceva realizat de Daniel. Speram să fie un indiciu pentru articolul tău.

Am întors pagina și am observat două cuvinte mâzgălite pe spate. Am studiat atent literele stângace.

— O, ăsta da indiciu, am spus. Vezi asta? E un nume. Cred că scrie... Am ezitat. Eva. Eva Morelandstead.

— Crezi că e vreo rudă a băiețelului care a fost răpit?

— Poate, am spus, împăturind din nou hârtia într-un pătrat perfect și băgând-o cu grijă în plic. Te deranjează dacă păstrez asta o vreme?

— E a ta, mi-a răspuns Dominic.

— Mulțumesc. M-am îndreptat spre ușă, apoi i-am întors o privire. Hei, cu ce te ocupi azi?

Pe chipul lui a apărut pe neașteptate un zâmbet.

— Cu nimic, de ce?

— Dacă poți să te sustragi puțin, vrei să luăm prânzul

undeva?

Ethan putea să ia prânzul cu Cassandra. De ce n-aș fi putut să ies și eu la prânz cu Dominic?

— Mi-ar plăcea mult, a spus el, întinzându-se să-și ia jacheta. Ce-ai zice de localul ăla mic din piață, bistroul italian deschis recent?

Am zâmbit în sinea mea.

— Am auzit că pilaful cu sparanghel e într-adevăr deosebit.

— Grozav, a spus el, trăgându-și fermoarul jachetei. A ieșit soarele. Să mergem pe jos!

— Perfect, am replicat.

Aerul rece îmi pișcă pielea obosită, dar, în acel moment, îmi simțeam inima plină de căldură.

∴

Datorită recenziei entuziaste făcute de Cassandra localului Giancarlo's, a fost imposibil să găsim o masă acolo. Coada formată la intrare era semn că trebuia să ne facem alte planuri.

— Cunoscut un mic local la subsol, în capătul pieței, a sugerat Dominic. E acolo dintotdeauna. Nu e pretențios – doar preparate tipice pentru un bistro. Dar nu poți considera că ai trăit cu adevărat dacă nu ai gustat din sandvișurile cu șuncă și sos de acolo.

— Mă bag.

Am coborât scările spre subsolul pieței, în al cărui aer umed plutea o aromă de curry și ienibahar.

— Îmi place la nebunie aici jos, a spus Dominic încet, ca și cum am fi pășit într-un spațiu sacru. Piața de deasupra e pentru turiști. Aici e *sufletul* pieței.

M-am uitat uluită în jur.

— Nu-mi vine să cred că stau în Seattle de atât timp și nu am venit niciodată aici, am spus. Nici măcar nu știam că există un subsol. Mi-e rușine.

Dominic a arătat spre un magazin din dreapta noastră.

— Uite, acolo poți găsi unele dintre cele mai exotice mirodenii din lume.

— Le simt mirosul, am spus, inspirând aerul aromat.

— Și trebuie neapărat să încerci gogoșile franțuzești ale lui Al. A salutat din cap un bărbat mai în vârstă, care stătea în picioare în spatele unui mic cărucior ambulant. Patru, cu mult zahăr pudră deasupra, a cerut el, învăluit în aroma aluatului prăjit.

Dominic i-a întins bărbatului cinci dolari, apoi mi-a pus în mână o pungă aburindă. La desert.

Am mai mers câțiva pași și am ajuns la restaurant. Exact cum spusese Dominic, nu era deloc simandicos, avea doar câteva separeuri amenajate pe lângă pereți și mese și scaune împrăștiate, pe care se aflau doar șervețele și sticle de ketchup Heinz, care necesitau o curățare temeinică. Câțiva bărbați ședeau la bar pe scaune înalte, ale căror balamale scârțâiau și ale căror șezuturi din vinii erau rupte. Deasupra intrării atârna o simplă placă verde, inscripționată LINDGREN'S.

Am fost abordați de o chelneriță care mesteca gumă și care mi-a oferit un meniu mânjit cu unsoare, înainte de a-i da unul și lui Dominic.

— Ce mai faci, scumpule?

— Destul de bine, mulțumesc! S-a întors spre mine. Claire, ea e Donna. Donna, Claire.

— Încântată de cunoștință, drăguță! a spus femeia mai în vârstă, cu o voce răgușită, apoi s-a întors din nou spre Dominic. Nu te-am mai văzut pe-aici de ceva vreme. Ciudat, chiar azi-dimineață au trecut pe aici niște domni la costum, vorbeau despre tine...

— Ah, da, am fost ocupat, a spus el jenat, tăindu-i vorba.

Apoi mi-a zâmbit neliniștit, în semn de scuză.

Donna a ridicat din umeri.

— În regulă, porumbeilor! Hai să găsim o masă!

Dominic a arătat spre colțul îndepărtat al restaurantului.

— Ne putem așeza la masa aia de-acolo, de lângă ferestre?

— Sigur, dragule, a spus ea, făcându-i cu ochiul. Aia e masa ta.

Curiozitatea nu m-a părăsit când m-am așezat pe scaunul subred.

— Domni la costum? Despre ce e vorba?

Dominic a scos un șervețel din vechiul suport de oțel și a început să îl împăturească în pătrățele.

— Ei, cine știe! a spus el, afișând o atitudine indiferentă, deloc convingător. Poate că s-au plâns de servirea lentă de la cafenea. Unii oameni de afaceri pur și simplu nu înțeleg că e nevoie de timp pentru a prepara un cappuccino gustos. Pentru o clipă, vocea sa a părut bizar de distantă, după care a reintrat brusc în pielea bărbatului vesel. Scuze, n-am vrut să mă plâng, a spus el.

Poate e semn că ar trebui să-mi iau vacanța aia pe care mi-o tot promit.

Un pescăruș cocoțat afară, pe o stînghie, a țipat, făcându-mă să arunc o privire pe vechea fereastră batantă. Geamurile simple, prin care pătrundea curentul, vegheau neobosit feriboturile care soseau și plecau din golful Elliott. Am avut impresia că Dominic îmi ascundea ceva și se străduia să schimbe subiectul, dar nu m-a deranjat prea tare.

— Unde te-ai duce? l-am întrebat, sprijininindu-mi bărbia în palmă și fixându-mi ferm cotul pe masă. În vacanță?

Ochii lui Dominic s-au luminat.

— Ei bine, prima dată în Australia, a spus el, desenând un punct pe masă, ca și cum ar fi avut o hartă a lumii întinsă în fața lui. Mi-am dorit dintotdeauna să văd reciful. Apoi, în Noua Zeelandă și, eventual, Fiji.

Mi l-am imaginat făcând scufundări în apa albastră, cu pielea lui aurie, căpătând o nuanță mai închisă sub razele soarelui.

— Sună fantastic, am spus. Cum de nu ai făcut călătoria asta până acum?

— Ei bine, eu...

Donna s-a întors să ne ia comanda.

— Ce să fie? Ca de obicei?

Dominic m-a privit.

— Eu îmi iau întotdeauna sandvișul cu șuncă și sos.

— Îl avem în meniu încă de pe vremea Marii Crize Economice, a intervenit Donna. Pe atunci, sosul de cafea era produsul de bază pentru oamenii săraci. Azi, e rezervat bogătaşilor. O publicație culinară a scris despre el anul trecut. Au trimis un fotograf de la New York să facă poze, a adăugat ea, arătând spre o imagine înrămată de pe perete.

— Scuze, am spus eu, ușor confuză. Ai spus cumva sos de *cafea*?

Ea a dat din cap.

— Șunca e trasă la tigaie, apoi, când se topește grăsimea, turnăm peste ea puțină cafea și o lăsăm să scadă până devine un sos gros și gustos. Așa se economiseau bani pe vremuri.

— Ei bine, eu nu sunt o mare băutoare de cafea, am spus, dar cred că am să gust, oricum.

— Bun, a spus Donna. Nu vei fi dezamăgită. Oamenii comandă preparatul ăsta de aproape un secol. A devenit clasic.

Cu garnitură de cartofi piure?

Am încuviințat din cap amândoi.

— Deci, cum te descurci cu articolul?

— Ei bine, nu prea sunt sigură dacă va ieși ceva din el. Editorul meu așteaptă o primă variantă a textului mâine, iar eu nu am scris nici măcar un cuvânt. M-am încruntat. Nu reușesc să-mi iau gândurile de la băiețelul ăla.

— Nu te descuraja, a spus el. Cele mai dificile lucruri sunt cele care îți oferă întotdeauna cele mai mari satisfacții.

Cuvintele lui Dominic sunau convingător. M-am gândit la primul și singurul maraton la care concurasem, la scurt timp după ce mă căsătorisem cu Ethan. M-am antrenat nouă luni și am trecut fulgerător linia de finiș, cu un deget de la picior însângerat și cu contracții musculare, dar niciodată în viața mea nu mă simțisem atât de mândră de mine, atât de sigură pe mine. Când Ethan m-a ridicat în brațe și și-a lipit fața de a mea, roșie și transpirată, m-a cuprins un sentiment de pace pe care nu îl mai avusesem până atunci.

M-am uitat pe fereastră, încercând să privesc în depărtare.

— Ce încerci să vezi? m-a întrebat Dominic.

— Insula Bainbridge, i-am răspuns, întorcându-mă din nou spre el. Mâine iau feribotul până acolo pentru a vizita o prietenă veche.

El a dat din cap.

— Ah, a spus el, lăsându-se parcă în voia amintirilor. E un loc superb. Mi-ar plăcea să locuiesc acolo într-o bună zi.

— Și de ce nu te muți? Ai putea să faci naveta. Nu faci decât o jumătate de oră cu feribotul.

Dominic și-a privit mâinile pe care le ținea în poală.

— Nu pot, a răspuns el. Cel puțin, nu acum. Proprietățile imobiliare sunt scumpe pe insulă, și fiecare dolar în plus pe care îl câștig îl trimit acasă.

— Acasă?

— Mama mea e bolnavă, a explicat el. Și nu are asigurare de sănătate. Medicamentele pe care le ia sunt scumpe, dar o țin în viață.

— Oh! Îmi pare foarte rău! Deci, tu o întreții?

El a dat din cap.

— Ți-ar plăcea mult de ea.

Sângele mi-a năvălit în obraji.

Am auzit telefonul sunând în poșetă, dar l-am ignorat.

— Probabil te iubește mult, am spus. Între o mamă și fiul ei este o relație specială. Am împăturit din nou șervețelul în poală și mi-am sprijinit bărbia în palmă. Mă tot gândesc la Vera și la Daniel. Numai știind că la un moment dat au locuit în cafenea ta. Am oftat din nou. Mă bântuie.

Dominic a surâs.

— Dintotdeauna am fost convins că avem fantome. Câteva clipe mai târziu, Donna s-a întors cu două farfurii. Exact cum fusese descris, sandvișul cu șuncă se lăfăia într-un sos maro-închis. M-am înfruptat imediat din el.

— Cum ți se pare? m-a întrebat Dominic.

— Uau! am spus eu. E *delicios*.

El a zâmbit mândru.

— Știam că o să-ți placă.

Am auzit telefonul sunând din nou. De data asta am băgat mâna în poșetă, fără prea mare tragere de inimă, și l-am scos, văzând imediat pe ecran numărul lui Ethan.

— Îmi pare rău, i-am spus lui Dominic. Mă scuzi, te rog, un minut?

— Nicio problemă.

— Alo! am răspuns, ieșind repede în fața restaurantului.

— Claire, toată dimineața am tot încercat să dau de tine.

Am schițat un zâmbet de superioritate.

— Ca să-mi explici de ce nu ai venit acasă azi-noapte?

— Claire, am fost la spital toată noaptea.

Am rămas fără aer.

— Ești bine?

— Da, eu sunt bine. E vorba de bunicul meu. A făcut un atac de cord. Imediat după ce i s-a decernat premiul, noaptea trecută, la gală. Am stat la căpătâiul lui de când a ieșit din operație.

— Oh, nu! am spus eu. Se va face bine?

— Nu suntem siguri încă, a spus el. Vom vedea în timp. Am încercat să te sun azi-noapte, dar probabil ai avut telefonul închis. Iar când te-am sunat azi-dimineață acasă, nu a răspuns nimeni. A făcut o pauză, ca să distingă zgomotul din jurul meu. Un bărbat care părea năpăstuit de soartă a început să cânte la un banjo la câțiva pași de mine. Unde ești?

M-am uitat în restaurant, la Dominic, și m-a săgetat un

sentiment de vinovăție.

— Iau prânzul la piață. Cu un prieten.

Warren era bunicul pe care nu îl avusesem niciodată. Bunicii mei muriseră amândoi înainte să mă nasc eu, iar când m-am căsătorit în familia Kensington, bunicul Warren mă primise cu brațele deschise. La drept vorbind, mă atașasem de el din prima clipă în care ne-am cunoscut. M-a provocat la o partidă de *hearts*, și am câștigat.

— Să nu-i mai dai drumul niciodată, îi spusese el lui Ethan. Dacă o femeie e în stare să bată un bărbat la un joc de cărți, atunci îți poți petrece tot restul vieții alături de ea.

Știam că nu se referea chiar la mine. Răposata lui soție, bunica lui Ethan, se stinsese din viață cu mult înainte să intru eu în familie. Dar chiar dacă nu am cunoscut-o, mi-am dat seama că ea și Warren împărtășiseră o iubire profundă. O vedeam în fotografiile care surprindeau momente din viața lor de cuplu, dar în special o vedeam în ochii lui. La mai bine de cincisprezece ani după moartea ei, încă îi dădeau lacrimile când vorbea despre ea.

— Vin cât de repede pot, i-am spus. Spune-i că vin.

Am fugit înapoi la masă, întinzându-mă să-mi iau poșeta de pe scaun.

— Îmi pare foarte rău, Dominic, dar a apărut o urgență. Bunicul soțului meu e în spital. A făcut un atac de cord. Trebuie să plec.

— O, îmi pare atât de rău! a spus el, ridicându-se. Pot să te ajut?

— Nu, nu, m-am bâlbâit eu, simțind brusc săgeata vinovăției căreia nu-i dădusem atenție mai devreme. Iau un taxi de aici. O să... o să te sun.

Am coborât privirea spre sandvișul mâncat doar pe jumătate înainte de a ieși în fugă pe ușă.

∴

Warren a izbutit să îmi ofere un zâmbet vag când am intrat în salon. Brațele îi zăceau fără vlagă pe lângă corp în patul cenușiu de spital.

— Uită-te la tine! i-am șoptit. Faci atacuri de cord fără să mă avertizezi din timp!

L-am auzit pe Ethan intrând; nu m-am întors să îl salut.

Warren mi-a făcut cu ochiul.

— Îmi pare rău, scumpo! Se pare că bătrânul ceasornic din pieptul meu are alte planuri.

— Ei bine, am zis, silindu-mă să îmi stăpânesc lacrimile, mai ai încă ani buni și mulți de trăit. Trebuie să te punem pe picioare.

Bătrânul a dat din cap.

— Dacă zici tu, draga mea! Dar dacă n-aveți nimic împotriva, aș prefera să plec ca să-mi întâlnesc iubita. Mi-e dor de ea.

— Știu că ți-e dor, Warren, am spus. Dar și noi te iubim, să nu uiți.

Am simțit căldura corpului lui Ethan lângă mine.

— Trebuie să se odihnească, mi-a șoptit el. Să mergem să ne așezăm.

Nu mi-a plăcut tonul lui atotștiutor, dar nu puteam nega că Warren arăta obosit, așa că l-am urmat afară din salon și ne-am așezat pe o băncuță în hol. În jurul nostru, forfoteau asistentele. Mirosea a mâncare și a dezinfectant.

— Doctorii cred că o să-și revină. Deocamdată.

— Asta e bine, am răspuns, frecându-mi neliniștită mâinile una de alta.

Am ridicat privirea și i-am văzut pe părinții lui Ethan, Glenda și Edward, venind spre noi.

— Cum se simte azi? l-a întrebat Glenda pe Ethan, ignorând prezența mea.

Ethan a ridicat din umeri.

— La fel. Doctorul spune că are inima slăbită. Nu va mai putea avea același program ca până acum. Trebuie să-l ajutăm să reducă stresul. A sosit în sfârșit momentul s-o lase mai moale.

Glenda s-a uitat la Edward, apoi la mine.

— Claire, dragă! a spus ea.

Mi-am înghițit nodul din gât. Glenda nu mi se adresa cu apelativul *dragă* decât dacă urma să îmi ceară o favoare sau să îmi dea un ordin.

l-a aruncat lui Ethan o privire cu subînțeles.

— Claire, suntem de părere că ar trebui să-ți reduci vizitele săptămânale la Warren, pentru o vreme.

— Poftim? am spus, ușor năucită. Ce vreți să spuneți?

În ultimii doi ani, îmi făcusem un obicei din a-l vizita pe Warren acasă la el o dată pe săptămână. Jucam cărți, ne uitam la filme vechi sau doar citeam împreună, el, romanele lui de război, iar eu, romanele mele de dragoste.

— Din cauza inimii, dragă, a continuat ea. Ai auzit cea zis Ethan. Doctorul susține că e slăbită. Având în vedere prin câte ai... ei bine, pur și simplu Warren nu are nevoie în momentul de față de alte... de alte situații dramatice.

— Alte situații *dramatice*? Obrajii mi-au luat foc. Credeți că vizitele mele îi afectează sănătatea?

M-am uitat la Ethan, așteptând să-mi ia apărarea.

— Ei bine, firește că nu la *asta* mă refer, scumpo, a spus Glenda, bătându-mă ceremonios pe spate. Detestam tonul condescendent al vocii ei. Doar că o facem spre binele lui, până se reface...

— Mamă, a spus Ethan, ridicând mâna în semn de protest. Bunicul o *iubește* pe Claire. E una dintre puținele persoane care îl fac fericit.

Mi-a strâns mâna în semn de solidaritate, dar eu eram prea șocată pentru a-i răspunde cu același gest.

Am simțit privirea rece și împietrită a Glendei ațintită pe fața mea când m-am întors spre Ethan. Lacrimi nestăpânite îmi inundaseră ochii, și nu puteam suporta gândul de a-i lăsa pe părinții lui să le vadă revărsându-se de pe pleoapele mele, însă știam că nu le puteam opri.

— Mulțumesc, i-am șoptit soțului meu, înainte de a-i elibera mâna și a mă întoarce spre ascensor.

— Claire, te rog, a spus Ethan, după ce părinții lui s-au îndepărtat pe coridor. M-a tras lângă el și m-a sărutat ușor pe frunte. Nu o asculta pe mama mea.

Am dat din cap, în timp ce s-a deschis ușa ascensorului. O asistentă în halat albastru s-a uitat la semnul din fața ei.

— Scuze, am greșit etajul, a spus ea.

Lângă ea, într-un scaun cu rotile, ședea o femeie în halat de spital, ținând la sân un nou-născut strâns înfășat, cu fața roșie și buclată. Proaspăta mămică afixa un zâmbet obosit și satisfăcut, iar soțul ei era aplecat mândru deasupra lor. Iubirea se revărsa din toți porii lor. Ușa ascensorului s-a închis.

— Îmi pare rău, Ethan, am spus cu vocea tremurândă. Nu pot rămâne aici. Trebuie să plec.

Am așteptat ca ușa ascensorului să se deschidă din nou, apoi am pășit înăuntru. Imediat ce ușile s-au închis, mi-am îngropat fața în mâini și am izbucnit în plâns.

Capitolul 11

VERA

Vânzătoarea dolofană de la Frederick & Nelson m-a privit dezaprobator înainte de a ridica ochii spre asistentul lui Lon, oftând iritată.

— Alta?

Andrew a arătat spre un stativ cu rochii de seară aflat mai departe.

— Va avea nevoie de o grămadă de rochii, a spus el. Domnul Edwards preferă roșul, dar mai alegeți și alte culori – pentru varietate. Și va avea nevoie și de *alte* haine. I-a aruncat femeii o privire cu subînțeles, înainte de a se uita la ceas. Treceți totul în contul domnului Edwards, ca de obicei.

— În regulă, a răspuns femeia, arcuind o sprânceană. Avem de lucru.

— Bun, a spus Andrew. Vă rog să aveți grijă să ajungă la coafor până la ora patru. Domnul Edwards va lua cina cu ea la cinci, niciun minut mai târziu.

M-am simțit ca o marfă încărcată într-o mașină de livrări.

Am urmat-o într-o cabină de probă și stăteam în picioare indiferentă în fața unei oglinzi în vreme ce femeia mă dezbrăca. Rochia mea a căzut pe podea în dizgrație, o bucată boțită de material albastru-închis, ponosit.

O altă femeie, mai tânără, a intrat în cabină.

— Melinda! s-a răstit la ea femeia mai în vârstă. Scapă de rochia asta. N-o să mai aibă nevoie de ea.

Am simțit un val de tristețe când vânzătoarea a luat rochia și a dispărut cu ea. Avea buzunarul rupt și tivul ferfeniță. Și, totuși, o purtasem ultima dată când îl ținusem pe Daniel în brațe. Aveam impresia, într-un fel, că renunțam la o parte din el. O parte din noi.

— Vă rog, am implorat. Pot s-o păstrez?

Femeii i-a scăpat un hohot de râs sec.

— Zdreanță aia veche?

M-am holbat la picioarele mele goale, încercând din răputeri

să îmi stăpânesc lacrimile.

— Din fericire pentru tine, domnul Edwards te place, a continuat femeia. Acum poți purta haine mai frumoase.

Am ținut ochii strâns închiși când mi-a tras de lenjeria de corp. Abia dacă o ascultam în timp ce îmi măsura bustul.

— De regulă, preferă siluetele mai voluptuoase, a spus ea, fixându-mi sânii cu o privire scrutătoare. Ți-ar prinde bine să mănânci mai mult.

M-am schimonosit când mi-a desfăcut corsetul, dezgolindu-mi complet trupul. Simțeam aerul rece nemilos pe pielea goală. Reflexia din oglindă mi-a dezvăluit o scobitură în mijlocul abdomenului, unde îl purtasem pe Daniel cu doar trei ani în urmă. Îl născusem acasă, singură. Caroline mă asistase la sfârșit; îmi tamponase fața cu o cârpă rece și îmi cântase. Travaliul fusese lung și dureros. Dar când l-am luat în brațe, nimic nu a mai contat. Aș fi trecut din nou prin asta pentru el. „Daniel al meu”. Am simțit lacrimile inundându-mi ochii din nou. „Nu voi plânge. Nu o voi lăsa pe femeia asta să mă vadă plângând”.

— Văd că ai avut copii, a spus femeia dezaprobat, încingând un corset bej în jurul coastelor mele.

Am dat din cap.

— Da, am spus încet. Doar unul. Un băiețel minunat, care...

— E bine că ai renunțat la el, a spus ea. Nu are niciun sens să crești un bastard.

— Cum îndrăznești? am spus, făcând un pas în spate.

Femeia a ridicat din umeri.

— N-am vrut să te jignesc, a spus ea, probabil mai îngrijorată să nu-și piardă comisionul din contul lui Lon decât că îmi rănea sentimentele. Voiam doar să spun că e greu să crești un copil în vremurile astea, în asemenea situație, *în afara căsătoriei*.

A venit mai aproape de mine și mi-a tras pe cap un combinezon din mătase albă, pe care mi l-a strâns din ce în ce mai mult pe corp. Și-a încrucișat brațele în timp ce m-a examinat sumar.

— Știi ce s-a întâmplat cu ultima, nu-i așa?

Am clătinat din cap.

— Ultima ce?

— Ultima fată a domnului Edwards.

Am clătinat din cap, amintindu-mi de Susie, fosta cameristă.

— A rămas gravidă, mi-a spus femeia. Prostuța. A fost forțat să renunțe la ea.

Nu voiam să împart patul cu Lon la fel cum nu voiam nici să iau cina cu el. Dar aş fi făcut orice pentru a-mi găsi fiul. Lon avea multe relații. Gwen îl văzuse luând prânzul cu un senator. Dacă putea cineva să convingă poliția să îl caute pe Daniel, el era acela.

— Suge burta! a zis femeia. Corsetul ăsta trebuie strâns dacă vrei să încapi într-o rochie diseară. Domnul Edwards va dori să strălucești pe ringul de dans.

Am inspirat adânc și am supt burta. Am închis ochii și m-am gândit la ultima ocazie când fusesem la dans. Cu Charles. M-am lăsat în voia amintirii care m-a alinat precum o pătură călduroasă.

Cu patru ani în urmă

De afară, a răsunat un claxon. Caroline a țipat.

— A sosit *Charles!*

Mi-am netezit părul înainte de a fugi la fereastra apartamentului pe care îl împărțeam cu trei prietene. M-am uitat în jos, spre stradă, unde Charles, cu părul negru pieptănat pe spate și un zâmbet calm pe chip, ședea la volanul mașinii lui, un Buick gri strălucitor. Era răpitor. Trecuse o lună și jumătate de când ne cunoscuserăm la hotel. Mă condusesese acasă pe jos în seara aceea și îmi promisese că avea să mă sune după vacanța lui în Europa. Mă gândeam des la el, în ciuda încercărilor mele de a-mi alunga amintirea lui din minte – și din inimă. Era minunat, într-adevăr, însă locul lui era lângă genul de femei pe care le văzusem la hotel – rafinate, acoperite cu bijuterii –, nu lângă una ca mine, care avea o gaură în pantof și niciun sfanț în buzunare. Și, totuși, când mă sunase acasă, cu o săptămână în urmă, nu mă putusem abține să nu mă întreb dacă, în ciuda a ceea ce spusese el la Hotel Olympic, un bărbat din înalta societate ar putea să iubească cu adevărat o femeie săracă.

Georgia și-a încrucișat brațele.

— Nu-i drept, s-a văicărit ea. Nu are vreun frate?

— Nu-i distrage atenția, Georgia! a repezit-o Caroline. Trebuie să se pregătească!

Am coborât privirea spre rochia mea, nici pe departe una de

lux, cu pliuri simple și un tiv pe care îl reparasem abia în dimineața aceea. Speram că așa de un albastru cobalt, pe care o folosisem – alta nu aveam –, nu contrasta țipător cu albastrul deschis al rochiei.

— Arăt bine?

Caroline s-a încruntat.

— Scumpo, vrei să îl impresionezi, nu-i așa?

Am dat din cap.

Caroline a început să îmi descheie nasturii rochiei.

— Firește că da, de aceea vei purta rochia mea roșie.

— Caroline, n-aș putea, am spus. E atât de...

— Decoltată?

Am dat din cap.

— Ei bine, draga mea, cam asta este și ideea. O să te dezbrăcăm de sacul ăsta de cartofi.

După ce Caroline a descheiat și ultimul nasture, rochia mi-a căzut pe podea, strângându-se în jurul gleznelor. Ea s-a dus la dulap și s-a întors cu rochia roșie. A ridicat-o mândră.

— Te va adora îmbrăcată în asta. Caroline dăduse pe ea salariul pe o lună după ce o văzuse în vitrina unui butic din Pioneer Square. Poftim! mi-a zis ea, trăgându-mi rochia peste cap.

Mi s-a lipit de corp ca un bandaj strâns, și am smucit stângace de corsaj.

— Așa, a spus ea, dându-se un pas în spate, pentru a mă privi. Fabuloasă!

— Nu știi, Caroline, am zis eu cu șovăială. Chiar crezi că *mă* prinde?

— În noaptea asta, da, a spus ea, punându-mi la gât o salbă de măgele. Nu sunt perle veritabile, dar n-o să-și dea nimeni seama.

Am simțit un fior pe șira spinării când Caroline mi-a prins măgelele la ceafă.

— Perfect, a spus ea, dându-se iar înapoi pentru a-mi arunca o ultimă privire. Du-te, ai să întârzii! M-a împins către ușă. Ești foarte frumoasă.

M-am întors spre ea.

— Mulțumesc, Caroline. Știu că asta e rochia ta preferată. Voi avea grijă de ea.

— N-ai decât să torni și vin pe ea dacă vrei, a răspuns ea.

Oricum, eu n-am s-o mai port niciodată. S-a bătut ușor pe burtă. Era rotunjoară, dezvăluind o sarcină în primele luni. Eu m-am distrat din plin îmbrăcată cu ea.

În urma unei decizii de moment, Caroline se căsătorise cu un pescar pe nume Joe la o săptămână după evenimentul de la Olympic. Avuseseră o relație, cu intermitențe, timp de un an, dar când el se prezentase în fața ei cu inelul de logodnă al bunicii lui, ea acceptase cererea în căsătorie. La scurt timp după aceea, Joe a murit într-un accident de automobil, iar ea a aflat că rămăsese însărcinată cu el. Caroline a apărut la ușa apartamentului cu tot ce avea pe lume înghesuit într-o singură valiză. În apartamentul cu o singură cameră, deja aglomerat, locuiau încă trei femei, dar au primit-o și pe ea. Propriii ei părinți o aruncaseră în stradă.

— O, Caroline, am spus, petrecându-mi un braț pe după talia ei. O vei purta din nou. Vei vedea.

— Ei bine, a spus ea cu un oftat, e noaptea ta. Bucură-te de ea, scumpo!

Am dat din cap.

— Voi încerca.

Charles mă aștepta pe trotuar. S-a rezeamat de mașină și m-a privit ieșind.

— Bună, păpușă! mi-a strigat din stradă un bărbat vizibil beat. Cauți puțină iubire?

— Ai grijă cum te porți! l-a admonestat Charles pe bărbatul respectiv. Cum îți permiți să-i vorbești așa unei doamne?

Bărbatul s-a retras pe o alee, iar eu i-am zâmbit recunoscătoare lui Charles.

— Bine ai venit în cartier! i-am spus.

— Trebuie să suporti așa ceva tot timpul?

Am dat din cap.

— Te obișnuiești la un moment dat. Cei mai mulți dintre ei sunt inofensivi.

El a clătinat din cap, supraveghind strada. Un bărbat fără adăpost izbea cu piciorul într-o conservă de tablă, plimbându-se pe trotuar și bombănind în barbă. O femeie în vârstă s-a ridicat de pe o bancă și s-a apropiat de Charles. Un automobil atât de strălucitor în cartierul nostru era o priveliște rară și atrăgea o mulțime de gură-cască, așa cum o prună zemoasă atrage un roi de musculițe de oțet bâzâitoare.

— Scuzați-mă, domnule, a spus femeia aproape în șoaptă. A întins mâna, dând la iveală niște unghii mizerabile. Ați putea da câțiva cenți unei biete femei bătrâne și flămânde?

— Ăla e un Buick adevărat? a întrebat un adolescent, trecându-și mâna peste capotă.

Charles m-a privit cu o expresie neputincioasă.

Mi-am dres vocea.

— Scuzați-ne, am spus cu fermitate. Noi tocmai plecam.

Femeia a dat din cap, făcând un pas în spate. Băiatul a ridicat din umeri. Ceilalți și-au văzut de treaba lor.

— Îmi pare rău! am spus, odată ajunși în mașină. Oamenii bogați sunt o raritate prin părțile astea.

Charles părea contrariat.

— Oh! a spus el, demarând lent.

Am mers în tăcere câteva clipe, apoi Charles s-a întors spre mine.

— Mi-aș dori să-i fi dat ceva.

— Cui?

— Femeii ăleia, a spus el. Aș fi putut să îi dau niște bani. Nu știu de ce n-am făcut-o.

Eu am clătinat din cap.

— Ei bine, are nevoie de mai mult decât câțiva dolari pentru a-și rezolva problemele.

Charles a dat din cap.

— Ei urăsc oamenii ca mine?

— Firește că nu, am răspuns, observând felul în care butonul de aur de la manșetă strălucea în lumina felinarelor stradale. Doar că tu provii dintr-o altă lume, asta-i tot. O lume pe care ei nu o înțeleg.

Charles a clătinat din cap, ca și cum ar fi încercat să priceapă diferențele dintre noi.

— Mi-e jenă, a spus el, că sunt atât de ignorant cu privire la problemele cu care se confruntă oamenii ăștia.

L-am atins pe braț.

— Tu ești altfel, i-am spus, privindu-l admirativ.

Charles era înzestrat cu o bunătate pe care alții cu un statut similar nu o aveau. Inima lui părea să simtă suferința celor săraci – lucru rar, ținând cont că tendința în rândurile clasei privilegiate era de a-i ignora pur și simplu.

Charles a oprit mașina în fața unui restaurant unde stătea,

fumând o țigară, o femeie într-o rochie de crep deschisă la culoare. A pufăit elegant prin buzele roșii aprins, apoi a aruncat-o pe trotuar și a strivit chiștocul sub tocul gros, de un negru lucios.

— Mă gândeam să luăm repede cina la Blue Palms, a spus el. Asta, dacă ți-e foame.

Ochii lui blânzi mi-au zâmbit plini de speranță.

— Da, am spus. Ar fi minunat.

Charles i-a dat valetului cheile de la mașină, apoi a ocolit mașina pentru a-mi deschide portiera. M-am simțit ca o moștenitoare bogată, pășind pe bordură, prinzându-mi brațul de al lui. Două femei de pe trotuar au căscat gura la noi. S-au uitat întâi la Charles, apoi la mine, studiindu-mă din cap până în picioare, apoi au început să şușotească. Puteam desluși mesajul din ochii lor. *Impostoare*. Știau că nu aveam ce căuta acolo. Eu am privit drept în față, urmându-l pe Charles în restaurant.

Am simțit un impuls de a arunca o privire în oglinda de pe peretele din stânga mea, doar pentru a mă asigura că, într-adevăr, eu eram femeia pe care o vedeam. Eu și Caroline visaserăm de o mie de ori până atunci să luăm cina la Blue Palms. Cunoșteam o animatoare care lucra acolo în weekenduri. Fata ne relatase povești despre persoanele din înalta societate și despre celebritățile care treceau neconținut pragul clubului. L-am urmat pe Charles în foaierul slab luminat, unde cupluri elegante își lăsau paltoanele în mâinile unor portari care afixau o atitudine indiferentă.

Charles i-a șoptit ceva recepționarului de la teighea, iar acesta a sărit cu un zâmbet neliniștit.

— Da, mă bucur mult să vă revăd. Masa dumneavoastră este pregătită.

Am încercat să nu mă gândesc la toate celelalte femei pe care Charles le adusese aici înaintea mea. Probabil, *defilase* cu o mulțime. În schimb, m-am uitat drept în față, urmându-l pe recepționar printr-un coridor întunecat, în care luminile se ridicau din podea, ca în cinematografele unde mă furișam în copilărie. Zeci de ochi curioși ne urmăreau atent de la mesele din jurul nostru, minunându-se. Orchestra de pe scenă interpreta o baladă, și am pășit în ritmul trombonului. Un picior în fața celuiilalt. „Dacă mă împiedic? Dacă îl fac pe Charles de rușine?”

Am simțit o mână tandră pe talie, apoi răsuflarea lui caldă lângă gâtul meu.

— Pur și simplu nu pot să stau jos la melodia asta, tu poți?

Am simțit pielea brațelor înfiorându-se. Cunoșteam piesa, desigur. *Stardust*. Eu și Caroline o ascultaserăm de zeci de ori la un magazin de discuri, până când vânzătorul ne dăduse de ales: ori cumpăram, ori plecam. Neavând banii necesari pentru a cumpăra discul, ieșiserăm îmbufnate pe ușă.

Charles mi-a întins mâna.

— Dansăm?

— Mi-ar plăcea mult, i-am răspuns, urmându-l pe ringul de dans.

Am simțit în spate niște priviri care mă săgetau, dar când Charles mi-a cuprins talia cu brațele și m-a tras aproape de el, toată nesiguranța mea s-a risipit ca prin minune.

— Și ziceai că nu știi să dansezi, mi-a șoptit el la ureche.

— Păi, nu știu, am răspuns. Datorită ție mă descurc destul de bine.

El a clătinat din cap.

— Știi, a spus el cu o față serioasă, ești cu adevărat remarcabilă, Vera Ray.

Charles m-a învățat pe ringul de dans. Strânsoarea lui fermă și pașii lui siguri m-au făcut să mă simt ușoară și sprintenă, în timp ce el mă răsucea și mă lăsa pe spate. La sfârșitul melodiei, obrații mei erau ca focul, iar el m-a tras mai aproape. Ne-am privit în ochi pentru o clipă.

— Hai să luăm cina! a spus el, exact când orchestra începea un nou cântec.

Ne-am strecurat într-un separeu de unde se vedea în întregime scena. Aveam senzația că stau pe un nor pe tapițeria moale, cu ciucuri a scaunului, iar prezența lui Charles alături de mine îmi dădea impresia că sunt într-o altă lume – în orice caz, nu una pe care o cunoșteam.

Charles a comandat vin și i-a turuit unui chelner care stătea în picioare în fața noastră cu un prosop alb imaculat, împăturit peste braț, denumirile câtorva preparate din meniu.

— Ai încercat vreodată stridii? m-a întrebat Charles. Sau caviar?

Eu am clătinat din cap. De ce să mă prefac că am gusturi rafinate, când el știe că nu e așa?

— Bun, atunci, a spus el, întorcându-se spre chelner. Le vom lua pe ambele.

În câteva momente, chelnerul s-a întors cu un bol cositorit plin cu ceva ce semăna cu niște mure lucioase.

— Caviar, a spus Charles zâmbind.

Mi-am încrețit nasul.

Apoi, chelnerul ne-a adus pe un platou un munte de moluște așezate pe un pat de gheață. Pe un alt platou erau o felie de lămâie și diverse sosuri, aranjate cu pricepere. Am înghițit în sec.

— Așadar, a început Charles, storci puțină lămâie deasupra, apoi iei în mână cochilia, uite așa. Și lași stridia să îți alunece în gură.

— Așa, pur și simplu?

— Așa, pur și simplu.

Mă gândeam că toate aceste mâncăruri simandicoase erau caraghioase. De ce atâta bătaie de cap, când ai fi putut să mănânci un excelent sandwich cu șuncă? Dar nu voiam să îl dezamănesc pe Charles.

— În regulă, am spus eu sceptică. Dacă tu zici.

Am întins mâna spre platou și am luat una dintre cochilii, studiindu-i textura zimțată, uimită de marginile ei tăioase. Tatăl meu, pescar, adusese acasă o cochilie pe când eram copil, și mă tăiasem la deget în marginea ei ascuțită. Mama mea lucra în schimbul de noapte la fabrică, și nu fusese acolo să mă bandajeze. Așa că rupsesem o bucată de material dintr-o cârpă de bucătărie și îmi înfășurasem degetul în ea, suficient de strâns cât să oprească sângerarea. Când mama s-a întors de la cel deal doilea loc de muncă pe care îl avea, după ce zile întregi îngrijise copiii unei familii înstărite dintr-o suburbie de lux a orașului Seattle, am întins degetul rănit sub ochii ei.

— E numai vina ta! s-a răstit ea, fără a ridica privirea. Ai cinci ani deja; ar trebui să te ducă mintea.

Umbre întunecate de oboseală zăboveau sub ochii ei. Nu intenționase să fie rea cu mine. Niciodată nu spunea ceva intenționat după o zi lungă de muncă. Am iertat-o, așa cum o iertam întotdeauna. Iar când a adormit în fotoliu, în hainele de lucru, am învelit-o cu o pătură.

Țineam în mână cochilia stridiei, simțindu-i tăișul pe piele, și mi s-a făcut greață, scăpând-o la loc pe platou. Mi-am trecut

degetul arătător peste cicatricea neregulată care mă ținea ancorată în trecut.

— Oricine e puțin reticent când încearcă stridii pentru prima dată, a spus Charles. Permite-mi să te ajut.

Mi-am lăsat ochii să-i întâlnească pe ai lui, atât de calzi și de binevoitori. „Nu mai sunt acea fetiță”. Charles mi-a pus cochilia pe buze, iar eu am deschis gura, în timp ce carnea rece și mătăsoasă a stridiei mi-a alunecat pe limbă. Am simțit gustul sărat al mării, înțepător, urmată de izul astringent al lămâii. Toate simțurile mi-au revenit la viață și am deschis ochii.

— A fost surprinzător de gustoasă, am spus, întinzându-mă să mai iau una.

*

Am mâncat. Am băut. Și am *dansat*. Conduasă de Charles, picioarele mele mă purtau în jurul ringului de dans cu o agilitate pe care nu știusem că o aveam.

Imediat ce s-a sfârșit piesa, și după o rundă de aplauze pentru orchestră, un cuplu s-a apropiat de noi. Femeia, cu părul coafat impecabil, vopsit într-o nuanță de blond-bej, l-a salutat pe Charles cu o fluturare de mână, afișând un inel de logodnă cu diamant de mărimea unui dolar de argint. Diamantul a scânteiat sub luminile scenei când mi-a întins mâna. Bărbatul de lângă ea, probabil logodnicul ei, m-a privit curios.

— Eu sunt Delores, a gângurit ea, întorcându-se spre Charles cu o privire ofensată. Charles, nu ne-ai spus că ai o nouă iubită. Credeam că încă ești cu Yvonne. Voi doi erați...

— Da, a întrerupt-o el. Ea e Vera. Vera Ray.

Delores a părut amuzată.

— Desigur, a spus ea, examinându-mă din cap până în picioare. Domnișoara Ray. Încântată de cunoștință.

— Și eu, am spus, simțind că ceva mă strânge în piept.

— Unde v-ați cunoscut? a continuat ea. La clubul privat?

S-a uitat la rochia mea. Ceva îmi spunea că îmi cunoștea originile.

— Nu, a spus Charles. Eu și Vera ne-am cunoscut la...

— La Hotel Olympic, am intervenit. Eu și prietena mea am fost prezente la inaugurare.

Delores a ridicat o sprânceană.

— Oh? a spus ea, ca și cum i s-ar fi părut absurd chiar și simplul gând că eu aș fi fost la Hotel Olympic. Dragă, spune-mi

ceva. Și-a încleștat mâna pe brațul meu. Oare cum ai reușit să capeți o invitație la petrecerea aia? Știu o groază de persoane din elita orașului care nu au fost invitate.

Charles și-a petrecut mâna pe după talia mea și m-a strâns protector.

— A fost invitata *mea*, a spus el, înăbușind cu tonul lui ferm orice alte discuții privind prezența mea la hotel.

— Ei bine, a replicat Delores, trăgându-l de mânecă pe bărbatul care o însoțea, atunci vă lăsăm. A chicotit. La cum ați dansat, aveai impresia că vă aflați la un maraton de dans în vreun local de pe Sixth Avenue.

Charles a părut nedumerit.

— Maraton de dans?

— Oh, puțin probabil să fi auzit tu de așa ceva, a spus ea. Nu prea e de teapa ta.

Delores s-a întors apoi să mă privească.

— Poate că e de teapa *mea*, am spus într-un imbold de îndrăzneală.

Obrajii îmi ardeau. Știam ce încerca să insinueze: că nu eram suficient de bună pentru Charles. Era evident din toate detaliile: rochia mea ponosită, pantofii la mâna a doua și mâinile neîngrijite.

— Noapte bună, Delores! a spus Charles, înainte de a-l saluta din cap pe însoțitorul ei. Hai s-o ștergem de aici! mi-a șoptit când ne-am întors la masă.

Eu am dat din cap.

— Încotro?

— Vera, a spus el, ca și cum i-ar fi venit brusc o idee, ce-ar fi să mergem la acel maraton de dans?

Am clătinat din cap.

— Doar nu vorbești serios?

— Formăm o echipă de dans incredibilă, a spus el zâmbind. Pun pariu că am putea câștiga. În plus, sunt sătul de locul ăsta vechi și îmbâcsit.

— Dar știi în ce constă un maraton de dans, nu?

El m-a privit cu ochi naivi. Știa să danseze vals, dar știa oare și swing?

— Cred că știu.

— Cuplurile dansează ore întregi - uneori toată noaptea, i-am explicat. Câștigătorii sunt ultimii care rămân în picioare.

— Mi-ar plăcea să fiu ultimul bărbat care rămâne în picioare lângă *tine*, mi-a spus el, întinzându-se să mă prindă de mână.

∴

Auzeam muzica interpretată de orchestră răzbătând din sala de sport de pe Sixth Avenue. Eu și Charles ne-am oprit pe trotuar, zgâindu-ne la ușile duble, în pragul cărora stăteau o mulțime de bărbați tineri pufăind țigări, purtând costume ponosite care fie le erau prea mici, fie prea mari.

Charles și-a frecat neliniștit fruntea. „Ce-a fost în capul meu să-l aduc aici?” Cu siguranță, niciunul dintre prietenii lui jucători de polo nu frecventa vinerea sala de dans improvizată acolo. Bărbații l-au privit bănuitor pe Charles când am pornit spre intrare.

— Hei, frumușico, mi s-a adresat unul dintre ei. Cauți partener de dans?

Charles a întins mâna.

— Are unul, mulțumesc, a spus el, punând capăt propunerii.

— Da' ce damă ți-ai tras! am auzit remarca bărbatului în timp ce intram.

Vocea i-a fost înghițită de muzică. Dar priveliștea din fața noastră ne-a captat atenția. Pretutindenii, dansau cupluri cu atâta energie, cu atâta pasiune. Am privit un bărbat care și-a ridicat partenera în aer, apoi a coborât-o din nou, învârtind-o din stânga în dreapta de parcă era o minge legată de un stâlp.

Charles a rămas cu gura căscată.

— Uau, a murmurat el, nu am mai văzut niciodată așa ceva!

— Putem pleca dacă vrei, am spus, uitându-mă spre ușă.

— Nu, nu, a răspuns el, privind un bărbat lăsându-și partenera pe spate atât de mult, încât părul ei aproape că atingea podeaua. Doar că nu am mai văzut niciodată oameni dansând astfel. E... uluitor. Vreau să încerc și eu. Poți să dansezi?

— Swing? Da, am răspuns. Adică, puțin.

L-am luat de mână, dar înainte să ajungem pe ringul de dans, o femeie mai în vârstă l-a bătut pe Charles pe umăr.

— V-ați înregistrat? l-a întrebat ea.

— Să ne înregistrăm? am replicat.

— Cinci cenți de persoană, a spus ea. Includ taxa de intrare, costul fotografiei și un bol de fasole cu cârnați.

Charles părea amuzat.

— Și un bol de fasole cu cârnați.

Ea a arătat spre un birou aflat chiar în fața noastră.

— Puteți plăti acolo.

Charles a scos din portofel o bancnotă de un dolar și ia întins-o bărbatului din spatele biroului.

— La cât vă dau rest?

— Păstrează-l, a spus Charles.

— Mulțumesc, domnule, a spus bărbatul, uitându-se buimac la Charles. V-a spus Alice care sunt regulile?

Charles a clătinat din cap.

— Încheiem înscrierile peste cinci minute, așa că ați ajuns la țanc. Regulile sunt după cum urmează: Nu se stă jos. Nu se mănâncă. Nu se bea. Dansatorii nu au voie să se oprească din dansat sau să stea pe loc mai mult de trei secunde, altfel sunt eliminați. Ultimul cuplu care rămâne pe ring câștigă potul ăsta. A arătat spre un borcan de sticlă plin cu monede de cinci cenți. Fotografiile se fac aici, în stânga.

Eu și Charles am făcut câțiva pași și ne-am oprit unul lângă altul pe fundalul unei draperii albe.

— Zâmbiți acum, ne-a cerut fotograful din spatele aparatului său cu un bliț sofisticat.

Îmi era ușor să zâmbesc, cu Charles alături.

— Gata, a spus fotograful. Dacă reveniți vinerea viitoare, fotografia vă așteaptă.

Ne-am apropiat sfioși de ringul de dans. Charles și-a fixat mâinile pe talia mea și a început să-și miște stângaci picioarele. Eu i-am zâmbit, luându-i mâna într-a mea și arătându-i pasul elementar de swing.

— Uite-așa, am zis, mișcându-mi picioarele în ritmul muzicii.

I-am făcut cu mâna Lolei, o fostă colegă de școală, care era ceva mai departe. Părea șocată să mă vadă în brațele lui Charles. Și geloasă, poate.

— E mai greu decât pare, a spus el, reluând mișcarea și aterizând pe piciorul meu drept. Scuze!

— Te descurci bine, i-am spus.

Îmi făcea plăcere să fiu eu cea care îl învăța ceva.

După o vreme, Charles a început să prindă pasul de swing și m-a învățat pe ringul de dans cu încrederea unui profesionist experimentat.

— Înțeleg de ce îți place asta mai mult decât valsul, a spus el cu un surâs. E al naibii de distractiv.

Am simțit broboane de sudoare pe frunte.

— Ei bine, ce fac oamenii ca tine ca să se distreze?

El mi-a aruncat un zâmbet palid.

— Te porți de parcă aș fi de pe o altă planetă.

— Ei, am spus, ștergându-mi fruntea, într-un fel chiar ești.

Am ridicat privirea spre oamenii obișnuiți de pe ringul de dans – fii de muncitori în fabrică, fiice de croitorese. Iar printre ei se afla Charles, fiul uneia dintre cele mai bogate familii din oraș și poate chiar din țară, după supozițiile lui Caroline.

— Ei haide, a spus el. Nu crezi că dramatizezi puțin?

O siluetă minionă a intrat în sala de sport, și am recunoscut-o imediat: Ginger Clayton, o veche prietenă. Sora ei mai mică murise cu șase luni în urmă din cauză că familia ei nu își permisese medicamentele necesare pentru a o salva. Brusc, mi-a pierit cheful de dans. Cum puteam să mă ospătez cu stridii și caviar, în timp ce oameni precum micuța Emma Clayton își pierduseră viața?

Mi-am desprins mâna dintr-a lui.

— Nu vezi?

El mi-a prins din nou mâna într-a lui.

— Ai grijă, a spus el. Vom fi descalificați dacă ne oprim. Cum era regula? Trei secunde?

Eu mi-am ferit privirea.

— Am spus ceva greșit?

— Nu, am răspuns. Adică, da. Pur și simplu, mi-aș dori ca săracii să nu sufere atât de mult.

Orchestra a schimbat ritmul cu unul mai lent, ceea ce m-a bucurat. Mi se părea ciudat să port o conversație atât de serioasă dansând într-un ritm atât de frenetic.

— Ascultă, am continuat, citind îngrijorarea din ochii lui. Cred sincer că îți pasă și știi că ești diferit de majoritatea oamenilor ca tine. Doar că mi-aș dori să existe mai multe persoane cu un statut privilegiat, cărora să le pese de suferințele săracilor. Trăim vremuri grele. Văduva care locuiește sub mine e nevoită să își lase copiii singuri toată ziua, cât timp ea muncește, fiindcă nu are cine să aibă grijă de ei. Oameni foarte respectabili au ajuns cerșetori în stradă. Toate astea, în timp ce bogătașii...

— În timp ce bogătașii nu fac nimic în privința asta? a spus el.

— Da, am răspuns, dând din cap.

— Ei bine, ai dreptate, a spus el cu convingere. Suntem o

gloată de oameni vrednici de dispreț. Sunt primul care admite asta. Propriii mei părinți refuză să plătească personalul de serviciu din casă cu un salariu care să le asigure traiul. Cei mai mulți trebuie să își mai găsească un al doilea loc de muncă doar pentru a-și hrăni familiile. Nu e corect. Am încercat să discut cu tatăl meu. A refuzat să mă asculte. El însuși s-a ridicat din sărăcie. A muncit din greu, pornind dintr-un orașel agricol din partea de est a statului Washington. E un om care s-a realizat prin forțe proprii. E convins că munca asiduă și disciplina sunt soluția de a ieși din sărăcie. După părerea lui, oricine își poate croi singur soarta.

Am clătinat din cap.

— Dar nu e întotdeauna adevărat.

— Știu.

— Ceea ce nu înțelege el este că oamenii muncitori au pur și simplu ghinion, am continuat eu. Nu există suficiente locuri de muncă pentru toată lumea. Există oameni care vor să lucreze, dar nu pot.

Charles și-a ferit privirea.

— Nu știu ce să-ți spun, Vera. Nu îmi place nici mie câtuși de puțin.

— Nu am vrut să sune ca și când te-aș învinovăți pe tine, sau pe tatăl tău, am spus, temându-mă că sărisem calul. Doar că eu am fost învățată că atunci când ai două bucățele, le împărți cu altcineva. De ce nu pot cei bogați săi ajute pe nevoiași?

Charles a dat din cap.

— Văduva aceea de care mi-ai pomenit, cum o cheamă?

— Laura, am zis. Numele ei este Laura.

— Unde lucrează?

— Într-o fabrică de haine din zona industrială.

— Câți copii are?

Orchestra a început să interpreteze o melodie mai săltăreață, așa că am mărit și noi ritmul.

— Cel puțin cinci, am spus eu. Cel mai mare nu are decât nouă ani. E o situație groaznică. Le-am dus o franzelă săptămâna trecută. Locuința era un dezastru oribil. Sărăcie lucie, serios.

Charles m-a privit cu tandrețe.

— Vreau s-o ajut.

— Cum?

— În primul rând, hai să o scăpăm de munca aia nenorocită de la fabrică pentru a putea să se ocupe de familia ei, a spus el.

— Ca să facă asta, va avea nevoie de...

— Fonduri, da. Mă voi ocupa eu de asta.

Am zâmbit din adâncul sufletului.

— Chiar vei face asta?

— Da, a răspuns el. Însă ea nu trebuie să afle despre implicarea mea.

— Pot să te ajut, m-am oferit.

— Bun.

Mi-am rezemat capul pe reverul sacoului său.

— E un gest nobil din partea ta.

— Nu, a spus el, mângâindu-mă pe păr, e un gest *corect* din partea mea, și mi-e rușine că nu am făcut mai multe astfel de gesturi.

Charles m-a învârtit de-a curmezișul ringului de dans înainte de a mă trage ca pe un fulg înapoi în brațele lui.

Muzica s-a oprit pentru o clipă, când l-am privit în ochi. Am simțit furnicături în tot corpul, iar când s-a aplecat spre mine, mi-am lăsat buzele să le întâlnească pe ale lui.

— Aici erai! a răsunat o voce stridentă de femeie din celălalt capăt al ringului de dans.

Eu m-am retras un pas din brațele lui Charles și am privit-o pe femeia ce se apropia. Rochia și pălăria ei de mătase cafenie, tivite cu pene albe, păreau desprinse dintr-una din revistele *Vogue* aruncate la gunoi, pe care Georgia le aducea uneori din casele unde făcea curățenie. În sala de sport mizeră, femeia sărea în ochi precum o lebădă într-o mină de cărbune.

— Te-am căutat peste tot, Charles, a continuat ea pe un ton muștrător.

Charles era atent atât la femeia care se apropia, cât și la un bărbat care a apărut în fața noastră fluturând din deget.

— Mă tem că v-ați oprit prea mult timp, a spus el. Vă rog să ieșiți de pe ringul de dans. Ați fost descalificați.

— Îmi pare rău, Vera! a spus Charles. A fost vina mea.

Femeia și-a croit drum prin mulțimea de oameni, iar eu și Charles am urmat-o.

— Ce caută *sora* mea aici? a bombănit el în barbă.

Odată ce ne-am îndepărtat de dansatori, Charles și-a încrucișat brațele.

— Josie? a întrebat el, pe un ton nu tocmai binevoitor.

— Vai, nu am crezut că într-adevăr te voi găsi *aici!* a exclamat ea, iritată. Și-a băgat sub pălărie o șuviță din părul perfect coafat, înainte de a-și netezi o cută imaginară de pe rochie. M-am dus să te caut la Blue Palms, iar Delores a spus – mi-a aruncat o privire dezaprobatoare și a inspirat adânc, în semn de nemulțumire –, în fine, nu avem mult timp. Este vorba de mama. S-a îmbolnăvit.

Charles mi-a dat brusc drumul la mână.

— Oh, nu! a spus el. Ce s-a întâmplat?

— Doctorul e cu ea acum, a răspuns ea. Dar trebuie să vii grabnic.

Charles s-a întors spre mine.

— Îmi pare rău, Vera, trebuie să plec. Te... te sun în curând.

— Nu-ți face griji pentru mine, am spus eu, încercând să îmi ascund dezamăgirea. Du-te.

I-am privit pe Charles și pe Josie ieșind grăbiți din sala de sport. Au dispărut în întunericul nopții înainte ca eu să mă întorc spre dansatorii de pe ringul de dans. Nu mai rămăseseră decât vreo câțiva zeci de oameni. Sudoarea le picura de pe frunți. Am fi câștigat, eu și Charles. Am fi dansat până în zori.

∴

— Oh, ești ca un vis, Vera! a exclamat Lon când m-a văzut în hol.

Abia dacă mi-am recunoscut numele rostit de el. Surprinzându-mă în oglinda aurită de pe peretele din stânga, mă privea de acolo o femeie din lumea bună. Talia mea părea cu câțiva centimetri mai suplă, strânsă în lenjeria luxoasă pe care o purtam pe sub rochia de mătase albastră. Sâni mi se revărsau din corsaj într-un fel care mă făceau să mă simt precum o friptură de curcan întinsă pe un platou, unsă cu unt și rumenită, gata de a fi devorată. Îmi țineam jenată mâna peste piept.

— Sunt amețit de frumusețea ta, mi-a spus Lon, strecurându-și posesiv un braț în jurul taliei mele.

Nu îmi plăcea să îi simt mâna acolo, sau altundeva. Am înghițit greu. „Pot să fac asta. Pentru Daniel”. Dacă îmi jucam bine cărțile, poate că Lon avea să își folosească resursele pentru a mă ajuta să îmi găsesc fiul. Aveam să îi țin companie la cină. Aveam să zâmbesc și să fiu o prezență agreabilă. Aveam să fac orice, la drept vorbind, dacă în felul ăsta îmi puteam găsi fiul.

Capitolul 12

CLAIRE

A doua zi la birou mi-am plecat capul când am coborât din ascensor, alegând intenționat ruta mai lungă și mai ocolită prin mulțimea de birouri mici și cenușii. Mi se părea caraghios să recurg la astfel de măsuri extreme pentru a-mi evita propriul soț, însă, după discuția de noaptea trecută, nu aveam nici curajul, nici forța de a-l înfrunța. În plus, dormisem din nou într-un pat gol. Știam că, cel mai probabil, el rămăsese la spital cu Warren, dar chiar și așa, nici măcar nu mă sunase să mă anunțe. De când devenise un soț care considera că a veni acasă este opțional?

Soarele revenise în Seattle, iar vremea mai caldă îl făcea pe Frank deosebit de agitat.

— Cum avansează articolul? m-a întrebat el din pragul biroului meu, la doar zece secunde după ce mă trântisem pe scaun.

M-am întors cu tot cu scaun, pentru a sta cu fața spre el.

— Bună dimineața și ție!

— Nu sunt sigur dacă ai observat, a spus el, arătând spre fereastră, dar zăpada s-a *topit*. Înainte ca toți cititorii să uite complet de furtuna de zăpadă, eu cam speram ca articolul tău să ajungă în ziar. Mi-ai spus că mi-l dai azi, dar este evident că asta nu se va întâmpla, așa că, poate, îl primesc până, nici nu știu, înainte de *Ziua Recunoștinței*?

A scos din buzunarul cămășii un creion ros și l-a băgat în gură. Frank rămânea singurul șef care mi se părea adorabil când era furios pe mine.

— Ascultă, Frank, i-am spus, încrucișându-mi hotărâtă brațele. Ai știut de la bun început că povestea asta avea să fie o vânătoare de fantome.

El și-a băgat creionul înapoi în buzunarul cămășii.

— Ai dreptate, a spus el. Dar nu credeam să fie o adevărată *epopee*.

Am aruncat o privire spre carnețelul meu, dorindu-mi să fi avut mai multe informații după ultimele zile de documentare.

— Frank, e ca și cum cineva ar fi șters din istorie urmele băiețelului ăsta.

— Vrei să spui că nu ai nici măcar un fir? a întrebat el, oftând.

— Ei bine, am continuat, am găsit un desen de copil, având scris pe spate numele Eva Morelandstead.

— Un desen de copil?

După expresia de pe fața lui, mi-am dat seama că nu era încântat.

— E posibil, cred, să aibă o legătură cu băiețelul dispărut, cumva. Poate îi e soră sau prietenă.

— Ei bine, a spus el, îți retrag articolul ăsta.

— Poftim?

— Claire, ești cel mai bun reporter pe care îl am. Nu pot să te țin ocupată cu un subiect din care nu va ieși nimic. Mi-a pus un dosar pe birou. Avem o grămadă de chestii despre care să scriem luna asta.

Am privit posomorâtă dosarul verde.

— Ce-i asta?

Frank a rămas cu privirea ațintită asupra mesei.

— Un set de materiale promoționale pentru Zilele Culturale ale Orașului Seattle. Vreau să scrii tu articolele de promovare.

— Cred că glumești, Frank, i-am spus. Un *articol promoțional*?

Frank știa foarte bine că orice reporter care se respecta și-ar fi scos mai degrabă ochii decât să scrie un text publicitar.

— Da, a răspuns el sec. Tocmai am primit vestea de la departamentul de publicitate. E un articol pe două pagini. Trebuie să apară până săptămâna viitoare.

Am clătinat din cap.

— Nu-mi vine să cred.

Frank a făcut un pas spre mine.

— Îmi fac griji pentru tine, Claire. Nu ești în apele tale de multă vreme.

Am clătinat din cap.

— Ce te face să spui asta?

— Ei bine, a spus el, alegând atent cuvintele, simplul fapt că nu ți s-a mai întâmplat niciodată să depășești un termen de predare.

Mi-am trecut degetele prin păr. Avea dreptate. Mă temeam că îmi pierdusem instinctul de reporter, agerimea minții, iar Frank tocmai o confirmase. „Ce se întâmplă cu mine?”

Am luat dosarul verde și l-am deschis.

— Nu-ți face griji, i-am spus, întorcându-mă spre computerul meu. Îl fac. Lasă-mi doar weekendul, și îți promit că luni îl ai.

— Claire, ascultă, a început Frank. N-am vrut să te rănesc, încercam doar...

— Este în regulă, am spus pe un ton glacial, încleștându-mi pumnii sub birou. Îmi pare rău că te-am dezamăgit. Am crezut că îl pot scrie. Am crezut că îl pot găsi pe băiețelul ăla.

Frank a dat din cap și a ieșit în hol.

Câteva clipe mai târziu, am auzit pași apropiindu-se.

— Cioc, cioc. M-am întors și am văzut-o pe Abby în prag, ținând o cutie mare în mâini. 'Neața!

— 'Neața! am răspuns, accentuând cuvântul cu un oftat exagerat.

— Oh, nu! a spus ea. Ce s-a întâmplat?

— Cariera mea e pe ducă, am impresia, iar Ethan nu a venit acasă azi-noapte, am răspuns, nereușind să îmi iau ochii de la dosarul verde.

— Cariera ta *nu* e pe ducă, a spus ea. Ești unul dintre cei mai buni, dacă nu chiar cel mai bun reporter din redacție. Cât despre soțul tău, pune-mă la curent.

Am oftat.

— Mulțumesc, dar prefer să nu discut despre asta acum. S-ar putea să-mi pierd cumpătul. Ții minte regula noastră de a nu plânge la serviciu.

Abby a zâmbit, întinzându-mi cutia.

— Poftim.

— Ce-i asta?

Ea a ridicat din umeri.

— Nu știu, dar are scris pe ea numele tău. Jenna a adus-o în biroul meu din greșeală.

Am pus cutia pe masă și m-am întins după foarfecă din sertar, pentru a tăia banda adezivă, moment în care am observat adresa de retur.

— Abby, e de la Spitalul Swedish. Mi-am simțit mai puternic bătaile inimii. Oare ce-ar fi putut să îmi trimită?

Detestam faptul că un lucru atât de banal precum sigla spitalului de pe eticheta poștală îmi putea stârni o reacție atât de viscerală. Auzeam sunetul ritmat al monitorului de presiune arterială de pe brațul meu, vizualizam albastrul intens al

draperiei din salonul de urgență, simțeam gustul sărat al lacrimilor ce îmi șiroiau din ochi. Într-o fracțiune de secundă, am rețrăit întregul coșmar al accidentului. Am închis ochii, încercând să blochez amintirile, să le țin departe, să le alung înapoi la spital, unde le lăsasem. Dar când am deschis din nou ochii, erau în fața mea, așteptând să fie înfruntate.

— Claire, a spus Abby încet, ce e?

Un val de furie mă cuprindea tot mai mult în timp ce deschideam cu gesturi brutale întâi o clapă a cutiei de carton, apoi cealaltă. „Ce mi-au trimis?” Fusesem sunată în repetate rânduri pentru consultații ulterioare, dar nu le răspunsesem niciodată la mesaje. „Ei nu știu că fiecare telefon, fiecare factură sosită prin poștă îmi amintesc de pierderea suferită? Iar acum, asta? Nu pot să mă lase o dată în pace?” Pe clapa interioară a cutiei era lipit un plic. L-am rupt pentru a-l deschide.

Stimată doamnă Aldridge,

Am încercat în repetate rânduri să vă contactăm pentru a vă ridica obiectele personale care au rămas la noi din perioada internării dumneavoastră în spital. Singura adresă care apărea în evidențele noastre era cea a angajatorului dumneavoastră. Politica noastră este de a le returna pacienților obiectele personale.

Cu toată considerația,

Katie Morelandstead

Am aruncat o privire circumspectă în cutie și am scos o bluză de trening gri, reiată. Era în ultimul hal, sfâșiată în lateral de șoferul de pe ambulanță – o amintire vagă care însă mi-a revenit acum în întregime –, cu o pată de sânge pe mânecă. Mi-am amintit momentul în care o cumpărasem. Eu și Ethan ieșiserăm la cumpărături, la Gap, pentru a lua haine de gravidă. Îmi prinsesem pe abdomen una dintre acele burți false și ieșisem mândră din cabina de probă, oferindu-i lui Ethan șocul vieții lui.

— Uită-te la burta ta! a exclamat el. Arată...

— Uriaș? Am zâmbit, ridicând marginea bluzei de trening pentru a-i arăta pernița de dedesubt. Te-am păcălit?

— Da, a răspuns el, puțin ușurat. Pentru o secundă am crezut că s-ar putea să avem gemeni.

În ziua aceea am cumpărat bluza de trening în trei culori diferite, mai multe perechi de pantaloni, toți cu betelie lată și elastică, și o rochie neagră petrecută care, potrivit revistei *Fit Pregnancy*, era cea mai lejeră ținută pentru viitoarele mame. M-am crispat, amintindu-mi asta, și am pus bluza de trening deoparte înainte de a scoate din cutie o pereche de colanți negri cu o gaură neregulată în dreptul genunchiului. Sub ei, se afla lenjeria mea de corp și sutienul sport, împachetate frumos într-o grămăjoară. „De ce s-au mai obosit să îmi returneze chestiile astea? De ce nu au putut pur și simplu să... le ardă?” La fundul cutiei, se aflau pantofii mei de alergare. Aveam și alții în dulap, dar aceștia fuseseră preferații mei. Murdari de noroi și uzați atât cât să fie confortabili, străbătuseră în picioarele mele străzile spălate de ploaie ale orașului Seattle, cale de kilometri întregi, și trecuseră linia de sosire la mai multe curse epuizante, dar eu nu mă puteam uita la ei. Mă trădaseră.

Am aruncat pantofii și hainele zdrențuite înapoi în cutie și am ridicat privirea spre Abby.

— Există vreun tomberon undeva, pe afară?

Abby a îngenuncheat lângă mine.

— Claire, a șoptit ea, poate nu ar trebui să te grăbești să arunci toate astea.

Ochii îmi ardeau și mi-am șters în grabă o lacrimă de pe obraz, iritată de prezența ei.

— Oh, scumpo! a spus Abby. Hai încoace. Și-a petrecut brațul pe după umărul meu, iar eu m-am sprijinit de ea, inspirându-i parfumul de lavandă. Îți plăcea la nebunie să alergi, a continuat ea. De ce nu încerci din nou?

— Nu pot, am răspuns, clătinând din cap. Nu vreau.

Ea a băgat mâna în cutie și a scos vechii mei pantofi de alergare.

— Chiar și așa, a spus, hai să-i păstrăm pe ăștia! aruncă hainele, dacă vrei, dar pantofii trebuie să rămână. I-a băgat sub biroul meu. Când ești pregătită, încalță-i.

— Nu voi fi niciodată pregătită, am spus.

— Ba vei fi, a replicat Abby. După ce a murit tatăl meu, mama i-a păstrat toate hainele în dulap, exact așa cum le lăsase el. S-a strâns praful pe ele timp de trei ani, până a găsit forța de a le privi din nou. Eu aveam doar treisprezece ani, dar țin minte ziua când a deschis acel dulap vechi și a luat de pe umeraș una

dintre cămăși. A pus-o pe pat și s-a întins lângă ea multă vreme, plângând și amintindu-și. A avut nevoie de multă tărie pentru a face asta. Tărie sufletească și *timp*. Ideea este că mama a avut nevoie de acel ultim moment, iar dacă ar fi pus pe cineva să-i strângă toate hainele într-o cutie la o săptămână după moartea lui, așa cum a sugerat mătușa Debbie, nu ar mai fi avut niciodată ocazia de a-și înfrunta tristețea, de a avea parte de acel ultim moment. Fiecare suferă și se vindecă în propriul ritm, scumpo. Acordă-ți timp!

Mi-am ațintit privirea asupra pantofilor de sub biroul meu, dorindu-mi, ca în fiecare zi de la accident, să fi stat acasă în loc să ies naibii să alerg.

— Nu știu, Abby, am spus, ridicând ochii de la pantofi.

— Ai încredere în mine, a răspuns ea, închizând cutia de carton și punând-o deoparte. Ei, l-ai găsit pe puști?

— Nu. Frank mi-a retras articolul. Am arătat spre dosarul cu informații pentru articolul publicitar care mi se repartizase. Acum scriu secțiunea de publicitate specială de săptămâna viitoare.

Abby s-a încruntat.

— Nu se poate.

Știa la fel de bine ca mine că această sarcină echivala cu o sancțiune.

— Ba da.

— Poate reușesc să vorbesc cu el, s-a oferit ea.

— Eu nu m-aș obosi în locul tău, i-am spus. Avea *expresia* aia.

Abby și-a încrucișat brațele.

— Ei bine, cred că ar trebui să îți continui oricum documentarea. Surprinde-l cu o primă versiune. Nu cred că ar trebui să renunți la subiectul ăsta, Claire.

— Dar Frank nu-l vrea, am spus, ridicând din umeri. Chiar dacă i-aș preda ceva, ar fi prea târziu. Zăpada s-a topit. Toată lumea a trecut peste asta. Cred că am ratat subiectul.

— Nu, a spus ea. Nu l-ai ratat. Nici măcar nu ai intrat în dedesubturile lui. Ochii i s-au îngustat. Ascultă, scumpo, te-am văzut lucrând la sute de articole, și niciunul nu ți-a intrat la inimă precum povestea acestui băiețel. Scrii-o. Chiar dacă nu o faci decât pentru tine. În plus, vreau să aflu ce s-a întâmplat cu băiatul ăla.

— Și eu vreau, am spus, scoțându-mi carnetelul din poșetă și

punându-l peste dosarul verde. Da, am spus, cu mai multă convingere în voce, voi termina articolul ăsta.

— Așa te vreau, a spus Abby.

Am aruncat o privire spre pantofii de alergare de sub birou, apoi m-am uitat din nou la Abby.

— Știi ce e interesant? Am ridicat scrisoarea de la spital. Numele ăla, Morelandsteed. Același nume se află și pe spatele unui desen de copil pe care l-am găsit.

Ea a zâmbit.

— Crezi că există vreo legătură?

Am ridicat din umeri.

— Ar fi o coincidență mult prea mare, am spus, fiindu-mi stârnită curiozitatea de jurnalist. Dar e un nume neobișnuit. Cine știe?

— Vezi ce poți afla, a spus ea, dând din cap și întorcându-se spre ușă. Sunt aici până la șase dacă ai nevoie de mine.

— Mulțumesc, am replicat, întorcând privirea spre ecranul computerului meu, pe care am introdus adresa web a spitalului.

Imediat ce am aflat numărul de telefon, l-am format.

— Da, bună! i-am spus centralistei de la spital. Încerc să dau de o angajată cu numele de Katie Morelandsteed.

— O clipă, a răspuns femeia.

— Katie la telefon, s-a auzit o voce câteva secunde mai târziu.

— A, a, bună, Katie! Sunt Claire Aldridge de la *Seattle Herald*. Adică, ei bine, uite despre ce e vorba. Mi-ai trimis recent un colet. O cutie cu...

— Da, *Claire*, a spus ea. Desigur. Sper că nu te deranjează că ți-am trimis cutia la locul de muncă. Nu știu de ce, nu aveam la dosar adresa ta de acasă. Și, ei bine, oricum, de ceva vreme tot încercam să dăm de tine. Poate ți se pare ciudat că ți-am trimis toate hainele din ziua accidentului, dar am constatat că acceptarea amintirii unei tragedii chiar îi poate ajuta pe pacienții noștri să se vindece, și îi ajută...

— Da, am întrerupt-o, e în regulă. De fapt, te sun în legătură cu altceva. Sper să nu te superi că te întreb, dar se întâmplă cumva să fii rudă cu o femeie pe nume Eva Morelandsteed? Știu că șansele sunt minime, desigur, dar...

— Ei bine, chiar sunt, a răspuns ea. Am o mătușă pe nume Eva.

Mi-a căzut fața.

— Pe bune?

— Da, locuiește în Seattle, chiar lângă piața Pike Place. Are optzeci și ceva de ani, dar nu îi arată, și e ageră la minte. Stai așa, cum de-o cunoști?

— E o poveste cam lungă, am răspuns. Lucrez la un articol și am găsit ceva ce are scris numele ei pe spate, ceva de demult. Speram să o pot contacta.

— Sigur, a spus Katie. Am numărul ei în telefonul mobil. Stai să îl caut. A fost bibliotecară zeci de ani, așa că apreciază întotdeauna eforturile de documentare. Sunt sigură că nu ar deranja-o.

Câteva clipe mai târziu, am mâzgălit numărul pe o bucată de hârtie.

— Mulțumesc, Katie.

— Cu plăcere.

Am închis telefonul, apoi am format rapid numărul. Telefonul a sunat o dată, de două ori, de trei ori.

— Alo!

— Doamna Morelandsteed? Eva Morelandsteed?

— La telefon.

— Bună ziua! am spus, dregându-mi vocea. Numele meu este Claire Aldridge. Sunt reporter la *Seattle Herald*. Îmi cer scuze că vă deranjez, dar nepoata dumneavoastră, Katie, mi-a dat numărul dumneavoastră de telefon, și, ei bine, lucrez la un articol despre furtuna care a lovit orașul Seattle în mai 1933 și am găsit câteva informații despre un băiețel pe nume Daniel Ray. Am făcut o pauză, așteptând răspunsul Evei, dar nu am auzit nimic de la celălalt capăt al firului. Doamnă Morelandsteed? Mai sunteți pe fir?

— Da, a răspuns ea. Vă rog să mă iertați! Nu am mai auzit numele ăsta de foarte multă vreme.

M-am îndreptat în scaun.

— Deci, îl cunoașteți? Sau, mai exact, l-ați *cunoscut*?

— Da, a spus ea. A trecut atâta timp.

Bătăile inimii mele s-au accelerat.

— Cum ziceați că mi-ați găsit numele? a întrebat ea bănuitoare.

— Pe un desen, am spus. Un desen de copil descoperit la Café Lavanto.

— Ei bine, a spus ea, din tonul ei răzbătând o notă de

pragmatism inflexibil, nu sunt sigură cum v-aș putea ajuta. Eram foarte mică atunci când a dispărut el.

— Am putea să ne întâlnim? Învățasem încă de la începuturile carierei mele de reporter că oamenii dezvăluie întotdeauna mai multe lucruri când discuți cu ei în față în față decât la telefon. În timpul unui interviu luat la masa de prânz, la restaurantul Canlis, un senator îmi mărturisise odată aventura lui extraconjugală. Țin minte că tocmai ronțaiam o frunză de salată când mi-a spus ce nuanță aveau ochii amantei lui. Poate că discutând, vă veți aminti ceva. Chiar și un detaliu cât de mic s-ar putea să mă ajute.

— Ei bine, a spus ea, pe un ton ceva mai blând, presupun că ar fi în regulă. Doriți să treceți pe la mine mâine-dimineață?

— Mi-ar face mare plăcere.

— Bun, a răspuns ea. Eu locuiesc în Brighthon Towers, un centru pentru vârstnici aflat lângă piață.

— Pe mâine, atunci.

— Știți, a adăugat ea, pe o voce stinsă, pierdută printre amintiri, nepotul meu m-a dus la Nordstrom săptămâna trecută, și am trecut pe lângă vechea clădire de apartamente.

— Vă referiți la cea în care au locuit Daniel și Vera?

— Da, a răspuns ea. M-a încântat să văd că bătrâna clădire nu fusese demolată. E o cafenea acum, nu?

— Da, Café Lavanto.

— Dezvoltatorii imobiliari se uită la clădirile vechi ca la niște buruieni, a spus ea. Abia așteaptă să le pună la pământ pentru a putea să își construiască luxoasele condominii înalte. Nu-și dau seama că, demolându-le, distrug istoria și amintirile oamenilor. Indiferent cine ar fi proprietarul acelei clădiri, e o persoană bună la suflet, dacă o păstrează intactă.

Am zâmbit în sinea mea.

— Întâmplarea face să îl cunosc pe proprietar, am spus. E un tip grozav.

— În regulă, dragă, a spus Eva. Ne vedem mâine.

— La revedere!

O clipă mai târziu, mi-a apărut un e-mail nou. Subiectul anunța: „Abia aștept să te văd!” M-am uitat la calendarul meu de birou, pe care era scris cu cerneală albastră, în căsuța rezervată după-amiezii, „vizită la Emily”. Îi promiseseam vechii mele prietene, Emily Wilson, că îi fac o vizită. Ea se mutase pe

insula Bainbridge cu câțiva ani în urmă, unde locuia cu soțul ei, Jack, într-o veche casă colonială, proprietate a mătușii ei bolnave. Am deschis e-mailul de la ea.

Dacă vrei să iei feribotul de la ora 12.00, pot să te iau de la terminal la 12.45. N-o să-ți vină să crezi cât de mari s-au făcut gemenii. Te pup.

Nu îi văzusem copiii decât o singură dată, pe când aveau doar două săptămâni. Eu și Ethan le făcuserăm o vizită imediat ce rămăsesem însărcinată. Le-am împărtășit și lor vestea, și nu voi uita niciodată momentul în care l-am ținut în brațe pe unul din gemeni, pe fetiță, minunându-mă la gândul că în curând aveam să țin la piept propriul copilăș. Mi se păruse atât de delicată, atât de ușoară. Îmi amintesc că fusem înspăimântată de scâncetul ei, întrebându-mă dacă eram pregătită să fiu mamă. Emily făcea totul atât de firesc. Luase copilășul din brațele mele cu atâta ușurință, cuibărindu-l la sânul ei ca și cum ar fi făcut-o deja de mii de ori. Eu îmi privisem propriul abdomen, în care creștea un bebeluș, întrebându-mă dacă aveam să fiu o mamă bună, așa cum părea să fie Emily. Am închis strâns ochii, împingând amintirea mai adânc în mintea mea, înapoi în ungherul întunecat de unde venise. M-am uitat la ceasul de pe birou. Era deja unsprezece și jumătate. Trebuia să fug pentru a prinde un taxi până la terminal.

M-am strecurat într-o cabină pe feribot și m-am sprijinit de bancheta de vinil, privind dâra în formă de V pe care o lăsa vasul tăind apa sărată. Pescărușii fâlfâiau din aripi pe lângă bătrâna ambarcațiune, țipând, ca și cum ar fi provocat-o la o întrecere. În cele din urmă, gălăgioasele păsări s-au saturat de joc și s-au îndepărtat.

Ethan iubea această insulă. Părinții lui aveau acolo o căsuță pe plajă, unde mergeam regulat. Însă locuința cu patru dormitoare ce dădea spre portul Eagle nu era tocmai o simplă căsuță. Avea o baie cu toate dotările, un balcon deasupra terasei principale și o bucătărie demnă de un bucătar-șef, în care Ethan obișnuia să îmi prepare, dimineața, clătite cu lapte bătut. Însă, în ultima vreme, se tot dusesse acolo singur. Când mama mea rămăsese cu mine pentru a mă îngriji după accident, Ethan își petrecuse șase zile la căsuță. Mama mea nu l-a iertat

niciodată pentru asta. Dar, oricât de mult m-ar fi rănit absența lui, într-un fel, îl înțelegeam. Avusese nevoie să își trăiască suferința în felul lui. Venise acasă nebărbierit, cu niște ochi parcă goi și reci.

Mi-am scos laptopul din geanta de piele neagră și am băgat cablul de alimentare într-o priză din spatele banchetei. Documentul word pe care îl salvasem sub denumirea „Reportaj Daniel Ray” conținea doar un titlu, „Zăpada mieilor: povestea unui băiețel dispărut în furtuna de zăpadă din 1933”. M-am uitat la cursorul ce pâlpâia pe ecran și am scris câteva propoziții, apoi alte câteva. Când a răsunat claxonul feribotului, anunțând că ne apropiam de insulă, scrisesem o introducere de care eram mândră. „Voi fi în stare să termin și restul? Voi afla oare vreodată ce s-a întâmplat cu Daniel Ray?”

După câțiva pași pe rampa ce ducea spre terminal am văzut-o pe Emily, fluturând mâna pe geamul șoferului, în mașina Volkswagen Beetle verde, din 1963, a mătușii ei.

— Ai reușit! mi-a strigat ea, zgomotul motorului acoperindu-i vocea.

Am deschis portiera din dreapta și mi-am băgat înăuntru poșeta și geanta de laptop, înainte de a mă întoarce să mă uit pe bancheta din spate, așteptându-mă oarecum să văd gemenele instalate în scaunele lor de mașină.

— Sunt acasă cu Jack, mi-a spus Emily, ca și cum mi-ar fi citit gândurile. Părea fericită, cu obrajii ei trandafirii și părul blond și subțire prins la spate într-o coadă de cal simplă. Pe mâna ei, diamantul în formă de pară, înconjurat de rubine, scânteia în lumina soarelui ce se revărsa prin geamul mașinii. Emily îmi spusese odată povestea aceluia inel. Aparținuse unei femei pe care bunicul lui Jack o iubise cu mult timp în urmă. Nu mai țin minte toate detaliile poveștii, dar iradia iubire dintr-o altă epocă. Simțeași asta când îl priveai. Ieri au împlinit un an și opt luni, a spus ea. Îți vine să crezi?

Parcă fericirea ei, atât de vizibilă, îi fusese scrisă pe frunte cu un marker permanent.

— De-abia aștept să le văd! am spus.

Era adevărat, și totuși, dacă eram sinceră cu mine însămi, trebuia să recunosc că îmi era și teamă. Căci fiecare eveniment important din viața lor avea să îmi amintească de pierderea mea.

— Îmi pare rău, Claire! a spus ea deodată. Știu că ai trecut prin foarte multe anul ăsta. E prea greu pentru tine să stai în preajma...?

— Copilașilor?

— Da, a răspuns ea prudentă. Nu știi cum rezști atât de bine. Eu aș fi la pământ.

Nu avea niciun rost să îmi mint vechea prietenă.

— *Sunt* la pământ.

— Oh, Claire, a spus ea, în ochii ei reflectându-se propria-mi durere. Îmi pare atât de rău! Pur și simplu, mi se rupe inima pentru tine. Ascultă, dacă ți-e greu să vezi fetițele, spune-mi. Tocmai le-am dat să mănânce, așa că putem ieși la prânz, dacă preferi. Nu e neapărat nevoie să mergem acasă.

Am pus mâna pe brațul lui Emily și am strâns-o ferm.

— *Vreau* să le văd. Aș suferi teribil dacă nu le-aș vedea.

— Ești uimitoare, să știi, mi-a spus ea, scoțând mașina din terminalul de feribot. Tu chiar *știi* ce înseamnă prietenia.

— Ce vrei să spui?

— Mătușa mea Bee mi-a spus dintotdeauna că, în pofida opiniei majorității, adevăratul prieten nu este cel care îți sare în ajutor când treci printr-o perioadă mai dificilă. A clătinat din cap. Oricine poate face asta. Adevărata prietenie, susține ea, înseamnă ca o persoană să se poată bucura de fericirea ta – chiar să *sărbătorească* fericirea ta – chiar dacă nu e neapărat fericită și ea. M-a privit cu admirație. Tu așa ești, Claire.

Ochii mi s-au luminat.

— Mulțumesc, Em.

Pentru o clipă, ea și-a îndreptat atenția asupra drumului.

— Vorbesc serios, să știi.

— Pun pariu că sunt foarte mari fetițele tale, am spus, oprindu-mă pentru a mă uita pe geam. Vegetația luxuriantă, veșnic verde, a insulei, trecea fulgerător pe lângă noi. Cum e maternitatea?

Emily a oftat, încleștându-și mâinile pe volan puțin mai tare.

— E înspăimântătoare și minunată în același timp. Și extenuantă. Îți spun sincer, cam o lună după ce le-am născut, îmi doream în secret să le trimit înapoi.

Eu am chicotit.

— Nu te mint, Claire, a spus ea. Nu am să uit niciodată momentul când Jack a intrat în dormitor într-o noapte, iar una

din fetețe plângea în brațele lui și cealaltă, în pătuț. Era în jur de două noptea. Eram obosită. Frântă de oboseală. M-am ridicat în capul oaselor, mi-am dat picioarele jos din pat și nu mă puteam gândi decât că am făcut cea mai mare greșeală din viața mea. A clătinat din cap. Dar am trecut peste asta. La perioada de adaptare, mă refer. Acum nu îmi pot imagina viața altfel.

A cotit pe drumul șerpuit, care ducea la proprietatea mătușii ei și mi-a zâmbit scurt.

— Pun pariu că Jack e un tată minunat, am spus.

— E fantastic cu ele, a consimțit ea. Chiar acum le plimbă pe plajă. Ne-am luat un cărucior dublu de jogging, cu niște roți enorme, rezistente, care pot trece peste crustacee.

— Cum se mai simte mătușa ta Bee? am întrebat-o. Nu știam sigur ce vârstă avea – mergea pe nouăzeci de ani, sau poate chiar îi depășise –, dar nu era o bătrână tipică. Când o vizitasem pe Emily pe insulă pentru prima dată, Bee îmi oferise un păhărel de whisky.

Emily a oftat.

— Nu a fost prea bine în ultima vreme, a spus ea. Doctorul e de părere că e din cauza inimii. Îi administrează tot felul de medicamente. Stă în pat în cea mai mare parte a timpului. Eu am grijă de ea ziua, și avem o asistentă medicală care se ocupă de ea noptea. A clătinat din cap. Bee detestă pur și simplu să stea închisă în casă. Ieri după-amiază, am surprins-o încercând să se furișeze până la plajă. Biata de ea, e atât de slăbită încât aproape a căzut de pe stăvilar.

— Îmi pare rău să aud asta, am spus. Cred că ți-e foarte greu să vezi cum starea ei se degradează pe zi ce trece.

— Așa e, a răspuns ea. Și oricât ar părea de ciudat, casa nu mai e la fel fără ea la cârmă. Ceva s-a schimbat. Simt asta. Înțelegeți ce spun?

— Știu la ce te referi. Când s-a îmbolnăvit bunica mea, acum șase ani, atmosfera din vechea ei casă s-a schimbat, am spus. Ca și cum zidurile ei și-ar fi pierdut sufletul.

— Exact așa e, a consimțit Emily. Eu și Jack ne-am mutat cu ea imediat după ce ne-am căsătorit. Bee a insistat. La început mi-a fost teamă că aranjamentul nu avea să funcționeze, dar am ajuns să fim de-a dreptul încântați. E interesant, cred că aveam nevoie de Bee la fel de mult cum avea și ea nevoie de noi. Starea ei de sănătate s-a deteriorat însă rapid, iar schimbările

mă îngrozesc. Nu o mai găsesc plimbându-se prin casă la șase dimineața sau comentând despre viața de dincolo de fereastră. Ziarele se strâng grămadă la intrare, fiindcă nu le citește. Nici măcar *The New Yorker*. Acum câteva zile chiar am plâns când am scos din congelator ultimul borcan cu gem de casă făcut de ea. Am stat acolo și mi-am dat seama că era posibil să fie ultimul borcan de care aveam să mă mai bucur vreodată. Bee e încă aici, desigur, dar deja începe să mi se facă dor de ea.

Sufeream pentru ea, căci cunoșteam genul de tristețe la care se referea.

— Nu sunt sigură ce e mai greu, am spus. Să pierzi pe cineva rapid sau treptat, în timp.

Emily și-a șters o lacrimă de pe obraz cu marginea palmei.

— Bee se va bucura să te vadă. Adoră să primească vizitatori.

A încetinit mașina când ne-am apropiat de casă. M-am uitat pe geam la rododendronii înfloriți pe marginea drumului, în nuanțe de roșu aprins, violet-deschis, alb și roșu coral. Drumul cobora șerpuit până la țărm, unde bătrâna casă colonială veghea peste Puget Sound. Inspira un aer de înțelepciune, cu obloanele ei negre și coloanele grandioase. Un aer de înțelepciune și de ușoară tristețe.

— Am ajuns, a spus Emily, deschizând portiera mașinii.

Am coborât și am urmat-o pe aleea ce ducea la ușa de la intrare, unde era parcat un cărucior dublu de jogging, gol.

— A venit mami, a anunțat Emily în holul de la intrare.

Am auzit o explozie de chicoteli de undeva, dinăuntru, iar o clipă mai târziu a apărut Jack, ținând în brațe doi îngerași îmbrăcați în roz.

— Bună, Jack! I-am salutat zâmbind. Uită-te la tine! Ai un talent înăscut.

Emily l-a frecționat iubitoare pe spate.

— Se trezește în fiecare dimineață cu bebelușii ca eu să pot scrie.

— Ți-a spus? m-a întrebat Jack, întorcându-se spre mine.

Eu am clătinat din cap.

— Ce anume?

— A scris al doilea roman. Va fi publicat iarna asta.

Am zâmbit.

— E fantastic, Emily!

— Ei bine, a spus ea, îndreptându-și privirea spre apă,

datorită locului ăstuia. E magic. Nu am simțit nicicând un spirit atât de creativ. Oricum, hai înăuntru! Știu că nu ai mult timp la dispoziție, așa că să ne bucurăm de fiecare secundă.

Ne-am dus în camera de zi, iar Jack le-a pus pe gemene jos pe o pătură plină cu jucării.

— Sunt foarte frumoase, am spus.

— Nora e ca un foc de artificii, a spus Emily, arătând spre fetița mai mare, care tocmai șterpелise o jucărie zornăitoare din mâinile surorii ei. Deja se ceartă cu mine.

Am râs.

— O replică a ta în miniatură?

Emily a dat din cap.

— Mă așteaptă vremuri grele cu ea. Dar Evelyn – noi îi spunem Evie – este mica noastră pacifistă. Fetele dorm încă în același pătuț, iar când Nora se trezește plângând, Evie o mângâie pe cap. E cel mai drăgălaș lucru din lume.

— Adorabil, am spus, întinzându-i lui Evie o altă jucărie.

Jack a arătat spre hol.

— De ce nu o conduci să o viziteze pe Bee? i s-a adresat el lui Emily. De regulă, se trezește din somn cam pe la ora asta.

— Da, a spus Emily, Bee ar fi încântată să te vadă.

Am dat din cap și m-am ridicat, urmând-o pe Emily până la o ușă închisă aflată la capătul holului. A bătut încet, și câteva secunde mai târziu am auzit un glas slab, dar prietenos, poftindu-ne înăuntru.

Bee purta o cămașă de noapte albă. Era întinsă în pat, sprijinită pe perne. Un teanc de cărți și reviste stătea neatins pe o masă în dreapta ei. Privea în gol pe fereastra deschisă, unde valurile se rostogoleau calme pe țărm.

— Bună, dragă! a spus Bee, ridicându-se în capul oaselor.

Emily a văzut cum briza agita draperiile și a fugit să închidă fereastra.

— Bee, cred că ai înghețat, a certat-o ea, luând încă o pătură de pe un scaun din apropiere și învelind-o pe mătușa ei.

— Mi-e dor de aerul mării, a spus Bee. Prefer să mor înghețată decât să mă lipsesc de el.

— Ei bine, a spus Emily, reglând termostatul, înțeleg. Dar haide măcar să pornim căldura aici.

Bee și-a luat o pereche de ochelari de pe masă.

— Oh, ai companie.

— Da, a răspuns Emily. O mai ții minte pe vechea mea prietenă, Claire, nu-i așa, Bee?

— Desigur, Claire, a spus ea, făcându-mi semn să mă apropiu. Ce mai faci, dragă?

— Bine, pe cât se poate, i-am răspuns eu lui Bee. Dumneavoastră?

— Bine, a răspuns ea sarcastic, atât de bine cât poate face cineva ținut toată ziua în nenorocitul ăsta de pat.

Chiar dacă vocea îi era slăbită, m-am bucurat să constat că spiritul îi rămăsese puternic.

— Și tu ești scriitoare, la fel ca Emily, nu-i așa, dragă?

Am dat din cap.

— Da. Eu și Emily ne-am cunoscut la facultate. Ea a ales viața mai strălucitoare a unui scriitor de ficțiune, în timp ce eu m-am îngropat într-o redacție mizeră de știri.

Bee a zâmbit.

— Oh, îmi aduc aminte. Tu scrii la ziar.

— Da, am spus. *Seattle Herald*.

— La ce lucrezi acum, draga mea? Citesc ziarul din scoarță-n scoarță.

Mi-am amintit de teancul de ziare pe care îl văzusem strâns în fața ușii dormitorului.

— În prezent, lucrez la un subiect deosebit de interesant, am spus. Despre un băiețel care a dispărut în 1933. În ziua furtunii de zăpadă din mai.

Bee a părut surprinsă.

— Nu m-am mai gândit la furtuna aia de zăpadă de multă vreme, a spus ea.

— V-o mai amintiți?

Ea a zâmbit, cu ochii pierduți în amintiri.

— Eram doar o copilă. Locuiam în West Seattle pe atunci. Mama ne-a lăsat să ne jucăm în zăpadă toată dimineața. Era un vis devenit realitate pentru o școlăriță care spera să scape de lecția de aritmetică de dimineață. Ce șoc pentru toată lumea! Ninsoare în mai. Valul de frig de care am avut parte săptămâna asta mi-a amintit de acel episod. Și cum ziceai că îl cheamă pe băiețelul acela?

— Daniel, am spus. Daniel Ray. Probabil nu sunt șanse să vi-l amintiți, așa-i?

— Îmi pare rău, a spus ea. Mi-aș fi dorit s-o fac. Și-a încrucișat

mâinile cu un aer meditativ. Dar ai putea încerca să discuți cu o veche prietenă de-a mea, Lillian Sharpe. Ei bine, o chema Lillian Winchester pe când eram colege de școală în Seattle. Familiile noastre erau prietene de mult. Tatăl ei a fost unul dintre cei mai de vază avocați din Seattle în anii 1930. S-a ocupat de mai multe cazuri faimoase. Mi-aduc aminte că, atunci când era mică, Lill considera munca lui foarte plicticoasă, dar când a crescut a devenit foarte fascinată de ceea ce a lăsat el în urmă. După moartea lui, ea i-a strâns toate dosarele, iar pe majoritatea le-a donat unui muzeu din Seattle. A pledat în câteva cazuri celebre la vremea respectivă. Majoritatea au fost de mult uitate, desigur, dar stai să văd... A făcut o pauză, ca și cum s-ar fi străduit din răspuțeri să își facă rotițele minții să se învârtă mai repede. Da, a pledat în apărarea femeii care și-a împușcat soțul. A fost un caz răsunător în întregul Seattle. Ar trebui să-i iei un interviu lui Lillian. Probabil că șansele sunt mici, dar poate știe ceva despre băiețelul tău dispărut.

— Mi-ar plăcea foarte mult să vorbesc cu ea, am spus. O caut când mă întorc în Seattle.

— Am văzut-o chiar ieri, a spus Bee. La dozatorul de suc. Nu prea i-a plăcut de Esther, dar Evelyn...

Emily mi-a aruncat o privire cu subînțeles, apoi a frecționat afectuos brațul mătușii ei.

— Bee, probabil ți-ai amintit ceva din trecut. Ieri nu am fost la dozatorul de suc.

Bee a părut surprinsă, apoi jenată.

— O, da, a spus ea. Desigur. Uneori mai confund zilele între ele.

— În ultima vreme, eu am noroc dacă reușesc să-mi amintesc în ce an suntem, am intervenit.

Bee mi-a zâmbit recunoscătoare, apoi s-a întins să-mi ia mâna.

— E drăguț din partea ta, a spus ea.

— Îmi cer scuze, am spus. Poftim?

— E drăguț din partea ta că te interesează o poveste din trecut, a continuat ea. Atât de mulți tineri nu dau o ceapă degerată pe ceva ce nu are legătură cu prezentul imediat.

— Ei bine, am spus, povestea m-a captivat încă din clipa când am aflat de ea. Pur și simplu, e ceva legat de separarea dintre o mamă și băiețelul ei. Nu puteam să nu fac cercetări pe această

temă.

Nu m-a lăsat inima să îi spun că editorul meu retrăsese articolul. Cu toate astea, eu mă ocupam de el în continuare.

Bee a dat din cap.

— Îți vei găsi băiețelul, a spus ea convinsă.

— Așa sper, am răspuns, ridicându-mă.

— Ți-ai luat medicamentele? a întrebat-o Emily, veghind asupra ei ca o cloșcă.

Bee a zâmbit și s-a întors spre mine.

— Mereu mă cicălește cu medicamentele, fătuca asta.

Emily a zâmbit.

— Cineva trebuie să aibă grijă să-ți mențină ceasornicul în funcțiune.

— E plăcut să ai pe cineva care să te cicălească, mi-a șoptit ea. Sincer, nu știu ce m-aș face fără ea.

— În regulă, gata! a spus Emily, trăgând jaluzelele. E timpul să te odihnești. Și fără ferestre deschise. Ai să faci o pneumonie.

— La revedere, Claire! a spus Bee, schimbându-și poziția în pat. Sper că vei veni să ne vizitezi din nou. Voi căuta articolul tău.

— Vă voi trimite un exemplar, am spus, ieșind în hol.

∴

Am prins feribotul de ora șase înapoi spre casă, iar Gene mi-a ieșit în întâmpinare unde m-a lăsat taxiul.

— Tocmai l-ai ratat pe Ethan, a spus el.

— Oh?

Nu primisem niciun semn de la el toată ziua; nu că m-aș fi așteptat. Obişnuiam să ținem supărare unul pe celălalt. Dacă ceva avea să ducă la distrugerea căsniciei noastre, asta era cauza.

— Da, a continuat Gene. Era foarte elegant. Îmbrăcat în smoching. A plecat cu un taxi acum zece minute.

„Unde ar fi putut să meargă soțul meu îmbrăcat în smoching? Fără mine?” Am avut revelația dureroasă că îmi scăpa, precum nisipul care se scurge printre degete. „Aș putea să îl împiedic. Aș putea să îl găsesc și să îl iau în brațe. Să îi spun că îl iubesc. Am putea pune capăt acestor prostii”. Amintirile dureroase din trecut au început să mi se furișeze în minte, dar le-am alungat. Reconciliere. Terapeuta mea insistase tot timpul pe acest aspect. Unul din noi trebuia să facă primul pas, spusese ea. Unul

din noi trebuia să îl ia pe celălalt de guler și să îi spună: „Uită-te la noi! Relația noastră e pe sfârșite! Putem să reparăm lucrurile! Ne iubim!” De câteva luni mă tot gândeam să fac acel prim pas, dar de fiecare dată când încercam să fac eu un pas în față, noi făceam doi pași înapoi, uneori chiar trei. Nu și de data asta. Am dat din cap doar pentru mine și am întins mâna către taximetrist.

— Așteptați o clipă, vă rog! i-am strigat, înainte de a întoarce fulgerător capul spre Gene. A spus cumva unde merge?

— Da, un eveniment important la Hotel Olympic. Părea neliniștit, ca și cum i-ar fi fost teamă că tocmai divulgase un secret capabil să ne distrugă căsnicia. Eu, ăăă, am presupus că îl însoțești.

— Mulțumesc, Gene, am spus, urcând înapoi în taxi. M-am întors spre șofer. Puteți să mă duceți la Hotel Olympic?

Mi-am împreunat emoționată mâinile când taxiul s-a apropiat de clădirea veche. Am rămas uimită de fațada ei bogat ornamentată și de coloanele elaborate. Valeții forfoteau ca niște albine, primind chei și ducând mașinile recent sosite spre parcuri retrase. Un cuplu a oprit într-un strălucitor Mercedes-Benz negru la câțiva metri de noi. Rochia cu paiete a femeii scânteia când și-a luat partenerul de mână pentru a coborî din mașină, legănându-și trupul zvelt, cocoțat pe tocuri de treisprezece centimetri. Am coborât privirea spre propriii mei pantofi, niște balerini gri uzați, având în vârful piciorului drept o pată neagră pe care nu mă obosisem să o curăț. Am încercat în zadar să îmi netezesc cutele de pe cămașă. Nu am reușit să găsesc în poșetă un ruj, așa că mi-am trecut emoționată o mână prin părul ciufulit de vânt. Îmi părea rău acum că stătusem pe puntea feribotului la întoarcere în Seattle; briza sărată îmi pulverizase apă în păr, răvășindu-l. Mi-am prins șuvițele încălcite într-o coadă strânsă cu elasticul pe care mi-l scosesem de la încheietura mâinii. I-am întins taximetristului o bancnotă de zece dolari și am coborât din mașină.

M-am apropiat de un portar îmbrăcat într-un pardesiu negru.

— Are loc vreun eveniment aici în seara asta? I-am întrebat, aruncând o privire prin ușile de sticlă, cu margini aurii, din fața mea, și încercând să deslușesc scena de dincolo de ele.

Portarul m-a privit bănuitor.

— Da. E numai pe bază de invitație. S-a întors spre o tânără

de până în douăzeci și cinci de ani, aflată la câțiva metri distanță. Aceasta ținea în mână o mapă. De genul celor folosite de specialiștii în relații cu publicul. Vorbiți cu Lisa, mi-a spus el. Trebuie să vă aflați pe listă.

— Bună! i-am spus. Sunt Claire Aldridge.

Ea și-a trecut rapid ochii pe listă, apoi s-a uitat la mine cu un zâmbet satisfăcut.

— Îmi pare rău, a spus ea. Se pare că nu vă găsesc numele.

Eu am clătinat din cap.

— Nu, nu, am spus. Eu nu am venit pentru eveniment. Soțul meu se află înăuntru.

Ea părea nesigură, ca și cum s-ar fi întrebat dacă nu cumva inventam o poveste ingenioasă pentru a putea intra.

— Dacă nu sunteți pe listă, nu sunteți, și basta.

— Ascultă, am spus, soțul meu este...

Chiar în clipa aceea l-am văzut pe Ethan. Nu se vedea clar prin ușile de sticlă, dar arăta chipeș; măcar asta era evident. Lui Ethan îi stătea foarte bine în smoching. A dus la buze un pahar de șampanie, apoi a salutat din cap și i-a făcut cu mâna unei persoane aflate în celălalt capăt al încăperii. Soțul meu știa să se descurce într-o mulțime. Mi-am adus aminte cum își croise drum printre mese la recepția noastră de nuntă, cu atâta ușurință și grație, în timp ce eu mersesem anevoie în urma lui, îngrozită de torentul neconținut de urări și de inevitabile îmbrățișări. Anxietate socială, spusese terapeuta mea. Multă lume suferea de asta. Nu și Ethan. Înăuntru, încăperea scânteia, de la enormul candelabru de cristal până la pietrele prețioase care străluceau la gâtul femeilor.

Am arătat spre Ethan. Nu simțeam că sunt doamna Ethan Kensington. În schimb, redevenisem copila de treisprezece ani, deșirată, îmbrăcată în blugi tăiați și un tricou Hypercolor, cu nasul lipit de gardul ruginit din zale din spatele gimnaziului unde învățam, singură, privindu-le pe fetele populare jucând baschet. De data asta nu am tăcut.

— Vezi? am spus. Soțul meu e chiar acolo. Ethan Kensington.

Femeia m-a scrutat cu privirea, ca și cum ar fi existat o șansă reală ca eu să fiu doar una dintre cele care încearcă să se îndoape gratis cu șampanie și să se servească din porțiile nelimitate de ciuperci umplute și crudități.

— Ascultați, mi-a spus ea, nu pot să vă las să intrați fără

invitație.

Inima mi s-a înseninat când l-am văzut pe Ethan întorcându-se spre intrare. Avea să iasă în fugă pe ușă, iar eu aveam să fug la el. Aveam să-i prind obrazii în mâini și să-i spun că eram pregătită să pun capăt acestui război. Pregătită să încerc din nou. El a pus un pahar de șampanie gol pe tava unui chelner și a luat altele două. Zâmbind, a pornit către foaier. Eu i-am făcut cu mâna. Dar apoi tristețea m-a învăluit când o altă femeie s-a apropiat de el și l-a sărutat pe obraz. Ethan i-a întins cel de-al doilea pahar de șampanie. Eram atât de aproape încât vedeam bulele efervescente din pahar. Mi-a luat o clipă până mi-am dat seama cine era femeia, apoi descoperirea mi s-a înfipt ca o săgeată în inimă.

Cassandra.

M-am înfiorat, privindu-i împreună. Zâmbeau. Râdeau. Ea și-a pus mâna pe brațul lui într-un gest de flirt. O parte din mine voia să se năpustească pe ușă și să-i smulgă mâna de pe mâneca soțului meu. În schimb, am băgat mâna în poșetă și am scos telefonul mobil. Am format numărul lui Ethan și am dus telefonul la ureche. O clipă mai târziu, l-am privit prin uși scoțând telefonul din buzunar. A aruncat o privire la ecran, i-a spus ceva Cassandrei, apoi a făcut câțiva pași spre ușă. Eu m-am dat înapoi, temându-mă că avea să mă vadă prin geam.

— Claire? Vocea i-a răsunat distantă și străină la telefon, deși se afla la doar câțiva metri de mine. E totul în regulă?

Mă simțeam prea năucită pentru a-i răspunde. M-am gândit la toate lucrurile pe care voiam să i le spun bărbatului pe care îl iubeam, la toate lucrurile pe care mi le repetasem în gând în drum spre hotel. Dar acum, că aveam ocazia să fac asta, nu eram în stare decât să stau cu privirea ațintită asupra pantofilor mei scâlțiați.

— Claire, mai ești acolo?

— Sunt aici, am spus, cu vocea frântă.

Mi-am mușcat buza.

— Mi se pare că nu ești prea bine, scumpo, a spus el. Ascultă, ce-ar fi să vin acasă? Sunt doar la un dineu de afaceri. Pot să plec devreme.

Am aruncat o privire prin geam și am urmărit-o pe Cassandra băgându-i un apetitiv în gură. l-a zâmbit, apoi să servit și ea cu unul de pe o tavă alăturată.

— Îmi pare rău, a spus el. Mănânc pe fugă în seara asta.

— Așa-i, am spus, venindu-mi în fire. Nu contează. Nu voiam să te întrerup. Trebuie să închid.

L-am privit pe Ethan întorcându-se lângă Cassandra. Ea i-a spus ceva, cu o față însuflețită, și au râs, înainte de a se pierde în mulțime.

— Scuzați-mă, a spus femeia cu mapa, pe un ton deopotrivă mios și excesiv de iritat. Chiar trebuie să păstrăm intrarea asta liberă pentru oaspeții cu invitație.

— Da, am spus, fără a încerca să îmi maschez vocea înfrântă. Tocmai plecam.

Capitolul 13

VERA

Faptul de a sta la masă cu Lon s-a dovedit chinuitor. Nu doar din cauza apăsării corsetului care îmi strângea talia sau a privirii lui înfierbântate, pe care o simțeam ațintită ca un foc viu pe pieptul meu. Nu, era din cauză că vedeam chipurile oamenilor alături de care muncisem, expresiile lor de dezamăgire. Lou, bătrânul și veselul portar, care fusese cândva ca un tată pentru mine, și-a ferit privirea când am intrat la brațul lui Lon. Două cameriste pe care le considerasem prietene, Jenny și Vivien, mi-au aruncat priviri acre în hol înainte de a-și îndrepta din nou atenția asupra sfeșnicelor pe care le ștergeau de praf. Nu le învinovățeam că se simțeau trădate. Împopoțonată și strânsă în haine care nu îmi aparțineau, reprezentam tot ceea ce cu toate detestam în privința clasei bogătaşilor și a predilecției lor de a-și lua orice își doreau. Dar nu îmi puteam bate capul cu asemenea lucruri în momentul acela. Am simțit un nod în gât și am închis ochii, suficient cât să văd chipul lui Daniel, obrajii lui moi, buclele lui blonde și mătăsoase atârându-i peste ochii albaștri. Daniel mă aștepta întotdeauna în întunericul tăcut al minții mele.

— Ce-i cu fața asta tristă, păpușă? a întreba Lon, înainte de a desface cu dinții un picior de crab. O picătură de unt i s-a rostogolit pe bărbie. De ce nu mănânci? a spus el, arătând spre preparatele întinse pe masă.

M-au năpădit lacrimile. Nu le mai puteam stăpâni acum.

— Îmi pare rău, domnule... adică Lon, am spus. E vorba de fiul meu. Îmi lipsește teribil.

— Ei, ei! a spus el. Sunt sigur că e bine.

„E bine?” Mi-am înfipt unghiile în tapițeria scaunului. „Cum poate fi toată lumea atât de indiferentă față de un băiețel pierdut? Un copil de trei ani a dispărut fără urmă, și nimănui nu-i pasă”. Mi-am îngropat fața în palme, simțind mâinile calde și umede ale lui Lon pe umărul meu o clipă mai târziu.

— Voi da niște telefoane dimineață, a spus el, încercând să

mă consoleze.

— Dimineață? am strigat, ridicând privirea spre el. Îmi cer iertare, dar nu ai putea să suni în seara asta?

Lon a clătinat din cap.

— Toate birourile sunt închise, dragă, a spus el. Măine.

Eu am dat din cap.

— Acum, a spus el, hai se mergem sus. Acolo te poți relaxa.

M-am ridicat ezitant, tamponându-mi obrazul cu un șervet de pânză alb imaculat, pentru a-mi șterge încă o lacrimă. Lon mi-a întins mâna, iar eu i-am luat-o reticentă. M-a strâns sufocant de tare și m-a tras după el prin restaurant, scoțându-mă în hol. Am văzut ascensorul în fața noastră. Personalul de serviciu nu avea voie să folosească ascensorul pentru oaspeți, cu chenar bogat ornamentat și butoane de alamă lucioase. Dar eu mai pășisem în el o dată, prima dată când fusesem oaspete al acelui hotel. Cu Charles. Sfârșisem pe un pat de puf moale. Cel în care a fost conceput Daniel.

Cu patru ani în urmă

Charles m-a luat de acasă la șapte. Trecuse o săptămână de când plecase de pe ringul de dans în grabă mare, luat pe sus de țafnoasa lui soră. Mă gândisem la el în fiecare zi după aceea, în special seara, după ce îmi terminam turele la restaurant, când apartamentul era cufundat în tăcere. În seara aceea, m-am strecurat pe bancheta din față a mașinii lui Buick. Mirosea a lux - piele; tutun de calitate, cu aromă dulceagă; și apă de colonie.

— Bună! a spus el zâmbind.

Mi-am simțit bătaile inimii accelerându-se din clipa în care privirile ni s-au întâlnit.

— Mi-a fost dor de tine, mi-a spus el, dându-mi după ureche o suviță rebelă de păr.

Degetele lui mi-au trezit un fior pe gât. Un fior *plăcut*.

— Și mie mi-a fost dor de tine, am spus. Cum se simte mama ta?

— Mult mai bine, a răspuns el. Pneumonie. Doctorul a reușit să o depisteze la țanc. Și-a înclinat capul în dreapta, uitându-se adânc în ochii mei. M-am simțit îngrozitor de atunci, pentru că te-am abandonat acolo, la sala de dans, în felul ăla.

— Nu te mai gândi la asta, i-am spus. Familia ta avea nevoie

de tine.

El a ridicat din umeri.

— Ei bine, sora mea ar fi putut să facă un efort să fie puțin mai amabilă. Totuși, să nu te simți jignită de purtarea ei. Așa e Josie. Îi displac toate fetele cu care ies.

— Oh! am spus, coborând privirea în poală.

Charles s-a apropiat mai mult de mine.

— M-am exprimat greșit, a spus el. Nu am vrut să sugerez că îi displaci, Claire. Doar că e, ei bine...

— O snoabă?

El a zâmbit ștrengărește.

— Ei bine, da.

— Nu e nicio problemă, am spus.

A apăsat accelerația și a scos mașina în stradă. Niciunul dintre cunoscuții mei nu avea mașină. M-am delectat cu zgomotul motorului și cu muzica jazz ce se auzea de la radio.

— Ce-ar fi să mergem la Cabana Club? Am putea servi cina, apoi să ne încercăm, eventual, din nou norocul la dans.

— Mi-ar plăcea foarte mult, am spus, lipindu-mi obrazul de umărul lui.

Seattle-ul arăta splendid din interiorul Buickului, parbrizul acestuia, asemenea unei perechi de ochelari prin care totul în jur pare roz, transformând lumea de afară într-un loc mai plăcut. Din scaunul meu confortabil, nu vedeam clădirile de apartamente cufundate în întuneric, în care zeci de familii sărace pe care le cunoșteam mâncau la cină doar pâine învechită, nici nu observam aleile pline de gunoaie, pe care copii mici jucau jacks, nesupravegheați, în timp ce mamele lor, la fel ca și mama mea, lucrau până noaptea târziu în casele bogătaşilor din oraș. În schimb, m-am lăsat purtată de reverie, închipuindu-mi cum ar fi fost să trăiesc în lumea lui Charles, un loc în care viața îți era oferită pe tavă, călcată și lustruită.

Charles a tras mașina pe dreapta, aplecându-se peste banchetă pentru a se uita pe geamul meu. Nu m-a deranjat să îl simt atât de aproape.

La ușa clubului, atârna un semn pe care scria Închis.

— Ei, drace! a spus el. Ce-ai zice să mergem mai bine la hotel? E o noapte superbă. Putem lua cina în balconul apartamentului părinților mei.

— *Apartamentul* părinților tăi?

— Da, a spus el. Obişnuiesc frecvent să primească oaspeţi acolo. Tata îl foloseşte câteva nopţi pe săptămână, când lucrează până târziu şi are nevoie de linişte. Sau când se ceartă cu mama, ceea ce se întâmplă cam des în ultima vreme.

— Ei bine, cred că da, am spus sfioasă.

Charles a condus până în faţa hotelului, aflat la doar câteva cvartale mai jos pe stradă, trăgând maşina pe aleea circulară cu uşurinţa unui şofer experimentat. I-a întins cheile unui valet şi l-a salutat din cap pe portar. Am pornit direct spre ascensor, unde Charles a apăsă butonul pentru etajul şaptesprezece.

Am simţit un nod în gât.

— Prima dată într-un ascensor?

— Da, am recunoscut, simţind o zvâcnire în stomac când ascensorul s-a pus în mişcare cu o smucitură.

— Nu-ţi fie teamă, mi-a spus el, trăgându-mă spre el cu ambele mâini fixate pe talia mea.

M-am uitat în ochii lui.

— Ce se întâmplă dacă... se prăbuşeşte?

— Nu se va prăbuşi, a spus el, strângându-mă mai tare. Îţi promit.

Când ascensorul s-a oprit brusc, uşile s-au deschis în faţa unui bărbat în costum alb, care aştepta.

— Bună seara, domnule! i-a spus acesta lui Charles, înainte de a-şi scoate pălăria în faţa mea. Apartamentul este pregătit pentru dumneavoastră. Veţi cina înăuntru sau afară în seara aceasta?

Charles s-a întors spre mine.

— Ți se pare în regulă în balcon?

Am încuviinţat din cap, atât de captivată de grandoearea momentului, încât am rămas fără glas.

Majordomul a băgat cheia în broască şi ne-a ținut uşa deschisă. Am intrat în urma lui Charles şi mi s-a tăiat respiraţia văzând ce se afla înăuntru. Canapele din mătase împodobite cu ciucuri, covoare orientale, draperii din catifea de culoarea rubinelor - încăperea arăta ca un palat sau, cel puțin, cum îmi imaginasem întotdeauna că ar fi arătat unul.

Charles şi-a scos sacoul şi l-a aruncat nonşalant pe canapeaua din dreapta noastră. S-a dus la barul de lângă fereastra din capătul opus şi a pornit radioul, lăsând tonurile liniştitoare ale muzicii să umple aerul, înainte de a scoate două pahare de

martini din dulăpior. L-am privit cum descuie un alt dulăpior din care a scos două carafe de vin bogat ornamentate, turnând lichid din fiecare dintre acestea într-un shaker de argint strălucitor. Apoi a adăugat câteva linguri de gheață înainte de a închide capacul și a agitat recipientul cu o mână de expert.

Când mi-a întins un pahar, m-a uimit stratul subțire de gheață de la suprafață. Am avut grijă să îl țin cu o mână fermă, altfel riscam să îmi vărs băutura pe rochie. Am aruncat o privire furișă spre imaginea mea oglindită în geam când am dus paharul la buze. Arătam elegantă. Ca și cum aș fi fost în elementul meu. Am înghițit lichidul rece ca gheața, moment în care mi s-a declanșat un acces puternic de tuse.

— Îmi cer scuze, am spus, punând paharul pe o măsută. Cred că nu mă așteptam să fie atât de tare.

M-am muștrat în sinea mea pentru comentariul naiv.

— Prima înghițitură e întotdeauna cea mai grea, a spus Charles, băgând o măslină verde în gură. După aceea, alunecă pe gât ca untdelemnul.

Am luat din nou paharul, iar după a doua înghițitură, și a treia, băutura nu mi s-a mai părut atât de tare, exact cum spusese Charles. Îmi simțeam obraji calzi și capul ușor. Când am terminat paharul, Charles mi l-a umplut la loc. M-am dus la fereastră și am privit orașul Seattle, scânteietor și efervescent. Cireșii de pe strada de sub noi tocmai înfloriseră, iar de la etajul șaptesprezece arătau ca niște veseli norișori roz aliniați pe străzi. Orașul promitea atâtea, și exact la fel mă simțeam și eu. Am simțit barba țepoasă de pe bărbia lui Charles zgâriindu-mă pe gât când și-a pus capul peste umărul meu pentru a admira cu mine aceeași priveliște.

— E minunat afară, nu-i așa? mi-a șoptit el la ureche.

— Da, am răspuns.

O lună în primul pătrar plutea jos pe cer, precum o pictură atârnată acolo anume pentru noi.

— Unde ai vrea să mergi, a spus el, în clipa asta, dacă ai putea să te afli oriunde în lume?

M-am gândit o clipă. Eu și Caroline discutaserăm foarte mult despre Paris. Și despre New York. Dar în clipa aceea nu mi-aș fi dorit să mă aflu nicăieri altundeva decât acolo unde eram deja.

— Chiar aici, am șoptit eu, întorcându-mă spre Charles.

— Și eu, a spus el, luându-mi tandru fața în mâini.

Când s-a aplecat spre mine, majordomul și-a dres vocea.

— Îmi cer scuze că vă întrerup, dar a sosit cina, domnule. În continuare doriți să o serviți în balcon?

— Da, a spus Charles, împletindu-și degetele cu ale mele.

M-a condus în balcon, unde ne așteptau o masă, două scaune și o jumătate de duzină de vase din piatră atent modelate, pline cu plante înflorite. Ca un magician, majordomul a scos la iveală două farfurii de pe un cărucior aflat undeva, în spatele nostru. Am înfipt furculița într-o bucată fragedă de pește, carnea untoasă a acestuia sfărâmându-se în tacâm. După o înghițitură dintr-un rulou aburind, am băut puțin vin roșu. Am mijit ochii, nereușind să deslușesc cuvintele în franceză de pe etichetă, doar anul, 1916. Eram o copilă costelivă pe atunci, alergând după fratele și sora mea mai mică în jurul străzilor prăfuite din fața clădirii dărăpănate pe care o numeam casă. Când mă gândeam că vinul acela fusese îmbuteliat chiar atunci.

— Nu am uitat de femeia din blocul în care stai, a spus Charles.

Am simțit cum inima îmi crește în piept.

— A, nu?

— Nu, a răspuns el, scoțând un plic din buzunar. Am vorbit cu tatăl meu. El deține un nou complex rezidențial din West Seattle. Toate locuințele au curți și sunt echipate cu electrocasnice noi. Cred că ar fi un loc perfect pentru ea și pentru copiii ei.

— Oh, Charles! am strigat. Și tatăl tău a fost de acord?

El a clătinat din cap.

— Nu, a refuzat. El nu crede în pomeni.

— Oh! am spus eu, contrariată.

— Mă ocup singur de asta, a continuat el. Nu am nevoie de permisiunea tatălui meu pentru a face o faptă bună. Am propriile mele fonduri. Se poate muta în noua casă săptămâna viitoare, dacă dorește.

Am clătinat din cap, nevenindu-mi a crede.

— Cât de generos din partea ta!

Charles mi-a dat plicul. Am ridicat clapeta și am aruncat o privire înăuntru, văzând un teanc de bancnote.

— Charles!

De-abia așteptam să îi dau banii. Mă întâlnisem cu ea pe scări cu o noapte în urmă; arăta atât de obosită, atât de slabă, încât

mă temusem să nu leșine pe loc.

— După ce mi-ai povestit despre biata femeie, nu am mai reușit să mi-o mai scot din minte nici pe ea, nici cuvintele tale. M-am tot gândit, Vera... împreună am putea face mult bine pentru cei din jur.

Radiam de bucurie, neputându-mă abține să nu mă legăn pe ritmul lent și melodios al cântecului de la radio.

— Dansează cu mine! a spus Charles, ridicându-se și întinzându-se să îmi ia mâinile.

M-a ajutat să mă ridic. Mi-am lipit obrazul de pieptul lui și ne-am mișcat pe ritmul muzicii.

— Mi-ar plăcea să îmi petrec așa fiecare zi cu tine, a spus el. Pentru totdeauna.

Buzele mele s-au atins de ale lui, iar un fior puternic mi-a străbătut tot trupul. Charles m-a ridicat în brațe și mă dus în dormitor, întinzându-mă peste o plapumă moale și pufoasă ca frișca. M-am cufundat cu plăcere în ea și nu am protestat când și-a ghemuit corpul lângă al meu. M-a sărutat din nou și din nou. Am închis ochii, încercând să îmi amintesc sentimentul de a fi iubită. Cu adevărat, iubită.

..

Sus, în apartamentul lui Lon, m-am dus la fereastră, coborând privirea spre stradă. Aveam senzația că geamul fusese zăbreлит. Mă simțeam prinsă într-o cușcă, întemnițată. Lon s-a apropiat de mine, și i-am simțit respirația fierbinte și sacadată pe gâtul meu.

— Mi-e atât de dor de fiul meu! m-am văitat.

— Ei, ei! a spus Lon, întorcându-mă cu fața spre el. Mâine îl vom găsi pe fiul tău. Astăzi, ne vom găsi - a făcut o pauză, descheind un nasture al rochiei mele - unul pe celălalt.

Atingerea lui îmi provoca repulsie, dar nu i-am împins mâna la o parte. La ce avere avea, am fi putut împânzi orașul cu afișe, umple străzile cu anunțuri și angaja o echipă de căutare.

— Îmi promiți că mă vei ajuta să îl găsesc pe Daniel? L-am întrebat eu, studiind căutătura ochilor săi. Ești singura mea speranță.

— Îți dau cuvântul meu de onoare, a răspuns el, trecându-și încrezător un deget peste cordonul rochiei mele.

Lon a stins lumina, iar eu mi-am ținut respirația când m-a tras spre pat.

Capitolul 14

CLAIRE

Am stat în taxi o vreme, zgâindu-mă la hotel, fixând în memorie momentul în care Ethan îmi scăpase printre degete.

Taximetristul nu îmi împărtășea emoțiile pe care le încercam.

— Încotro, domnișoară? a întrebat el răstit, bătând nerăbdător cu degetele în bord. Nu am toată noaptea la dispoziție.

Nu aveam chef să mă întorc acasă, nu după seara asta.

— La Café Lavanto, am spus.

Cafeneaua părea cufundată în întuneric când am ajuns, dar m-am bucurat să găsesc ușa încă deschisă. O studentă cu părul scurt, blond, tuns bob, a clătinat din cap din spatele tejghelei.

— Îmi pare rău, a spus ea. E închis. Probabil am uitat să încui ușa.

— Oh, eu...

— E în regulă, Brittany, a spus Dominic, apărând din încăperea din spate cu un teanc de hârtii în mână. S-a întors spre mine. Mă bucur să te văd, Claire. Vrei să bei ceva?

Britanny, care tocmai ștergea cu o lavetă umedă bagheta de spumare a espressorului, părea vizibil iritată de prezența mea. Eu am clătinat din cap.

— Nu, am răspuns. Eu doar... Am coborât ochii spre picioarele mele. Ai un minut să vorbim?

El a dat din cap, punând hârtiile pe o masă alăturată.

— Te ascult.

Ne-am așezat pe două scaune tapițate de lângă fereastră, privind afară, în stradă. Un cuplu care plimba un mops a trecut pe lângă geam, ținându-se de mână pe lesa câinelui. Britanny s-a oprit în prag înainte de a deschide ușa.

— Pe mâine, a spus ea.

Dominic i-a făcut cu mâna și s-a întors spre mine.

— Ce s-a întâmplat?

Am oftat.

— Tu ai trecut printr-o despărțire urâtă, nu-i așa?

— Una ciudată, a răspuns el.

— Cum ai știut când... Am ezitat. Când s-a terminat?

— Lucrurile mergeau prost de ceva vreme, a spus el. Nu mai râdeam. Ea lucra până târziu și nu mă suna. Eu am început să îmi petrec mai mult timp cu prietenii mei. Situația a degenerat. Și la toate astea s-a adăugat și faptul că ea era – cum să mă exprim politicos? – nebună.

I-am întors un zâmbet larg, care însă a pălit rapid. Nu era nimic amuzant în ceea ce urma să spun.

— Mă tem că e posibil ca mariajul meu să se fi sfârșit.

— Claire, îmi pare atât de rău!

Mi-am împreunat mâinile și am privit în gol. Mă durea inima, și nu găseam absolut nicio modalitate de a ostoii durerea.

— Trădarea nu mă lasă să merg mai departe.

— Știu, a spus el. Am trecut prin asta. E dureros. Mi-aș dori să-ți pot spune ceva care să te facă să te simți mai bine.

— Ei bine, simpla ta prezență mă ajută, am spus. Locul ăsta mă liniștește.

Dominic și-a frecționat fruntea, ca și cum și-ar fi amintit ceva neplăcut. S-a uitat la ceas.

— Hei, știi ce ți-ar trebui?

Am ridicat din umeri.

— Ce?

— O bere, a spus el. Te duc la Kells. Un amic de-al meu e membru al unei formații care are concert acolo în seara asta. Cântă piese U2. O să-ți placă la nebunie. Poți să bei până uiți de tine, să cânți din toți răunchii, apoi te conduc acasă pentru a mă asigura că ajungi cu bine.

— Nu știi ce să zic, am spus temătoare.

— Ei, haide! a spus el. Nu există problemă pe care o Guinness să nu o poată rezolva.

— Ei bine, am spus, zâmbind, chiar îmi plac cei de la U2.

Dominic a zâmbit satisfăcut.

— Bun. Mă duc să aduc cealaltă cască.

Am așteptat la bar, aruncând o privire spre hârțogăriile pe care Dominic le lăsase pe o masă din dreapta mea. Dezordinea mi-a amintit de biroul de acasă al lui Ethan. Veșnic făceam ordine după el. Dosarele de carton erau punctul lui vulnerabil. Brusc, am simțit un junghi în inimă când am strâns hârtiile, aranjându-le într-un teanc ordonat.

— Oh! a spus Dominic neliniștit, punând jos cea de-a doua

casca de motocicletă și năpustindu-se să-mi ia hârtiile din mână. Iau eu astea. Scuze! Am cam lăsat dezordine pe aici.

Între noi a plutit o tăcere stânjenitoare cât timp Dominic a îndesat hârtiile într-un sertar de sub bar. Apoi mi-a zâmbit, spulberând orice urmă de tensiune, și mi-a întins casca.

— Ești gata?

— Da, am spus, ieșind după el în stradă, până la motocicletă parcată.

∴

Dominic și-a croit cu ușurință drum prin mulțimea de studenți transpirați, care consumau bere după bere la Kells. Am regretat imediat că venisem, dar, apoi, de pe scenă au răsunat acordurile inconfundabile ale muzicii U2. Mă așteptam să îl văd pe Bono în persoană ținând microfonul, dar nu mi-a părut că în locul lui se afla un tip cu burtă și început de chelie. Dominic mi-a oferit o bere, un lichid maro-deschis și spumos, iar eu am sorbit o dată, apoi încă o dată. Ne-am sprijinit împreună de o porțiune liberă a tejghelei de bar. Când s-a eliberat un loc pe ringul de dans, Dominic mi-a luat mâna într-a lui.

— Vrei să dansăm?

Eu terminasem deja a doua bere, așa că am acceptat fără a sta pe gânduri. Iar când formația a început să cânte *With or Without You*, mi-am lipit capul greu de pieptul lui Dominic. Îmi era teribil de dor de soțul meu, dar îmi plăcea felul în care mă ținea Dominic, senzația de siguranță pe care mi-o dădea. Când s-a sfârșit cântecul, iar formația a început să interpreteze primele acorduri din *One*, nu am protestat când mâinile lui au alunecat mai jos pe talia mea.

— Claire?

Mi-am auzit numele, da. O voce cunoscută de femeie. Dar a cui? M-am uitat peste umărul lui Dominic, apoi am simțit o bătaie pe spate. M-am întors și am rămas cu gura căscată. Doamne! Sora lui Ethan, Leslie. Ne certaserăm frecvent încă din prima zi în care ne cunoscuserăm, dar acum îmi imaginam conflictul ajungând la proporțiile unui al treilea război mondial.

Leslie i-a aruncat lui Dominic o privire prelungă, apoi m-a studiat bănuitoare.

— Ce cauți aici, Claire?

— O, bună, Leslie! am spus, prefăcându-mă calmă. El e prietenul meu, Dominic.

— Prieten?

— Leslie, am spus, nu știu ce vrei să insinuezi, dar te avertizez că nu îți datorez nicio explicație.

— Asta să i-o spui lui Ethan, a zis ea, scoțându-și telefonul.

— Da, chiar te rog, am spus. Nu se va obosi să-ți răspundă. Este la Hotel Olympic, în compania Cassandrei.

Leslie a rămas cu gura căscată.

— Noapte bună, Leslie! i-am spus, trăgându-l pe Dominic de braț.

— Îmi pare foarte rău! a spus el. N-am vrut să îți creez probleme.

Eu am oftat.

— Dacă el poate să bea șampanie cu fosta lui iubită, pot și eu să beau bere cu tine. I-am făcut semn barmanului, încă o rundă, te rog.

∴

Nu îmi amintesc drumul până acasă la Abby, nici cum am urcat scările până la apartamentul ei. Ulterior, am aflat că Dominic găsisese numărul ei în telefonul meu și o sunase pentru a-i cere indicații. Ceea ce îmi amintesc însă e că, atunci când m-am trezit, mă simțeam ca și cum aș fi fost izbită cu un topor în cap.

— Unde sunt? am gemut.

Abby mi-a întins o cană de cafea. Din cana verde se ridicau fuioare subțiri de aburi. Le-am privit dispărând în aer.

— Eu nu beau cafea, am spus cu ingratitudine.

— În dimineața asta, bei, a răspuns ea. Bea-o pe toată, te rog! Am sorbit din cană.

— Ce s-a întâmplat azi-noapte?

— Te-ai distrat puțin *cam* mult, a răspuns ea.

— Vai de mine! am spus. Vreau să știu?

Deodată, mi-am adus aminte de Kells, de îmbrățișarea caldă a lui Dominic, de Leslie. Mi-am acoperit fața.

— Nu e a bună, Abs.

— Nu, nu e, a consimțit ea.

— L-am sărutat?

— Nu cred, a spus ea. E un tip decent. Nu cred că te-ar fi lăsat să-l săruți, chiar dacă el și-ar fi dorit să te sărute.

Am dat din cap.

— Te-a cărat în brațe pe scări până la etajul șase. În tot acest

timp, tu ai cântat.

— Nu.

— Ba da, a spus ea. Și ai trezit-o pe nebuna din apartamentul de la etajul patru.

Mi-am îngropat fața și mai adânc în mâini, apoi m-am uitat la ceas, panicată.

— Nu-ți face griji, a spus ea. E sâmbătă.

— Nu pentru serviciu îmi fac griji, am spus. E vorba de Eva.

— Eva?

Am bâjbâit după poșetă și m-am bucurat să o găsesc aproape, lângă canapea.

— L-a cunoscut cândva pe Daniel Ray. Mă întâlnesc cu ea azi. Mi-am scos agenda și am răsfoit-o până la săptămâna curentă. Bun. Am o oră la dispoziție.

— Du-te și fă duș, a spus Abby. Găsești prosoape în dulăpior. Folosește orice îți trebuie.

Am mai luat o înghițitură zdravănă de cafea. Ethan ar fi fost mândru, dar nu pentru el o beam.

— Mulțumesc, Abs, am spus. Ești cea mai bună prietenă din lume.

— Știu, a spus ea, strângând pătura cu care mă învelise cu o noapte în urmă. Dar țin să subliniez că mi-ai lăsat salivă pe pernele Pottery Barn.

— Am să-ți cumpăr altele noi.

— Prostii, a spus ea. Ce prietenie este aia fără puțină salivă?

I-am oferit un zâmbet recunoscător, care nu avea nicio legătură cu pernele.

— Te iubesc.

Ea m-a împins către baie.

— Du-te și spală-te pe dinți!

∴

Tarabele cu flori din piața Pike Place erau îngropate în flori recent înflorite. O găleată cu hortensii proaspăt tăiate, de un albastru indigo, mi-a reținut privirea, dar nici măcar petalele lor vesele nu au reușit să îmi smulgă un zâmbet. Nu mă puteam gândi decât la Ethan și la Cassandra și cum ne lăsaserăm înghițiți de labirintul unui dezastru colosal. Am scos din poșetă un flacon de Advil și am înghițit două pastile, dându-le pe gât cu o înghițitură dintr-o sticlă de apă pe care mi-o dăduse Abby. Am băgat sticla înapoi în geantă și mi-am simțit mobilul vibrând,

anunțându-mă că aveam un apel nepreluat. Am apăsat un buton și am văzut că era de la Ethan. Așadar, vorbise cu Leslie. Ori asta, ori voia să își ceară iertare pentru noaptea trecută. Oricum ar fi fost, nu voiam să vorbesc cu el. Nu aveam nimic să îi spun.

Am verificat adresa în agenda mea, mergând pe trotuar până am ajuns la intrarea în clădirea Evei. În hol, pe o masă rotundă, se afla un aranjament de flori de mătase decolorate de soare, cu petalele acoperite de un strat gros de praf. Tapetul era umflat și se decojea pe margini, iar în aer plutea un miros de legume fierte. Am luat ascensorul până la etajul unsprezece, oprindu-mă la apartamentul 1105 și bătând încet la ușă.

Câteva clipe mai târziu, clanța s-a mișcat, iar în prag a apărut o femeie în vârstă. Părul ei alb era prins într-un coc, dezvăluind o față îngustă și niște ochi câprui blânzi.

Mi-a zâmbit.

— Tu trebuie să fii Claire.

— Da, am spus, întinzându-i mâna. Interesant, știam că era o femeie bătrână, și totuși nu îmi imaginasem decât o fetiță cu părul prins în codițe și îmbrăcată într-o bluză de stambă. Mulțumesc mult că m-ați invitat!

— Intră, a spus ea, arătând spre interiorul apartamentului. M-am așezat într-un șezlong albastru de lângă fereastră, împingând la o parte o pernă brodată cu cruciulițe, pentru a face loc să-mi pun poșeta. Simplă, dar curată, locuința mirosea a lămâi și pudră de bebeluși. Mi-a amintit de micul apartament din San Diego al bunicii mele. Îmi era dor de ea.

— Pot să-ți fac o ceașcă de ceai, draga mea?

— Nu, mulțumesc, am spus. Nu doresc nimic.

Eva s-a așezat într-un scaun lângă mine, încrucișându-și mâinile în poală.

— Bun, a zis ea, ce pot să-ți spun?

— Da, am răspuns, scoțându-mi carnetelul din poșetă. După cum v-am spus la telefon, scriu un reportaj despre un băiețel care a dispărut în ziua furtunii de zăpadă din mai 1933. Cred că vă cunoșteți?

— Da, a răspuns Eva, ochii ei pierzându-se în negura amintirilor. Da, ne cunoșteam. A închis ochii pentru o clipă, apoi i-a deschis din nou. Daniel era fiul celei mai bune prietene a mamei mele, Vera Ray. Eram ca doi frați.

— Deci, ați locuit împreună?

— Ei bine, pentru scurtă vreme, când eram foarte mici. Mamele noastre erau amândouă necăsătorite. Tatăl meu a murit înainte să mă nasc eu, iar al lui Daniel, ei bine, el nu era prezent în viața noastră. Însă Vera și Daniel s-au mutat în propriul lor apartament după ce ea s-a angajat la Olympic.

M-am gândit la scena de noaptea trecută și m-am crispat.

— La hotel?

— Da, a răspuns ea. Vera a fost cameristă acolo.

— Și mama dumneavoastră la fel?

— Nu, a răspuns ea. Mama lucra într-o fabrică din districtul industrial.

Am dat o pagină din carnetul meu.

— Bun, ce vă amintiți despre dispariția lui?

Ea a inspirat adânc și și-a ațintit privirea pe fereastră, prin care se vedea semnul cu litere roșii al pieței Pike Place tronând peste toate și un feribot avansând încet prin golf. Pentru un apartament destinat vârstnicilor cu venituri mici, avea o priveliște extraordinară.

— Amintirile mele au pălit puțin, a spus ea, frecționându-și mâna dreaptă. Dar mi-o amintesc pe mătușa Vera. Așa îi spuneam, mătușă. Țin minte când a venit să locuiască la noi, imediat după ce a dispărut Daniel. Vera fusese întotdeauna o persoană veselă, dar atunci nu mai era. Îmi aduc aminte cum o priveam din hol în timp ce ea plângea în hohote. Corpul îi tremura de durere. Atunci nu am înțeles, firește. Dar acum înțeleg. A arătat cu degetul spre o fotografie înrămată de pe perete, înfățișând trei copii. Judecând după luminozitate și vestimentație, fotografia data din anii 1960. Băiatul, a spus ea. Cel mai mare dintre copiii mei. A murit într-un accident de mașină acum douăzeci de ani. O coliziune frontală. Un șofer beat gonea pe contrasens pe o bandă de intrare pe autostradă. Când eram tânără mamă, mă gândeam adesea la Vera, firește. Gândul de a pierde un copil era îngrozitor. Dar când m-a sunat patrula rutieră a autostrăzii pentru a mă anunța despre moartea lui Eddie, am simțit o oarecare apropiere sufletească de Vera. Am înțeles în sfârșit prin ce a trecut.

— Îmi pare foarte rău! am spus.

Ea a dat din cap.

— Mi-au trebuit mulți ani să accept ceea ce s-a întâmplat. Dar încă îl plâng.

— Credeți că Daniel a fost...?

Nu am găsit în mine forța de a da glas gândului.

— Ucis?

Am încuviințat din cap.

Eva a ridicat mâinile în aer.

— Nu știu, draga mea. M-am gândit la asta teribil de mult de-a lungul anilor. Eu și mama am vrut întotdeauna să credem că pur și simplu s-a rătăcit. Că a fost adoptat de vreo familie cumsecade. Dar șansele să se fi întâmplat asta sunt mici. Mama știa acest lucru. Nu și Vera. Ea a refuzat să creadă cel mai sumbru scenariu. Și-a păstrat speranța până la sfârșit.

— Sfârșit?

Eva s-a încruntat.

— Mama mi-a ascuns detaliile, desigur, a spus ea. Eram doar o fetiță, prea mică pentru a înțelege. Dar am auzit până la urmă întreaga poveste.

— Ce s-a întâmplat?

— Trupul ei neînsuflețit a fost găsit plutind în lacul Washington, a spus ea.

Am rămas cu gura căscată.

Eva a clătinat din cap în semn de regret.

— Când au găsit-o, pielea îi era atât de umflată, atât de plină de apă, încât medicul legist nu a mai putut stabili nimic concret.

Mi-am acoperit gura.

— O, Doamne!

— Poliția a clasat cazul drept suicid, a continuat ea, dar nimeni dintre cei care o cunoșteau nu a crezut asta. Nu ar fi părăsit niciodată de bunăvoie acest pământ fără a ști că fiul ei era în siguranță.

A făcut o pauză, privindu-mi verigheta.

— Când vei deveni mamă, draga mea, vei înțelege.

„Dar înțeleg”. Am înghițit anevoie și mi-am ațintit privirea asupra carnețelului meu, impunându-mi să îmi stăpânesc emoția.

— Deci, credeți că cineva a ucis-o?

— Am anumite bănuieli, a răspuns ea. Dar nu știe nimeni cu adevărat. Pe vremea aceea, nu exista un sistem de justiție precum cel de acum. Dacă fiica unei familii importante ar fi fost găsită plutind în lac, poți fi sigură că s-ar fi pornit o investigație. Dar pentru Vera Ray, fiica unui pescar? Adevărul trist e că

nimănui nu i-a păsat cu adevărat. Țsta e și motivul pentru care poliția mai că nici n-a clipit când a dispărut Daniel. De ce să irosească resursele poliției pentru o sărăntoacă? Țsta era tiparul predilect de gândire pe atunci.

— Ce trist! am spus, clătinând din cap. Deci, nu s-a făcut nici măcar o anchetă?

— Au interogat, într-adevăr, un bărbat în legătură cu acea crimă, a spus ea. Un pietrar, cred. L-au înhățat după ce le-a dat cineva un indiciu. Dar suspectul a murit în închisoare. Atac de cord. Interesul pentru caz s-a stins după aceea. Faptul că nu s-a mai aflat nimic i-a frânt inima mamei mele. Întotdeauna a crezut că avea să reușească să-i facă dreptate prietenei sale.

M-am gândit la vizita mea la arhivele poliției, fără niciun rezultat.

— Știți cumva dacă s-au păstrat transcrierile stenogramelor?

— M-am întrebat și eu asta, a spus ea. M-am apucat să le caut în anii 1950, dar mi s-a spus că toate dosarele din acel an au fost distruse într-un incendiu.

S-a auzit șuieratul ceainicului.

— Ești sigură că nu vrei o ceașcă cu ceai?

— De fapt, am zis, pare o idee bună.

Eva s-a întors cu două cești. Mi-a întins mie una, iar eu am ținut-o aproape, lăsând aburul să îmi încălzească fața. Am sorbit o dată, apoi am pus ceașca pe o mäsută alăturată.

— Știți multe despre tatăl lui Daniel?

Eva a oftat.

— Doar că era foarte bogat, a spus ea. Vera era mândră. Nu a fost o partidă bună.

— Nu s-au căsătorit niciodată?

— Nu. Dar ea purta întotdeauna o brățară pe care i-o dăruise el. Ceea ce m-a făcut să cred că încă îl iubea.

M-am gândit la propria mea brățară, băgată sub mânecă. De la Ethan. „Mi-aș scoate-o? Mi-aș scoate verigheta?”

— A fost o perioadă grea pentru mama, a continuat Eva. Pierderea celei mai bune prietene a ei într-un mod atât de tragic a afectat-o.

— Groaznic! am spus, scoțând un plic din poșetă și întinzându-i-l Evei. Aici sunt câteva lucruri pe care le-am găsit.

Ea a ridicat clapeta plicului și a băgat mâna înăuntru, punând conținutul acestuia în poală. A ridicat fotografia în lumină.

— Asta este Vera, într-adevăr, a spus ea. Era atât de frumoasă.

Am dat din cap.

— Și bărbatul? Tatăl lui Daniel?

— Da, a spus ea. Cel puțin, așa cred. Nu l-am întâlnit niciodată, desigur. Dar uite! Mi-a arătat un punct pe poză. Are bărbia lui Daniel.

Am scos fotografia băiatului publicată în *Seattle Post-Intelligencer* și am ținut-o lângă poza părinților lui.

— Aveți dreptate, am spus. Văd o oarecare asemănare.

Daniel avea fața în formă de inimă, iar pe bărbie i se vedea o mică gropiță, ce se regăsea, aproape identică, și la bărbatul din fotografie.

— Ah, da, a spus Eva oftând. Probabil că Daniel ar fi devenit un bărbat chipeș, exact ca tatăl lui.

— Știți numele de familie al lui Charles? am întrebat-o, întorcând fotografia și recitind inscripția: „Vera și Charles”.

Eva a clătinat din cap.

— Mama nu vorbea despre el. Nu l-am știut niciodată.

— Mulțumesc, am spus, închizându-mi carnețelul. V-am răpit suficient timp.

— Stai puțin, a spus Eva, ridicând desenul pe care îl făcuse în copilărie, minunându-se de pagina îngălbenită și sfărâmicioasă. Mai e ceva.

— Ce anume?

Mi-a întins desenul și mi-a arătat femeia desenată în spatele copiilor.

— Era o femeie, a spus ea.

— Unde?

— Imaginea e puțin cam încețoșată, a spus ea. S-ar putea să nu însemne nimic.

— Mai încercați. S-ar putea ca amintirea să se dovedească importantă.

— Ei bine, a spus ea, ducându-și o mână la obrazul ridat, ca și cum ar fi încercat din răputeri să-și aducă aminte ceva. Eu și Daniel ne jucam de obicei într-un parc lângă Sixth Avenue. Așteptam acolo până când mamele noastre ieșeau de la muncă. Uneori, o femeie ciudată venea și ne privea. Părea străină de locul acela, cu rochiile și pălăriile ei elegante, taman în acea parte de oraș rezervată clasei muncitoare. Era destul de

prietenoasă și vorbea mai mult cu Daniel, dar mie nu-mi plăcea de ea. Mama m-a învățat să nu vorbesc cu străinii, și ceva la ea mă înspăimânta.

— Ce anume credeți că vă înspăimânta?

— Nu sunt sigură, a spus Eva. Și, la drept vorbind, poate că femeii îi era pur și simplu milă de noi. Nu știu. Dar imaginea ei nu mi s-a șters niciodată din amintire, nici măcar după atâția ani, nici a pălăriei ei.

— A pălăriei?

Eva a dat din cap și a arătat spre copiii siluetei din bastonașe.

— Astea sunt pene, cred, a spus ea. Probabil desenasem penele de pe pălăria ei.

Am terminat de notat citatul ei, apoi am trasat un mare semn de întrebare pe pagină. *Cum voi urma această pistă?*

Ochii Evei păreau obosiți, așa că mi-am strâns lucrurile.

— Vă mulțumesc foarte mult că mi-ați împărtășit amintirile dumneavoastră.

— Oricând, draga mea, a spus ea. Sper să dezlegi misterul. Pentru mamele din lumea întreagă. A făcut o pauză și și-a înclinat capul în dreapta. Doar am presupus că nu ai copii. Și tu ești mamă, scumpo?

Era prima dată când auzeam întrebarea de la accident încoace. Mi-am mușcat buza. Fără a mă gândi, i-am răspuns din inimă.

— Da, am spus. Sunt.

∴

Rareori lucram în weekenduri, dar am venit la birou sâmbătă, așteptând cu nerăbdare câteva ore în care să pot scrie neîntreruptă. Un semn pus pe ușa lui Ethan anunța OCUPAT. Mi-am verificat telefonul mobil și am văzut că încercase din nou să mă sune. Am aruncat telefonul înapoi în poșetă și mi-am pornit laptopul, deschizând documentul la care începusem să lucrez cu o zi înainte, pe feribot. Mi se părea mai ușor să mă pierd în povestea lui Daniel și a Verei decât să o lămuresc pe a mea.

M-am lăsat pe spate în scaun. Cine era femeia din parc despre care pomenise Eva? Și pietrarul? Mi-am amintit numele pe care îl notasem, cu o săptămână în urmă, în carnețelul meu la Café Lavanto și am răsfoit paginile până l-am găsit: Ivanoff. Am accesat arhivele online de presă și i-am căutat numele, obținând două rezultate, ambele din *Seattle Herald*. Am selectat

primul titlu, care părea să facă parte dintr-un registru de poliție:

BĂRBAT ARESTAT SUB ACUZAȚIA DE VIOLENȚĂ DOMESTICĂ.

Sven Ivanoff, pietrar, a fost arestat și dus la închisoare sub acuzația de a-și fi lovit soția, Arianna Ivanoff care a suferit răni la nivelul capului și al gâtului.

Deci, avea și o latură violentă pietrarul acesta. Am selectat următorul titlu. SUSPICIUNE DE CRIMĂ ÎN CAZUL IVANOFF. M-au trecut fiorii.

Poliția l-a acuzat pe Sven Ivanoff de uciderea unei femei al cărei cadavru a fost găsit plutind în lacul Washington săptămâna trecută. Ivanoff, de meserie pietrar, a fost ultima persoană văzută în compania femeii, despre care se crede că ar fi fost prostituată.

Prostituată? M-am cutremurat. Dacă era într-adevăr vorba despre Vera, viața ei luase o turnură nefericită. Am clătinat din cap, nevenindu-mi a crede. „Trebuie să mai fie ceva la mijloc”. Mi-am amintit sugestia mătușii lui Emily, Bee, de a vorbi cu prietena ei, Lillian. Poate că aceasta deținea informații esențiale. I-am căutat numele, iar când am găsit un număr de telefon, am sunat. Mi-a răspuns imediat un bărbat cu o voce gravă și răgușită.

— Alo?

— Oh, probabil am greșit numărul, am spus. Încerc să dau de cineva pe nume Lillian Sharpe.

— Da, a spus el. Soția mea. E chiar aici. Cine să-i spun că o caută?

— Numele meu este Claire Aldridge, de la *Seattle Herald*.

— Alo, sunt Lillian!

— Doamnă Sharpe, am spus.

— Da, a răspuns ea.

— Îmi pare rău că vă deranjez, dar lucrez la un articol despre un băiețel care a dispărut în 1933. În timpul furtunii.

— Da, a spus ea.

— Vi-l amintiți?

— Ei bine nu, adică nu băiețelul la care vă referiți, dar furtuna

da. Toată lumea și-o amintește. Aproape a paralizat orașul. Și chiar înainte de venirea verii. Exact ca furtuna din săptămâna asta. Ce coincidență bizară!

— Știu, am replicat.

— Cum pot să vă ajut, doamnă Aldridge?

— Am discutat recent cu o veche prietenă de-a dumneavoastră, Bee Larson, am spus.

— Bee! Ce mai face?

— Nu prea bine, mă tem. E ținută la pat acum. Probleme cu inima.

— Biata de ea! a spus femeia. Va trebui să-i fac o vizită. E tot pe insulă?

— Da, i-am răspuns. Am fost în vizită la nepoata ei ieri. Bee mi-a spus că tatăl dumneavoastră a fost un avocat renumit în anii 1930.

— Așa e, a spus ea. A preluat unele dintre cele mai faimoase cazuri la acea vreme.

— E posibil ca unul dintre acele cazuri să fi fost uciderea Verei Ray?

Ea a oftat.

— Mi-aș dori să îmi pot aminti. Numele nu mi se pare familiar, dar e posibil.

— Bee spunea ceva despre dosarele de caz și arhivele dumnealui, am spus. Se întâmplă să le aveți?

— Le am. Nepoata mea, Lisa, și-a petrecut o bună parte din vara trecută reorganizându-le pentru mine. Ea e jurnalistă, la fel ca dumneavoastră.

— Ar fi posibil să arunc o privire? am întrebat-o. Vreau să spun, dacă nu vă deranjează.

— Firește că nu, draga mea, a spus ea. Tatăl meu ți le-ar fi arătat bucuros. Era un căutător al adevărului, așa cum pari a fi și tu. Sunt la vechea casă, în Windermere.

Cunoșteam cartierul, desigur. Una dintre cele mai luxoase zone din Seattle-ul istoric. Ethan avea un văr care locuia într-o enormă casă de lângă lac.

— Acolo am crescut, dar acum e goală. Eu și soțul meu locuim într-un azil, a continuat Lillian. Pur și simplu nu mă pot îndura să vând vechea casă. Am sperat că unul dintre băieții mei se va muta în ea, dar ei au avut alte planuri. Nu pot spune că-i învinovățesc. Casa e în ruină. A oftat. Ia uite cum bat câmpii!

Am putea să ne întâlnim acolo, dacă dorești. Câtă vreme nu te deranjează puțin praf și niște pânze de păianjen. A trecut ceva vreme de când nu s-a mai făcut curățenie pe acolo.

— V-aș fi foarte recunoscătoare, am spus.

— Am fost nevoită să renunț la o parte dintre ele, dar am o grămadă de cutii diverse în dormitorul de oaspeți, toate, lucruri pe care Lisa s-a gândit să le păstreze. Să sperăm că vei găsi în ele ceea ce cauți.

— Vă mulțumesc foarte mult, am spus. Aș putea să trec pe acolo mâine-dimineață, pe la nouă și jumătate, să zicem?

— Alege tu ora, a răspuns ea. Eu și soțul meu obișnuim să ne trezim devreme, suntem în picioare la răsăritul soarelui. Adresa e 5.985 Windermere Boulevard. E o veche casă colonială, albă, cu un imens molid albastru în față.

— Excelent, am spus, notându-mi adresa în carnețel. Ne vedem atunci.

Telefonul mi-a vibrat în poșetă. Nu din nou! L-am scos și am deschis un mesaj text. De la Dominic: „Ne întâlnim în piață la unu să luăm prânzul?” Am zâmbit și i-am scris rapid un răspuns. „Voi fi în fața primei tarabe cu flori. Adu Advil”.

..

Dominic mă aștepta la colțul pieței, ținând în mâini un buchet de hortensii ambalate în hârtie maro.

— Pentru tine, a spus el, fixând enormul buchet în scobitura brațului meu.

— Sunt superbe, am spus, simțindu-mă jenată să le accept, mai ales după noaptea trecută.

— Ce-ți face capul?

— Îmi bubuie, am răspuns.

Dominic a scos din buzunar un flacon de pastile.

— Poftim, mi-a spus el, întinzându-mi două pastile albe.

Le-am înghițit cu o gură de apă din sticla pe care o aveam în poșetă.

— Sunt lihnită de foame. Unde te gândeai să mergem?

El a arătat spre un restaurant specializat în clătite de pe cealaltă parte a străzii. Eu și Ethan luaserăm masa acolo când eram însărcinată și pofteam la clătite.

— Ce zici de La Bouche?

Am ridicat din umeri.

— Bine.

Am traversat strada pavată cu piatră cubică. Tocurile mi s-au afundat în spațiile mari dintre dale. Adoram cărămida expusă din această parte a orașului Seattle. Probabil așa arătase orașul pe vremea când Vera și Daniel străbătuseră piața cu atâția ani în urmă.

Am ocupat cu Dominic două scaune fără spătar orientate spre stradă. Chelnerița ne-a luat comanda de clătite. El a cerut cu ciuperci, iar eu mi-am luat cu brânză de capră și ardei roșu copt, același sortiment după care îl trimiseseam pe Ethan în repetate rânduri când mă apucaseră poftele de gravidă.

— Ascultă, am spus, îmi pare foarte rău pentru purtarea mea de aseară.

— Nu-i cazul să-ți ceri scuze. Nu ai de ce să te simți jenată.

— Ba eu cred că da, am spus. Sunt căsătorită și m-am purtat ca o...

— Te-ai purtat ca o femeie care a fost rănită, a spus el. Și țin să-ți amintesc că nu m-ai sărutat.

Mi-am arcuit sprâncenele.

— A, nu?

— Ai încercat, mi-a răspuns el, zâmbind. Iar eu am fost tentat să te las, dar nu am făcut-o.

Am expirat profund.

— Dar cumnata ta, cu ea cum rămâne?

Memoria nu îmi era clară, dar mi-am amintit privirea acuzatoare a lui Leslie.

— Nu m-a plăcut niciodată.

— Pare a fi o adevărată pacoste.

— Mie-mi spui? Probabil că le-a povestit lui Ethan și părinților lui toată trășenia, până la ultimul detaliu. Dar în versiunea ei, sunt sigură că ne aflăm în mijlocul unui sărut pasional.

— Nu mă îndoiesc, a spus el, zâmbind.

Câteva clipe mai târziu, a reapărut chelnerița, aducându-ne clătitele. Am gustat din a mea. Amestecul de ardei roșii copti și brânză de capră caldă era delicios, întocmai cum mi-l aminteam.

Dominic s-a șters discret la gură cu un șervețel.

— Lăsând gluma la o parte, cum te simți?

Am ridicat din umeri.

— E ciudat. Mă simt ca înaintea unei furtuni - una de proporții, pentru care nu sunt pregătită. Trăiesc cu senzația asta, că o să-mi dea complet peste cap casă, viața, toate

lucrurile de care m-am agăţat atât de strâns foarte mulţi ani. Îmi adun toate puterile ca să rezist. Ştiu că voi suferi. Am oftat. Iar după toate prin câte am trecut anul ăsta, nu sunt sigură că am forţa necesară pentru a-i face faţă.

Dominic m-a privit nedumerit.

Nu îi spuseseam despre accident, nu încă. Mi-am împreunat mâinile şi am inspirat adânc.

— Am pierdut un copil, am spus. Acum un an.

Cuvintele mi-au zburat de pe buze înainte de a apuca să reflectez la ele.

— O, Claire, a spus Dominic, cu ochii plini de tristeţe. Nu ştiu ce să spun.

Afară, prin faţa geamului, a trecut o femeie care făcea jogging. Părul prins în coadă i se legăna în timp ce picioarele puternice o purtau prin piaţă, ocolind pâlcuri de turişti. Am urmărit-o cu privirea până a dispărut după colţ. Îmi venea să mă ridic, să fug după ea şi să îi strig: „Ai grijă! Într-o fracţiune de secundă ai putea să pierzi tot ceea ce ai mai drag pe lume!”

Dominic a deschis gura, dând să spună ceva, dar telefonul lui mobil a acţionat primul, răsunând tare din buzunarul jachetei lui. S-a uitat la ecran, apoi mi-a zâmbit în semn de scuză.

— Trebuie să răspund. Mă întorc imediat.

— Nicio problemă, am spus, îndreptându-mi din nou atenţia asupra clătitei de care uitasem.

Dominic a ieşit pe trotuar, iar eu l-am privit ducând telefonul la ureche şi plimbându-se agitat. „Oare cu cine vorbeşte?” Mulţimea din cafenea era zgomotoasă, dar, fiindcă fereastra fusese întredeschisă, am prins câteva fragmente din conversaţie.

— Nu ştiu ce să zic... Ei bine, am cam rămas fără cuvinte acum, cred... înţeleg, dar nu intenţionez să... în regulă, am să mă gândesc la asta... Te sun eu... da.

Mi-am umplut neliniştită gura cu o bucată de clătită când Dominic a revenit la masă.

— Scuze! a spus el.

Mă rodea curiozitatea.

— Ceva important?

— Doar... sora mea. Avea nevoie de nişte sfaturi financiare.

— Oh, am răspuns.

Nu avea noimă, dar am decis să nu insist. Dacă avea un

secret, avea să mi-l dezvăluie în timp.

După prânz, ne-am plimbat prin piață, oprindu-ne la parcul ce dădea spre golf. Simțeam miros de somon pus la fript pe lemne de molid de la un restaurant din apropiere. Pescărușii se vânturau prin aerul sărat, deasupra capetelor noastre, năpustindu-se în picaj să prindă bucățelele de mâncare și pâine oferite de turiști. Dominic s-a sprijinit de parapet.

— Putem discuta despre ceva?

— Sigur, am spus, sprijinindu-mă lângă el.

Brațele ni se atingeau.

— Despre ce mi-ai zis mai devreme, a spus el. Despre copil.

Privirea mea a întâlnit-o pe a lui.

— Mi se pare - și-a trecut o mână prin păr, încercând să găsească un cuvânt potrivit - aiurea că soțul tău nu îți este alături în momentul ăsta, după ce ai trecut prin așa ceva.

Dominic avea dreptate, cel puțin dintr-un anumit punct de vedere. Teoretic, comportamentul lui Ethan părea inacceptabil. Soția pierde copilul, apoi el are o criză a vârstei mijlocii și se întoarce în brațele fostei iubite. În adâncul sufletului însă, știam că eram în egală măsură vinovată. Și eu mă izolasem de el. Încercându-mă în durere, devenisem de gheață și îl exclusesem din viața mea. Și acum, că inima începea să mi se dezghețe, era deja prea târziu.

— Vreau doar să spun, a continuat el, că ar fi trebuit să-ți fie alături. A ezitat, întorcându-se spre mine. *Eu* ți-aș fi fost alături.

Și-a petrecut brațul pe după umerii mei. Eu nu m-am ferit.

Capitolul 15

VERA

Lumina dimineții se revărsa pe fereastră când am deschis ochii. Uram atingerea așternuturilor mătăsoase pe pielea mea goală, uram și mai mult senzația piciorului aspru al lui Lon peste al meu. Mi-am dezlipit trupul de pielea lui fierbinte și umedă și m-am ridicat în capul oaselor, înfășurându-mă într-un cearșaf. Sforăia atât de tare, încât fața de pernă tremura la fiecare ridicare și coborâre a pieptului său.

Rochia și desuurile mele zăceau pe podea, lângă pat. Murisem câte puțin înăuntrul meu cu fiecare articol vestimentar pe care mi-l dăduse jos Lon. M-am crispat, amintindu-mi greutatea mâinilor lui, chinuindu-se stângace să desfacă un nasture, doar pentru a-l smulge în cele din urmă, posedat de o nerăbdare vecină cu frustrarea. Îmi înecasem durerea în șampanie. Prea multă șampanie. Iar acum, capul mi se învârtea. Am închis ușa de la baie și am vomitat în closet, golindu-mi stomacul și mintea de amintirea nopții trecute. Am simțit o nevoie bruscă de a face baie, de a-mi alunga de pe corp orice răsuflare, orice atingere a lui Lon. Am deschis robinetul și am privit apa căzând ca o ploaie din para de duș din inox, stropind dalele de marmură. Lustruisem sute de dușuri, poate chiar și pe acesta, în apartamentele hotelului, frecând meticuloasă reziduurile de mortar. Estella era obsedată de curățarea mortarului.

M-am săpunit din cap până în picioare, dar, chiar și așa, cu fiecare centimetru de piele acoperit cu un strat gros de spumă, tot mă simțeam murdară. Pângărită. M-am frecat mai tare, până când am simțit crampe în mână și am scăpat săpunul. Buza a început să-mi tremure și am izbucnit în lacrimi. Nu le puteam opri. Mă rugam ca Lon să nu îmi audă hohotele. Apa cădea peste mine și, după o vreme, nu am mai putut deosebi jetul dușului de șuvoiul lacrimilor mele.

Am închis ochii și am revăzut chipul lui Daniel, strigându-mă, alinându-mă. Mi-am amintit de ce eram acolo. Am oprit dușul, simțind forțe noi în mine, apoi m-am tamponat cu un prosop de

bumbac moale ce aștepta pe suport. Am ales o rochie din dulap și am îmbrăcat-o. Am așteptat să se trezească Lon, șezând lângă fereastră și gândindu-mă la Daniel și la tatăl lui.

Cu patru ani în urmă

Charles m-a sărutat pe gât, iar eu am zâmbit, rostogolindu-mă pentru a mă întoarce cu fața spre el.

— Bună dimineața, frumoaso! a spus el, desenând cu arătătorul conturul feței mele.

Eu mi-am ferit privirea, sfioasă. „Oare noaptea trecută a fost doar un vis?” Am ridicat amândoi privirea când am auzit o bătaie în ușa dormitorului.

— Micul dejun este gata, domnule.

Vocea bărbătească înăbușită părea să fie a majordomului din seara precedentă.

— Mulțumesc, a spus Charles, ridicându-se în capul oaselor. S-a dus la baie și s-a întors cu un halat alb pufos. O să te simți confortabil în asta?

Eu am dat din cap.

— Câtă vreme nu avem oaspeți la micul dejun.

— Doar noi, a răspuns el.

Am zâmbit și am îmbrăcat halatul, apoi l-am urmat pe Charles în camera din față.

— Serviți micul dejun pe terasă, domnule?

Eu am lăsat privirea în pământ, nevoind să îl privesc în ochi pe majordom. „Oare ce crede despre mine?”

— Nu, a spus Charles. Bate briza în dimineața asta. E în regulă la masă.

— Cum doriți, a spus bărbatul, întinzând pe masă conținutul a două tăvi de argint.

M-am uitat la paharele cu suc de portocale. În Seattle, se găseau portocale, dar grepfruturile erau mai greu accesibile. Cu un an în urmă, îmi pusesem deoparte banii din bacșișuri timp de o săptămână întreagă și îmi cumpărasem un singur grepfrut. Costase o avere, dar mă simțisem foarte rafinată când îi curățasem coaja groasă, până să descopăr că, în interior, pulpa era putrezită.

Majordomul s-a înclinat și s-a retras, iar eu m-am relaxat puțin în acel moment.

— Vreau să fac asta în fiecare zi, a spus Charles, zâmbindu-mi din celălalt capăt al mesei.

— Și eu.

Am sorbit din sucul de portocale, savurând dulceața lui ușor acrișoară. Mi-aș fi dorit să le pot da din el și lui Caroline, și celorlalte fete. M-am gândit să bag în buzunar un croasant pentru Georgia. Dintotdeauna își dorise să guste unul.

— Mă întrebam, a spus Charles în timp ce mânca din omletă. Ce faci diseară?

— Din păcate, trebuie să lucrez, am spus.

— Să lucrezi?

— Da. E o trebușoară pe care o fac oamenii pentru a-și câștiga existența, am spus sarcastică.

— Foarte amuzant, a răspuns el pe un ton vesel. M-a privit îndelung. Ce-ar fi dacă n-ar mai trebui să lucrezi niciodată?

— Ce vrei să spui?

Charles și-a pus mâna peste a mea.

— Ce-ar fi dacă...

Balamalele ușii au scârțâit. Cineva intra în apartament. Îmi venea să-mi bag capul în halat și să mă ascund sub masă, mai ales când am văzut cine era: sora lui Charles, Josie. În spatele ei era o cameristă, care căra o duzină de plase de cumpărături.

— Charles? a spus ea, arcuindu-și sprâncenele. Ce cauți aici?

— Ce cauți *tu* aici? a replicat el. Credeam că ești în Vancouver, într-o călătorie de cumpărături cu mama.

— Ne-am întors ieri, a spus ea, venind spre noi. Am venit doar să-mi iau câteva lucruri din oraș și m-am gândit să trec...

A tăcut în clipa în care m-a recunoscut. Am văzut expresia de uluire din ochii ei.

— Josie, o mai știi pe Vera, a spus Charles, ca și cum nu ar fi fost nimic ciudat în a-i aminti surorii sale că mă cunoscuse deja, în timp ce eu eram îmbrăcată într-un *halat de baie*. Vera Ray.

— Desigur, a zâmbit ea batjocoritor, fixându-mă cu privirea mai mult decât m-aș fi simțit eu confortabil. În lumina dimineții, am observat un aspect familiar, care îmi scăpase la maratonul de dans. Unde am mai văzut-o? Ah, da, Vera, de la sala de dans.

— Bună! am reușit să rostesc.

Îmi doream să fi decis să mă îmbrac înainte de micul dejun. Halatul era o greșeală oribilă.

— *Ei bine!* a pufnit Josie. E clar că am întrerupt un moment

intim, așa că am să plec.

A aruncat o privire spre plicul cu bani de pe bufet, cel pe care Charles mi-l dăduse cu o seară în urmă pentru văduva din clădirea unde locuiam. „Oare ce-și imaginează că înseamnă?” Mă rugam ca Charles să îi explice, dar el a ignorat expresia șocată a surorii lui și a continuat să mănânce.

— Ne vedem, a spus el simplu.

Camerista a ieșit după Josie, cărându-i cumpărăturile. Ușa s-a trântit în urma lor.

..

Am petrecut încă opt săptămâni minunate cu Charles înainte ca basmul să se sfârșească brusc și dureros. Mă răsfăța cu daruri – într-o seară, la cină, mi-a prins la încheietură o brățară cu safire –, flori, excursii, telefoane. Suficient cât să le facă pe colegele mele de apartament să plesnească de invidie.

Chiar și așa, nu i-am spus numaidecât despre copil. Știam de aproape două săptămâni că eram însărcinată și voiam să mai aștept puțin pentru a fi sigură. Știam că avea să fie în culmea fericirii. Urma să avem un copil împreună. Un copil conceput din iubire. Și, totuși, îmi făceam griji. Totul era perfect, și îmi era teamă că vestea ar fi putut schimba acest lucru.

Apoi, într-o noapte, în apartamentul de la hotel, Charles a ingenuncheat în fața mea și m-a cerut în căsătorie. Am acceptat, firește. Nu ar fi contat nici dacă ar fi fost un băiat de la fabrică; m-aș fi căsătorit cu el oricum. Mă îndrăgostisem de bunătatea lui sufletească, nu de banii lui. Iar când el m-a privit în ochi, aproape că i-am spus despre copil, chiar atunci și acolo, însă grețurile îmi trecuseră și îmi era teamă că pierdusem sarcina. Nu suportam gândul de a-i spune că pierdusem copilul lui. Așa că am așteptat.

— E timpul să îmi cunoști familia, mi-a spus el. Ce-ar fi să vii la cină, acasă la mine, diseară?

— Nu știu, am spus, reticentă, date fiind interacțiunile mele anterioare cu Josie.

— Te vor adora.

Mi-am încrețit nasul.

— Nu sunt prea sigură.

— Îți faci griji din cauza lui Josie, nu-i așa?

Am încuviințat din cap.

— Ei bine, nu-ți face, a spus el. Ești femeia pe care o iubesc, și

cu asta basta.

Mi-am cuibărit capul într-un pliu al cămășii lui, inspirând mirosul liniștitor de tutun de tabac și apă de colonie.

— Mă faci atât de fericit, Vera!

Nu m-am putut abține să nu zâmbesc.

— Serios?

— Da. Ador tăria ta. Și-a trecut vârful degetului peste nasul meu. Ești o forță. Poți să mă privești în ochi și să mă faci să mă îndoiesc de tot ce am crezut vreodată despre lume. Și-a pus o mână în dreptul inimii mele. Dar aici, înăuntru, ai atât de multă iubire. Radiază din interiorul tău.

I-am zâmbit vesel.

— Ești sigur că părinții tăi nu ar prefera să te căsătorești cu o fată din lumea bună?

— Te asigur, iubita mea, a spus el, apropiindu-și fața de a mea, că aș prefera să mă exilez singur în cel mai îndepărtat colț din Alaska decât să mă căsătoresc cu o fată din lumea bună.

— În regulă, am cedat. Am să vin să-i cunosc pe părinții tăi. Însă doar dacă tu crezi sincer că e o idee bună.

Mi-am strecurat mâna într-a lui. El mi-a sărutat palma. Le-ai spus deja? Despre logodna noastră?

— Nu încă, mi-a răspuns el. Cred că le voi face o surpriză diseară.

∴

M-am frământat ore întregi în privința hainelor pe care aveam să le port în seara aceea, până să vină Charles după mine. Rochia roșie a lui Caroline părea prea țipătoare pentru o cină acasă la viitorii mei socri; în plus, îmi venea prea mulată. Sarcina mea nu era prea avansată, însă Caroline și celelalte fete făcuseră comentarii insinuante pe seama celor câteva kilograme în plus pe care le luasem. Mi-am privit vechea rochie albastră cu o atitudine critică. „Mult prea ponosită”. Nu voiam să mă prefac a fi altcineva decât eram, și, totuși, aveam nevoie ca familia lui să mă accepte. Eram într-o situație delicată. În cele din urmă, m-am hotărât asupra unei rochii galbene, pe care mi-o cumpărase Charles cu săptămâni în urmă. O purtasem la multe dintre întâlnirile noastre. Speram că nu se plictisise de ea.

În mașină, pe drum spre casa părinților lui, mi-am legat cordonul de zeci de ori. Indiferent cât m-aș fi străduit, nu reușeam nicicum să fac funda să atârne cum trebuia.

— Arăți bine, a spus Charles, ghicindu-mi neliniștea.

— Vreau doar ca seara asta să decurgă bine, am spus, întorcându-mă spre el.

— Așa va fi, m-a asigurat el, înfășurându-și pe deget o șuviță din părul meu.

M-am tras înapoi.

— Ai grijă, am spus. Ai să-mi strici coafura.

Neascultător, Charles și-a afundat și mai adânc mâinile în părul meu.

— Ești incorigibil, i-am spus.

Fusesem atât de acaparată de rochie, de coafură și de temerile mele, încât nu fusesem atentă la drum, dar parcursesem deja kilometri buni, așa încât probabil eram destul de departe de centrul orașului. Charles a intrat cu mașina printre doi stâlpi de piatră – marcând, conform unui indicator, intrarea în Windermere.

Auzisem despre această comunitate luxoasă, desigur. Înainte de a muri, mama mea avusese grijă de copiii bogătașilor exact în acest cartier. Iar Georgia îngrijea de copiii unei familii bogate care locuia tot aici. Venea în fiecare dimineață, la cinci, cu mașina de lapte, care o lăsa în fața casei chiar înainte să se trezească copiii. Angajatoarea ei, o femeie severă, care dormea în fiecare zi până la prânz, se plângea că hainele Georgiei se impregnau în mașina de lapte cu un miros acru. Femeia o puneă să se schimbe, în aripa rezervată servitorilor, într-o uniformă, înainte de a intra în locuința propriu-zisă.

— Deci, în cartierul ăsta ai crescut? am spus, admirând casele luxoase, un conac cu un acoperiș țuguat în dreapta noastră, o moșie victoriană în stânga.

Mi-aș fi dorit ca Charles să încetinească mașina, pentru a putea să o studiez cu mai multă atenție pe fiecare dintre ele. Nu mai văzusem niciodată case atât de somptuoase.

— Născut și crescut, mă tem, a spus el, ca și cum dezvăluirea ar fi fost o pată pe obrazul lui. Eu am admirat grădinile atent îngrijite de o parte și de alta a drumului, în care nu se vedea nici urmă de buruieni. Un strat de azalee, cu florile într-o simfonie de nuanțe de roșu, implora atenție, dar Charles și-a menținut ochii la drum, orb la frumusețea lor. Când am împlinit optsprezece ani, abia am așteptat să-mi iau zborul, a continuat el.

— De ce? am întrebat visătoare, îmbătată de frumusețea

acelui loc.

— Cred că am ajuns să disprețuiesc toate astea, a spus el. Felul în care toți se prefac a fi perfecți. M-a privit pentru o clipă, înainte de a-și îndrepta din nou atenția la drum. Te asigur că ceea ce se petrece înăuntrul acelor case e departe de a fi perfect.

Nu era nevoie să îmi spună acel lucru; știam deja. Mama ne povestise, cu mulți ani în urmă, despre o fetiță dificilă, de care avusese grijă chiar în acest cartier. Copila pusese un sfeșnic pe draperiile din garderoba mamei sale și le arsese atât de rău, încât nu mult lipsise să dea foc întregii case.

Charles a cotit pe un drum lateral, pe care casele păreau chiar mai extravagante, apoi a intrat cu mașina pe o alee lungă. La capătul acesteia se afla o poartă, păzită de un bărbat în costum negru.

— Bună seara, domnule Charles! a spus el, ridicându-și pălăria și deschizând larg porțile.

Charles a făcut un tur al aleii circulare, acoperite cu pietriș, a parcat mașina, apoi a coborât și mi-a deschis portiera:

— Vreau să-ți fac cunoștință cu bătrânul Joe, mi-a spus el. Joseph! i-a strigat el bărbatului de la poartă. Ți-a fost dor de mine?

Bărbatul mai în vârstă, cu părul grizonant, i-a zâmbit din toată inima.

— Bun venit acasă, domnule Charles! a spus el, luând o greblă pentru a aranja pietrișul scurmat.

Lumea lui Charles mă uimea – un loc străin, în care apăreau servitori la fiecare colț, având grijă ca fiecare pietricică din calea ta să fie pusă la locul ei.

Am ridicat privirea spre casă – minunată, perfectă, într-atât încât mă înspăimânta.

— Arată ca un... *palat*, am spus în șoaptă, fascinată de grandoearea construcției.

— Mama a văzut în Franța un castel care i-a plăcut, iar tata i-a cerut arhitectului său să îl reproducă, mi-a explicat Charles, pe un ton oarecum jenat de opulența evidentă a capriciilor familiei lui.

Intrarea era încadrată de doi chiparoși identici, care aproape atingeau cu ramurile lor acoperișul din plăci de ardezie, dominat de un horn masiv. Am studiat zidăria frumoasă de piatră, care

alcătuia pereții groși și impunători ai locuinței, împodobiți cu ornamente complicate. Ușa de la intrare era străjuită de două ghivece mari. În fiecare din ele se afla câte o tufă de buxus verde smarald, crescută și tunsă astfel încât să formeze o spirală perfectă.

— Charles!

O femeie s-a apropiat cu brațele deschise de ușa de la intrare. Rochia ei de culoarea sidefului foșnea la fiecare pas. I-am observat imediat talia subțire, pusă în evidență de un cordon albastru lat. Coafura înaltă îi dădea un aer regal.

— Mamă, a spus Charles, aplecându-se spre ea când ea i-a luat ambele mâini într-ale ei, înainte de a-l săruta pe fiecare obraz.

Am așteptat ca privirea ei să se întoarcă asupra mea, ceea ce s-a și întâmplat.

— Vai, Charles, a spus ea, dar ea cine e?

— Ea este Vera, a răspuns el, zâmbind mândru. Vera Ray.

Eu i-am întins mâna, rugându-mă să nu îmi observe degetele crăpate și înroșite, chinuite de spălatul vaselor la restaurant și crestare de cuțitele de cojit.

— Încântată de cunoștință, doamnă!

I-am simțit pielea precum o catifea albă și răcoroasă pe mâna mea. Îmi doream să îmi fi găsit timp să îmi înmoui mâinile în untură de porc, așa cum mă sfătuisese Caroline. Acum aveam să plătesc pentru asta.

— Poți să-mi spui Opal, a spus ea, aruncând o privire spre pantofii mei. Chiar dacă rochia era elegantă, grație lui Charles, pantofii erau, fără îndoială, ponosiți. Fruntea a început să îmi asude. „Oare gaura e în pantoful drept sau în cel stâng?” Am mers pe ghicite și mi-am retras vârful piciorului drept în spatele călcâiului stâng. Nu îndrăzneam să cobor privirea spre picioarele mele, fiindcă nu aș fi făcut decât să atrag și mai mult atenția asupra încălțărilor necorespunzătoare. Și când mă gândeam că economisisem aproape trei salarii ca să pot plăti avansul pentru a-mi cumpăra în rate acea pereche de pantofi negri, din piele, de la Frederick & Nelson. Charles mi i-ar fi cumpărat într-o clipă, desigur. Dar nu îi ceream lucruri. Nu mi se părea corect.

— Abia așteptam să o prezint pe Vera familiei, a spus Charles, sărutându-mi ușor mâna.

— Ce... fermecător! a spus Opal, vocea ei ridicându-se câteva

octave la cuvântul *fermecător*. Zâmbetul i-a dispărut rapid și și-a îngustat ochii. M-am simțit stângace sub privirea ei. Cred că ai cunoscut-o deja pe Josephine.

Mi-am amintit circumstanțele tensionate în care o cunoscusem pe Josie, sora lui Charles. De două ori.

— Da, am spus, convinsă că obrajii mi se prefăcuseră într-un roșu aprins.

— Ei bine, a spus Opal, mă bucur că ai trecut pe la noi, fiule. Rămâi la cină?

— Da, desigur, a spus Charles. E și tata aici?

— E în camera lui de lucru, a răspuns ea. O pun pe Greta să îl sune.

„Să îl sune”. M-a surprins faptul că se tratau reciproc atât de formal. „Nu poate pur și simplu să dea o fugă pe hol până la camera lui de lucru și să îl strige?”

Am intrat în urma lui Opal. Din clipa în care Charles și-a scos jacheta, o menajeră s-a apropiat în grabă să îi ia haina imediat ce și-a desprins degetele de pe ea.

— Greta îți va lua șalul, domnișoară Ray, a spus Opal, vorbindu-mi lent, ca unui copil.

Am dat din cap, lăsându-mi șalul verde să îmi alunece de pe umeri. Mi-l făcusem singură din resturi de pânză pe care le adusesese Caroline de la fabrică. La vremea aceea, mi se păruse că putea rivaliza cu oricare dintre șalurile elegante pe care le văzusem în vitrinele magazinelor. Însă în casa familiei lui Charles mi se părea mai potrivit pe post de cârpă de praf. I l-am întins emoționată menajerei, care m-a studiat curioasă.

— Mulțumesc, am spus, uluită de interiorul casei.

Am traversat un hol lung, acoperit cu picturi în ulei. Temele acestora ilustrau o viață confortabilă, în care terieri răsfățați se lăfăiau pe canapele, căsuțe rurale stăteau cuibărite printre dealuri domoale, iar femeile socializau sub umbrele de soare. Holul ducea la o încăpere spațioasă, cu un pian cu coadă și ferestre cu vedere spre o peluză enormă, ce se întindea până la un lac.

M-am așezat pe o canapea din catifea verde, lângă Charles, nereușind să îmi dezlipesc ochii de la fascinantul lac. Sofaua era moale precum scaunele înalte, îmbrăcate în catifea gri, din holul Hotelului Olympic.

— Dai impresia că nu ai mai văzut niciodată apă, domnișoară

Ray.

— Ei bine, e prima dată când văd lacul Washington, doamnă, am spus, înainte de a reflecta la implicațiile cuvintelor mele.

Opal și-a dus o mână la gură. A lăsat să-i scape un hohot de râs.

— Vai, dar asta e ca și cum ai spune că nu ai văzut niciodată luna.

— Mamă, a spus Charles protector, Vera locuiește în oraș.

— Vai, firește, dragul meu, s-a grăbit Opal să spună.

Mi-a oferit o ceașcă de ceai, iar când am ridicat brațul pentru a o lua, mi-am simțit membrele ca de plumb. „De ce sunt atât de încremenită, atât de stânjenită în locul acesta?”

Opal și-a pus ceașca pe farfurioară și a ridicat arătătorul.

— Știu, a spus ea. Ai putea să o scoți la o plimbare cu barca, Charles.

El s-a arătat sceptic.

— Nu știu ce să zic, mamă. Bate un vânt teribil azi. S-ar putea să nu fie cel mai bun moment pentru...

— Prostii! i-a replicat Opal. Tânăra domnișoară susține că nu a văzut niciodată lacul. *Trebuie* să i-l arăți.

— Dar nu e aproape ora cinei?

— Am să-i cer bucătăresei să o mai amâne cu o jumătate de oră, a spus ea. Astfel, ai avea timp suficient să îi faci un tur al lacului.

Charles s-a întors spre mine.

— Ce părere ai?

Norii cenușii de deasupra capetelor noastre arătau amenințător, iar dincolo de fereastră vântul zgâlțâia crengile copacilor cu atâta forță, încât nu puteam decât să îmi imaginez ce efect ar fi avut asupra părului meu. Dar nevoind să o dezamăgesc pe Opal, m-am supus.

— Sună minunat, am spus, ascunzându-mi teama.

— E stabilit, atunci, a spus Charles, ridicându-se.

L-am urmat pe terasa din spate și am coborât împreună scările spre peluză. Fusesem prea captivată de lac pentru a observa priveliștea spectaculoasă ce se întindea chiar în josul casei, o veritabilă grădină zoologică, plină cu animale realizate din gard viu. Iepuri. Câini. O țestoasă. O iapă și mânzul ei. M-am oprit să admir un gard viu tuns în forma inconfundabilă a unui elefant.

— Astea sunt remarcabile, am spus, trecându-mi mâna peste trompa scorțoasă a elefantului. Precizia cu care sunt făcute e ireală.

— Joseph e foarte talentat la modelat tufe de buxus, a spus Charles. Tata le-ar tăia mai degrabă pe toate. Însă mama mea le adoră. Ea își petrece mult timp aici. Îi aduc alinare.

Mi-am imaginat-o pe Opal mângâind girafa din buxus din dreapta mea în stilul ei extravagant.

— Nu cred că mama ta mă place prea mult, am spus.

O briză răcoroasă se revărsa dinspre lac, și îmi doream să nu fi renunțat la șal.

— Bineînțeles că te *place*, a spus Charles, trăgându-mă spre el. Cum ar putea să nu te placă? Ești minunată, din toate punctele de vedere. Doar fii tu însăși, iar ei vor vedea femeia pe care o iubesc atât de mult. M-a sărutat ușor pe obraz. Și te vor iubi și mai mult după ce le dau vestea cea mare, în seara asta.

Eu am încremenit.

— Chiar crezi că ar trebui să le spunem în seara asta?

Charles a dat din cap.

— Nu suport să mai păstrez secretul.

— Dar, am îngăimat, mă tem că o să li se pară prea brusc. Adică, nu îi va șoca să audă că ne vom căsători la atât de scurt timp după ce m-au cunoscut?

Charles a ridicat din umeri.

— Vera, nu înțelegi? A arătat în sus, spre casă. Acolo e trecutul meu, iar tu – mi-a dat o șuviță de păr după ureche – ești viitorul meu. Contează prea puțin că le voi spune și lor. Nu ai niciun motiv de teamă.

Am răsuflat.

— În regulă, am cedat.

L-am urmat pe debarcader, unde se aflau două bărci răsturnate.

— Bun, a spus el, examinându-le pe amândouă, care din ele e cea cu gaură?

Eu am făcut ochi mari.

— Gaură?

— Ultima dată când am fost aici, Joseph a spus că una din ele are nevoie de reparații. Și-a trecut mâna peste carena uneia din ele. Aha, iat-o! Am găsit gaura.

— E bine, am spus. Nu știu să înot.

— Știu eu să înot pentru amândoi, a spus el zâmbind, îngenunchind pe scândurile pline de așchii și decolorate de soare ale debarcaderului, pentru a dezlega frânghia care ancora cea de-a doua bărcuță de un țăruș ruginit.

Când Opal pomenise de o plimbare cu barca, mă gândisem la ceva puțin mai mare. Micuța ambarcațiune abia dacă putea fi considerată o mică șalupă, semănând destul de mult cu cele în care mă scosese tatăl meu în copilărie, pe brațul Puget. Odată ne răsturnasem cu o astfel de barcă, iar eu aproape mă îneacasem. De atunci, nu mai pusesem piciorul în vreo barcă.

— Gata, a spus el, întinzându-se după mâna mea.

— Nu știi ce să zic, am spus, simțindu-mă deodată nesigură.

— Haide, nu-ți fie frică! O să-ți placă la nebunie pe lac. Nu e nimic mai liniștitor.

— Bine, am spus, luându-l de mână.

El m-a ajutat să îmi țin echilibrul până am pășit înăuntru și m-am așezat cu o bufnitură pe bancheta de lemn, evitând la limită un găinaț. Charles s-a așezat în fața mea, băgând fiecare vâslă în lăcașul potrivit.

— Acum, nu-ți face griji, a spus el, fixând vâslele pe poziție. Am fost salvamar la club în fiecare vară, în timpul facultății.

A vâslit spre larg câțiva zeci de metri. Eu am privit uluită cum barca își croia drum pe lac, despicând apa precum un cuțit trecut prin unt moale. Un bătlan, speriat de prezența noastră, a croncănit dezaprobator. Și-a târât picioarele de-a lungul apei, deranjând o colonie de nuferi verzi-deschis, înainte de a-și lua zborul.

— E foarte frumos aici, am spus. Cât de norocos ai fost să crești cu *așa ceva* în curtea casei!

— Nu sunt mai fericit datorită acestui lucru, a spus el.

Am clătinat din cap.

— Ce vrei să spui?

— Oamenii cred că bogăția cumpără fericirea, a replicat el, arătând în spatele lui, spre peluză. Petrece-ți o noapte în casa aia, și vei vedea că nu e așa.

I-am aruncat o privire confuză.

— Mama e mereu prost dispusă, mi-a explicat el. Tata se încuie în camera de lucru, iar când nu e acolo, e la hotel. Iar Josie e, ei bine, Josie. A fost dintotdeauna dificilă. Când avea cinci ani, puțin a lipsit să nu dea foc întregii case.

Inima a început să-mi bată mai puternic. „Ea să fi fost copilul de care a avut grijă propria mea mamă?” Mi-am îndreptat spatele.

— Cum adică aproape a dat foc întregii case?

— Eu eram la școală pe atunci, a spus el, ca și cum amintirea ar fi fost însoțită de emoții neplăcute. Josie era în grija unei guvernante. Într-o zi, când mama era în oraș, Josie a reușit să dea foc draperiilor cu un sfeșnic. Aproape a făcut scrum toată casa. Mama a concediat-o pe loc pe femeia respectivă, desigur. Dar nu a fost vina ei. Josie a fost dintotdeauna așa, prefăcută.

— Oh, am spus, clătînându-mă. „Deci propria mea mamă s-a ocupat de Josephine!” Am clătinat din cap, amintindu-mi cât se plânsese mama mea de fetița din Windermere. Ajunsesem să îi port pică fetei care ocupa timpul și atenția mamei mele, iar când ea își pierduse locul de muncă la acea familie, eu mă bucurasem, chiar și la gândul că asta însemna să răbdăm de foame.

— Ce s-a întâmplat, Vera? a întrebat el, simțindu-mi privirea distantă.

— O, nu este nimic, am spus, încercând să alung amintirile.

„Josephine știe oare cine sunt?”

— În fine, a continuat el, înțelegi de ce mi-am dorit să petrec aici cât mai mult timp posibil. În copilărie, eram mereu pe lac sau umblam după Joseph. Tata era mult prea ocupat cu chestiunile lui de afaceri.

Charles a ridicat vâslele și am alunecat pe apă câteva clipe. Am întins mâna, lăsând-o să atingă ușor luciul apei. Un nufăr alb m-a gădilat în palmă și, fără să mă gândesc, l-am ridicat câțiva centimetri din lăcașul său acvatic.

— Uite, am spus, arătând spre uluitoarea floare.

— Ai grijă! mi-a spus el, trăgându-mi încet mâna înapoi. Sunt fragili nuferii ăștia.

I-am zâmbit mirată.

— Ești singurul bărbat din câți am cunoscut vreodată căruia să îi pese de flori.

Charles a ridicat din umeri.

— Presupun că a fost influența lui Joseph. Și-a îndreptat privirea din nou asupra lacului. Nuferii sunt speciali. Nu au existat dintotdeauna prin părțile astea, să știi. Pe primul l-am găsit chiar acolo, când eram copil. Unul singur. Joseph mi-a

arătat. În fiecare an, au apărut tot mai mulți. Iar acum... A arătat cu mâna spre un loc din depărtare, unde sute de flori de mărimea mâinii mele se legănau pe apă. Ei bine, uită-te și tu.

— Îți taie respirația, am spus, zâmbind în timp ce admiram priveliștea din fața noastră.

— Sunt pretențioși în privința locurilor în care cresc, a spus el. Prea mult sau prea puțin soare și, paf! dispar. Nuferii sunt sfioși. Sfioși și mândri.

Am zâmbit.

— Și delicați, a adăugat el. Nu rezistă dacă îi culegi. Josie obișnuia să vină aici cu prietenele ei și culegeau brațe întregi de flori, doar așa, din răutate. O oră mai târziu, erau ofilite pe debarcader. A făcut o pauză, vizibil tulburat de amintire. Uram să îi văd murind așa. În zadar.

Am aruncat din nou o privire spre lac. Unduirile apei legănau nuferii în sus și în jos, ca pe niște școlari jucându-se în valuri.

— Sunt fericiți aici, a spus el. Când îi răpești din casa lor, se sufocă.

Vântul se întetise și îmi biciuia părul, transformându-l într-o claie încâlcită. Tocmai îmi prinsesem la loc o agrafă căzută, când am simțit o picătură de ploaie atingându-mă pe obraz.

— O, nu! am spus, simțind o altă și pe braț.

Charles a pus mâna pe vâsle.

— Ar fi bine să ne întoarcem.

Când am ajuns la debarcader, cerul își deschisese porțile și își dezlănțuise întreaga furie asupra noastră, zădărnicipându-mi orice încercare de a-mi salva coafura. Cu toate astea, am încercat, în van, să îmi rearanjez buclele pleoștite. Rochia udă learcă îmi stătea lipită de corp. Am tras jenată de material, sperând să nu scoată în evidență rotunjimea tot mai pronunțată a abdomenului meu, chiar dacă eram singura care o vedea.

— Uită-te la noi! a spus Charles, după ce a ancorat din nou barca. Suntem ca doi șobolani de apă înecați.

M-a luat de mână și am traversat în fugă peluza până la casă. Detestam să îmi imaginez cum arătam. O scurtă privire în oglinda cu ramă aurie din fața mea mi-a confirmat oroarea. Fardul îmi șiroia pe obraji ca o acuară roz-deschis. Părul îmi atârna în smocuri ude, lipit de cap.

— Oh, vai de mine! a spus Opal. Greta! s-a răstit ea. Găsește-i domnișoarei Ray niște haine curate în aripa de oaspeți.

— Vino cu mine, domnișoară Ray, a spus menajera. Am urmat-o pe coridor, conștientă de fiecare picătură ce îmi cădea de pe rochie pe parchetul din lemn de esență tare, care strălucea de cât fusese lustruit. După un colț, Greta a deschis o ușă în aripa vestică a casei. Ar trebui să existe o rochie în plus pe aici, a spus ea. Familia primește frecvent vizitatori în weekend. Au grijă ca garderoba să fie bine dotată.

Mi s-a părut ciudată ideea că oamenii ar veni să stea undeva fără a-și lua bagaje, dar poate că acesta nu era un motiv de îngrijorare pentru cei înstăriți. Indiferent unde s-ar fi oprit, li se puneau pur și simplu la dispoziție cele necesare.

Greta mi-a arătat o rochie crem, cu decolteu adânc.

— Asta pare a fi mărimea ta, a spus ea, ținând-o în fața mea. Sper să îți fie bună.

Mi-aș fi dorit ceva mai elegant. Rochia arăta lipsită de gust și largă în talie. Îmi făceam griji cum aveam să arăt în momentul în care aveam să fac cunoștință cu tatăl lui Charles. Greta m-a dezbrăcat de hainele ude, dezlipindu-mi-le de pe corp. I-am evitat privirea când mi-a desfăcut corsetul, rupt sub brațul stâng și ponosit după atâtea spălări în apă reciclată. Săpunul de rufe era un lux de care eu și colegele mele de apartament nu ne puteam lipsi, dar puneam banii laolaltă și nu iroseam niciun gram. „Ea le îmbracă pe doamnele casei în lenjeria lor franțuzească, de mătase, deci, ce va crede despre mine, văzând că port asemenea cârpe?”

Însă, oricare ar fi fost gândurile ei, Greta nu și le-a exprimat, întinzându-mi supusă un prosop alb și pufos. Mi l-am înfășurat în jurul corpului. Datorită materialului gros și moale, n-am mai simțit frigul din aer, oprindu-mă din tremurat. Greta a scos un set de lenjerie intimă din dulapul alăturat.

— Pe astea le întind - s-a aplecat să strângă mormanul de cârpe ude flească - ca să se usuce. Asta, dacă dorești să le păstrezi?

Am dat din cap sfioasă, stânjenită de schimbul de replici. Ea a ieșit în balcon, iar eu m-am așezat pe pat. Cât de ciudată era lumea din care provenea Charles! Mă simțeam precum nuferii de pe lac - scoasă din elementul meu, înspăimântată, chinându-mă să respir în acest mediu nou.

Greta s-a întors și m-a ajutat să îmbrac corsetul, care era cu o mărime mai mic; îmi strângea sânii laolaltă într-un mod

inconfortabil. Mă temeam să nu arăt precum una dintre acele dame de consum, care frecventau tavernele de pe Fifth Avenue.

— Ești sigură că nu există un alt corset în sertar?

Greta a clătinat din cap.

— E singurul.

Am intrat în rochie, iar, după ce Greta i-a închis nasturii, m-am uitat îndelung în oglinda mare de lângă pat. Sâni mi se revărsau din corsajul cu decolteu adânc. Materialul nu avea formă conică în partea de jos, precum rochia galbenă cu care venisem îmbrăcată. În schimb, atârna pe mine ca un sac de hârtie. „Cum aş putea să ies arătând așa?”

Greta nu părea să îmi ghicească temerile, sau dacă o făcea, nu a trădat asta deloc.

— Poftim, a spus ea, întinzându-mi o perie de păr și un prosopel, în stilul ei îndelung exersat.

— Mulțumesc, am spus, trecându-mi peria prin părul încâlcit și prinzând agrafa la loc cât de bine am putut.

M-am privit din nou și am oftat.

Ochii Gretei i-au întâlnit pe ai mei și, pentru prima dată, am deslușit o scânteie de compasiune.

— Nu-ți fie rușine de originile tale, domnișoară Ray, a spus ea încet.

Am încuviințat din cap. Știam exact la ce se referea, iar cuvintele ei m-au alinat.

— Acum, a spus ea, să te duc înapoi?

Aș fi vrut să țin: „Nu, nu mă obliga să mă duc înapoi! Nu pot să dau ochii cu ei arătând așa!” Dar am dat din cap aprobator, apoi, ținându-mi bărbia ridicată, am ieșit în urma ei pe ușă. În hol, când am crezut că nu mă vede nimeni, am încercat zadarnic să îmi trag rochia mai sus pe piept.

— Iată-te! a strigat Charles din spatele pianului. Vino să câști cu noi!

Josie ședea lângă el și a rămas cu gura căscată când m-am apropiat. Indiferent ce ar fi știut sau nu despre mine, am decis să nu îmi pese. În schimb, mi-am amintit ce îmi spusese Greta și mi-am păstrat calmul.

— Bună, Josie! am spus, cât de mios puteam.

Purta o rochie mov, la modă, cu talia căzută. La urechi, îi atârnau cercei cu diamante.

— Bună! a spus ea pe un ton glacial. Eu și Charles tocmai

cântam imnul facultății noastre. Vrei să ni te alături? Sau, dacă mă gândesc mai bine, poate ar trebui să îl cântăm pe al tău. Tu unde ai făcut liceul?

Am plecat ochii în podea, în timp ce ei mă priveau răbdători.

— Eu, eu...

Am simțit mâna lui Charles, încurajatoare, pe șale.

— Nu am făcut liceul, am spus sfioasă. Cuvintele Gretei îmi răsunau în urechi. „Nu-ți fie rușine de originile tale”. Am fost nevoită să îl întrerup pentru a munci. Tatăl meu a murit, iar mama mea s-a stins și ea la scurtă vreme după aceea.

Josie s-a prefăcut afectată.

— Oh, ți-ai pierdut *ambii* părinți?

— Ajunge cu muzica deocamdată! a spus Charles, salvând momentul. Sunt lihnit.

— Tatăl vostru va ajunge și el în câteva minute, dragii mei, a intervenit Opal, privindu-mă cu o expresie amuzată. A luat o ultimă înghițitură din paharul ei, oprindu-se la bar pentru a-l reumple. Eu am privit lichidul de culoarea ambrei curgând dintr-o carafă de cristal. Să mergem în sufragerie.

Pe fața de masă albă de olandă străluceau argintăria și cristalurile rafinate. M-am așezat pe un scaun lângă Charles. El m-a strâns de picior pe sub masă.

— Mă bucur că ești aici, a șoptit.

Îmi netezeam părul cu palma, încă ud după plimbarea cu barca, chiar în clipa în care tatăl lui Charles a intrat în încăpere.

— Opal! s-a răstit el. Nu știu de ce insiști să servești cina la șapte jumătate în fiecare seară, când tot restul lumii cinează la șase.

Eu am rămas cu privirea ațintită în față, încercând să nu mă fac observată, în timp ce am simțit pe cineva în spatele meu care îmi puneă în bol o supă de un verde ca menta.

— William, ți-o prezint pe prietena lui Charles, domnișoara Ray, a spus Opal, arătând spre mine.

Tatăl lui Charles s-a așezat pe un scaun în capul mesei și și-a prins un șervet la gât.

— Nu ne-ai anunțat că vei aduce un oaspete la cină, fiule, a spus el. Dar când s-a întors spre mine, a zâmbit. Și încă unul atât de drăguț.

— Sunteți prea bun, am spus, simțind nevoia să îmi acopăr pieptul cu șervetul pe care îl țineam în poală.

— Așteptam de ceva vreme să v-o prezint, a spus Charles, întinzându-se să-mi ia mâna. Eu...

— Mamă, a spus Josie, întrerupându-l, nu ți se pare că bucătăreasa a pus puțin prea multă sare în supă?

Opal a încuviințat din cap.

— Ar trebui să o concediez. Tot ce vine din bucătăria aia are gust de saramură.

— Oh, mamă! a spus Charles. Nu e chiar atât de rea. Mie îmi place. Și, în plus, nu cumva doamna Meriwether își întreține singură familia? Parcă țin minte că Joseph spunea că e văduvă.

William și-a dres vocea.

— În ultima vreme au început să-ți placă văduvele, băiete, a spus el, întorcându-se spre Opal. Nu mai demult de săptămâna trecută mi-a sugerat să ofer masă și casă, gratuit, pentru o femeie din oraș și pentru cei cinci copii ai ei.

Mi-am amintit de Laura din blocul meu și i-am aruncat lui Charles o privire cu subînțeles.

— Mai lipsește să îmi ceri și bani de facultate ca să-și trimită copiii la Yale.

Josie a râs.

— Fratele tău are o inimă de aur, a continuat William. Dacă ar fi după el, ar da de pomană tuturor oamenilor de rând din orașul acesta.

William și-a întors din nou privirea spre mine.

— Domnișoară Ray, a spus el, nu îți recunosc numele. Cine sunt părinții tăi?

Josie mă privea cu dispreț, dar eu am refuzat să ridic ochii spre ea.

— Sunt decedați amândoi, domnule.

— Îmi pare rău să aud asta, a replicat William.

Opal a pocnit din degete, iar o tânără în rochie albă și șort negru a apărut în grabă din bucătărie. A stat cu capul plecat cât timp mama lui Charles i-a cerut să strângă farfuriile.

— Da, doamnă, a spus ea rapid.

A strâns morman pe tavă holurile de supă, apoi s-a oprit brusc când privirile ni s-au întâlnit peste masă.

— Vera?

Mi-a luat o clipă până am recunoscut-o în uniforma de cameristă, însă până la urmă am deslușit chipul familiar al unei prietene din copilărie.

— Sylvie, am spus stânjenită, întrebându-mă imediat ce avea să creadă familia lui Charles despre acest schimb de replici.

— Ce cauți aici? m-a întrebat ea.

— Sunt...

Simțeam că toate privirile din încăperea mă sfredeleau. Obrajii îmi ardeau.

— E aici cu mine, a spus Charles, umplând tăcerea apăsătoare.

— Ei bine, ce să vezi! a pufnit Josie. Reîntâlnirea a doua prietene. Vera, spune-ne, e o prietenă de-a ta de la sala de dans?

Părinții lui Charles m-au scrutat dezaprobat, în timp ce eu mi-am pus șervetul pe farfurie și m-am ridicat în picioare. Cum am putut să cred vreodată că îmi voi găsi locul în lumea lui?

Lacrimile mi-au încetșat privirea. Nu, nu aveam să-i las să mă vadă plângând. Mi-am ridicat poalele rochiei și am luat-o la fugă, traversând holul și ieșind în foaier, iar de acolo, pe ușa principală. M-am așezat pe o bancă de piatră de pe verandă, reflectând la ce aveam de făcut. Câteva clipe mai târziu, am auzit scârțâitul ușii în spatele meu. Așteptându-mă să îl văd pe Charles, m-am întors și am fost cuprinsă de deznădejde când am văzut-o pe Josie stând în picioare lângă mine cu un zâmbet satisfăcut.

— El e înăuntru, explicându-le părinților mei că ți-a cerut mâna, a spus ea, clătinând din cap la ceea ce ea, în mod evident, considera a fi o idee ridicolă. Ar trebui s-o vezi pe mama. E devastată. S-a uitat înapoi spre casă, zâmbind cu un aer superior. Știu cine ești, Vera Ray, a continuat ea. Am cunoscut-o și pe mama ta. Presupun că ești o hoată la fel ca ea. Așchia nu sare departe de trunchi, nu?

Eu am clătinat din cap.

— Nu știu la ce te referi.

— Deci, mama ta nu ți-a spus despre toate lucrurile pe care le-a furat de la familia noastră? Bijuteriile? Monedele din camera de lucru a tatălui meu?

— Josie, am bâiguit, probabil... probabil te înșeli. Mama mea în ruptul capului nu ar fi...

— Am privit-o luând o brățară cu diamante din cutia cu bijuterii a mamei mele, a spus ea.

— Nu cred! am strigat. Cum îndrăznești să vorbești așa

despre mama mea? A fost o femeie bună. S-a străduit din răspuțeri să aibă grijă de tine, Josie. Dar tu ai chinuit-o.

Privirea ei de gheață m-a înspăimântat.

— Știu cum gândești, a spus ea. Exact ca mama ta, consideri că familia mea va fi evadarea ta din sărăcie.

Am clătinat din cap, ștergându-mi o lacrimă de pe obraz.

— Ai înțeles complet greșit.

— Ei bine, a spus ea, dacă te aștepți să stai deoparte în timp ce fratele meu e dus de nas de o târfă ordinară, atunci, draga mea, te înșeli.

Cuvintele ei m-au rănit.

— O...

Nu eram în stare să rostesc acele cuvinte vulgare.

— Ce te face să crezi că sunt...?

Apoi, mi-am amintit plicul din apartament. Bani pe care Charles îi pusese deoparte pentru biata văduvă. Josie îi văzuse. Crezuse că erau pentru *mine*.

— Nu, nu, am continuat. Ai înțeles complet greșit. Bani erau pentru...

Josie a clătinat din cap.

— Iar acum ai rămas gravidă cu el.

Mi-am pus mâna pe abdomen.

— Cât timp credeai că ai să poți ține *asta* secret?

Am icnit. *De unde știe ea?* Nu spuseseșem nimănui. Nici măcar lui Charles.

— Nu era nevoie să-mi spui, a zis ea. E evident.

— Dar eu...

— Cât? a întrebat ea.

I-am examinat expresia feței.

— Nu înțeleg.

— Cât trebuie să-ți plătesc ca să dispari din viața noastră, ca să dispari din viața lui Charles?

Eu am clătinat din cap.

— De ce ai face asta?

— Fiindcă nu îl putem lăsa să sfârșească alături de o femeie ca tine, a spus ea. Ar distruge-o pe mama. Iar tata l-ar dezmoșteni de-a arătat spre casă și grădină - toate astea. Crezi că te-ar mai iubi și atunci? Ei bine, domnișoară Ray, îmi cunosc fratele mai bine decât tine, și pot să îți spun că răspunsul e nu.

Eu îl iubeam din toată inima, dar ar fi fost oare iubirea mea

suficientă pentru a-l face fericit fără... fără viața privilegiată cu care era obișnuit?

Mi-am dat seama atunci. Nu puteam să-mi găsesc locul în viața lui Charles tot așa cum el nu putea să și-l găsească într-a mea.

— Deci, cât trebuie să-ți dau? a întrebat ea din nou. Cât costă să dispari de aici?

Am ridicat mâna.

— Nimic, am spus, ridicându-mă în picioare. Înțeleg.

Am străbătut aleea pietruită și am ieșit la drum. Vocea lui Charles a răsunat în depărtare, chemându-mă ca un far către un vas rătăcit, dar eu mi-am continuat drumul. Șarada trebuia să ia sfârșit. Chiar dacă Josie fusese crudă, avea dreptate. O relație între mine și Charles nu ar fi mers niciodată.

— Vera! a strigat el, ajungându-mă din urmă. Te rog, stai! Îmi pare atât de rău pentru felul în care s-au purtat cu tine în casă. Hai să mergem! Hai să plecăm împreună!

Am clipit pentru a-mi stăpâni lacrimile.

— Nu pot, Charles, am spus. Exact de asta mi-a fost frică de la bun început, dar ziua de azi mi-a confirmat totul. Te iubesc! Atât de mult. Dar nu mă pot căsători cu tine.

Am detestat să văd cât de adânc l-au rănit cuvintele mele.

— De ce nu?

— Nu înțelegi? Mi-am trecut o mână peste fața lui. Relația noastră nu ar merge. Facem parte din lumi diferite.

— Dar asta nu contează, a implorat el. Nu trebuie să conteze.

— Și totuși contează, am spus. Îmi pare rău, Charles. Nu sunt femeia potrivită pentru tine.

El ar fi renunțat la tot pentru mine, dar îl iubeam suficient ca să nu îl las să facă asta.

Charles a rămas năucit, în timp ce eu am trecut în fugă pe lângă gardul viu atent tuns, deschizând poarta de fier. Am luat-o la pas pe drum, neștiind prea bine cum aveam să ajung acasă, fiind la atâția kilometri de oraș. Când am auzit zgomotul mașinii lui Charles apropiindu-se și vocea lui strigându-mi numele pe geam, m-am ascuns după un copac.

— Vera! a strigat el. Vera!

Disperarea din vocea lui mi-a frânt inima. Aș fi vrut să strig: „Sunt aici, Charles! Hai să fugim în lume împreună. Hai să începem o viață nouă, așa cum ne-o dorim”. Dar în adâncul

inimii știam că Josie avea dreptate. M-am ghemuit mai jos până când mașina Buick a dispărut din raza mea vizuală.

Pe drumul principal, mașinile au început să treacă furtunos pe lângă mine, stropindu-mă cu noroi pe rochie. *Ce mai contează?* Am întins mâna, încercând fără succes să opresc o mașină, apoi alta. În cele din urmă, o camionetă a tras pe dreapta. Albă, cu o capotă ruginită și teancuri de plăci de faianță îngrămădite în spate. Un bărbat mi-a făcut semn de pe bancheta din față.

— Încotro, domnișoară?

Vorbea cu un accent străin pronunțat, care mi-a amintit de familiile de ruși care locuiau în clădirea mea.

— Încerc să mă întorc în oraș, am spus, ștergându-mi o lacrimă. Puteți să mă duceți?

— Încolo merg și eu, a răspuns el.

Am urcat în camionetă și am închis portiera grea cu toată forța mea. Cabina mirosea a mucegai și a benzină. Când bărbatul a turat motorul și a reintrat în trafic, am aruncat o privire peste umăr spre intrarea în Windermere.

— Mă cheamă Ivanoff, a spus bărbatul, privindu-mă pieziș. Sven Ivanoff.

— Eu sunt Vera Ray.

Capitolul 16

CLAIRE

Mi-am îndesat în gură o felie de pizza, care mi-a alunecat pe gât cu o înghițitură de vin roșu.

— M-a sunat, i-am spus lui Abby.

Ședeam amândouă pe podea, în fața televizorului, în apartamentul meu, cu o cutie de pizza deschisă pe măsuta de cafea și sticla de vin la îndemână.

— Stai așa, a spus ea. Care din ei?

— Ethan.

— Și?

— Mi-a lăsat două mesaje în căsuța vocală. Primul: „Claire, noaptea trecută, după petrecere, am rămas în apartamentul de la hotel al părinților mei. Am băut prea mult. Înțelegei”.

— Oh, scumpo! a spus Abby. Asta nu sună prea bine.

M-am încruntat.

— Iar situația s-a înrăutățit. Al doilea mesaj, pe care l-am primit cu doar o oră în urmă, spunea: „Claire, eu plec la Portland în seara asta, pentru o conferință. Mă întorc duminică”.

Abby a clătinat din cap.

— Ce conferință?

— Tocmai asta e, am spus. Am făcut ceva săpături, și ia ghicește.

— Nu, a spus Abby. Să nu-mi spui că s-a dus cu...

— Cassandra? Ai ghicit. Ei bine, nu sunt sută la sută sigură, dar singura conferință pe care am reușit să o găsesc în Portland e o convenție a criticilor culinari. Deci, trage tu concluziile.

— Asta nu e de bun augur, a spus Abby, luând o înghițitură de vin. *Dacă* e adevărat.

Am ridicat din umeri.

— După ce i-am văzut împreună noaptea trecută, nu am nicio îndoială că așa e.

Mi-am sprijinit piciorul pe marginea de jos a măsuței de cafea și am răsturnat pe covor un teanc de albume foto.

Unul dintre acestea s-a deschis, expunându-și paginile parcă

să mă chinuie. L-am luat în mână și m-am aplecat asupra paginii. Eram noi doi, eu și Ethan, în ziua nunții noastre; eu, în rochia albă fără bretele. Mama lui Ethan se agitase că o rochie fără bretele era inadecvată într-o biserică de rit catolic, însă Ethan pusese capăt obiecțiilor ei. Fusese de partea mea. Tânjeam după acele zile. Tânjeam după el. Mi-am trecut mâna peste fotografie, lăsându-mi degetele să zăbovească pe obrazul lui. Când alcătuisem albumul, inserasem, chiar lângă poza noastră, o fotografie cu bunicii mei în ziua nunții lor. Fotografia alb-negru se ștersese de-a lungul anilor. Mă uitasem la ea de sute de ori în copilărie, reținând expresia de iubire de pe chipurile lor. Iubire adevărată. Însă până în momentul acela nu observasem bucata de hârtie pe care bunica mea o ținea în mâini. Am mijit ochii, încercând să deslușesc ce era scris pe ea.

— Abby, uită-te la asta, am spus, arătând spre fotografie. Poți să-mi spui ce scrie?

Ea și-a căutat ochelarii pe masă și a luat albumul în mâini.

— Ei bine, a spus ea, cred că scrie „Sonetul 43”.

— Ce înseamnă asta?

— Ai cam uitat ce ai învățat la literatură engleză, ei? a spus ea pe un ton de dojană.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Ei bine, în timp ce tu recitai poezii, eu stăteam aplecată asupra mesei de scris, făcând corectură pentru ziar. Nu aveam timp pentru nimicuri.

Abby își făcuse specializarea în literatură engleză, în timp ce eu o luasem pe calea jurnalismului. Era o dispută care data deja de multă vreme.

— Bine, bine, a spus ea. Dar vrei sau nu să știi la ce se referă?

— Luminează-mă, Shakespeare!

Abby a zâmbit cu un aer atotștiutor.

— E de Elizabeth Barrett Browning, prostuțo. Știi tu, faimoasa poezie, „Cum te iubesc? Să-ncerc o-nșiruire”.

— Oh! am spus, amintindu-mi-o într-o clipă. O știu.

— Bineînțele că o știi, a continuat ea. Nu e mare lucru, doar cea mai importantă poezie de dragoste din istoria poeziilor de dragoste.

A introdus versul pe telefonul ei și mi-a citit poezia cu voce tare.

Eu m-am sprijinit cu spatele de canapea, ținându-mi paharul

de vin aproape.

— Ce romantic! am spus, aruncând din nou o privire spre fotografie. Pun pariu că i-a citit-o la petrecerea de nuntă.

Abby a încuviințat din cap.

— Parcă și auzi cuvintele răsunându-i în urechi. Uită-te la fața lui. O iubește.

— Într-adevăr, așa a fost, am spus. Numai despre asta a vorbit mama toată copilăria mea, motiv pentru care, cred eu, are la activ două căsnicii eşuate. Nu a reușit niciodată să își găsească prințul, așa cum și l-a găsit bunica mea.

Am oftat, închizând albumul.

Abby și-a sprijinit capul de umărul meu.

— La ce te gândești?

— Mă tem de un eșec, Abs. Mă tem că mariajul nostru a fost pus la încercare și a cedat sub presiune.

Abby a deschis din nou albumul, arătând spre fotografia alb-negru.

— Nu-mi pasă că mariajul lor a fost perfect, după cum spui; sunt sigură că au avut și ei problemele lor.

I-am aruncat o privire plină de îndoială.

— Ascultă-mă, te cunosc, Claire, și știi că îl iubești enorm pe Ethan. Așa că de ce să nu lupți pentru el? Cassandra l-a înșfăcat, însă doar fiindcă te-ai dat tu la o parte.

Am mușcat din blatul de pizza, apoi am aruncat felia înapoi în cutie, gândindu-mă la preparatele rafinate pe care ea și Ethan probabil le savurau la conferință.

— Bun, și ce crezi că ar trebui să fac? Să mă urc în mașină și să merg până acolo?

— Nu, dar pentru început, ai putea să îi răspunzi când te sună, a spus ea. Te-a sunat deja de două ori, nu, și ți-a lăsat mesaje?

— Da.

Abby a zâmbit ștrengărește.

— Sună-l.

Am pus mâna pe telefonul mobil și am căutat numărul lui. Conexiunea a reușit, iar eu mi-am simțit inima bătând ca și cum aș fi sunat pe cineva după o primă întâlnire. După cel de-al treilea ton de apel, însă, am scos un oftat de dezamăgire.

— Căsuța vocală, i-am spus lui Abby.

— Lasă-i un mesaj, mi-a șoptit ea.

Am clătinat din cap.

— Fă-o!

— Ăăă, Ethan, sunt Claire. Am primit mesajele tale. Ascultă, când te întorci de la ăăă, conferință, am putea să vorbim? Mi-e dor de tine. Am ezitat, iar Abby m-a înghiontit în coapsă. Și *te iubesc!*

— Gata, am spus. M-am purtat ca o idioată. Ești mulțumită acum?

— Bravo, a spus ea, umplându-mi din nou paharul de vin.

O clipă mai târziu, mi-a zbârnâit telefonul. Vibrația m-a făcut să tresar și am vărsat vin pe măsuța de cafea în timp ce mă întindeam după telefon. Abby a șters băutura vărsată cu un teanc de șervețele aflate lângă cutia de pizza. M-am uitat la ecran.

— Abby, el e.

Telefonul a zbârnâit din nou.

— Ei, nu ai de gând să răspunzi?

Am inspirat adânc și am răspuns, ducând telefonul la ureche.

— Bună, Ethan!

De-abia așteptam să îi aud vocea, să îl aud spunându-mi cât de dor îi era de mine, că mesajul pe care i-l lăsasem îl înduioșase. În fond, nici nu mai țineam minte când rostisem ultima dată cuvintele *te iubesc*.

Însă în loc să aud vocea lui, nu am auzit decât gălăgie, un sunet îndepărtat ca de ciocnit de pahare. Am detectat clinchetul unor chei de mașină, apoi o portieră trântindu-se.

— Ethan? am spus. Mă auzi? M-am întors mâhnită spre Abby. Cred că m-a apelat din greșeală.

Am ascultat în continuare până mi s-a părut că aud sunetul înăbușit al unei voci de femeie.

Am închis.

— Ce s-a întâmplat? Ce-a spus?

Mi-am șters o lacrimă de pe obraz, înainte de a împinge albumul foto cu piciorul.

— Cred că e cu *ea*.

— De unde știi? a întrebat Abby.

Mi-am încrucișat brațele, privind în gol, deznădăjduită.

— S-a auzit o femeie pe fundal.

— Claire, putea fi oricine. Poate era o chelneriță la un restaurant.

Am clătinat din cap.

— Nu. Era ea. Știu sigur că era ea.

Abby mi-a întins mâna.

— Nu încă, a spus ea. Nu-ți jeli căsnicia încă. Nu-i scrie necrologul. Așteaptă până se întoarce din Portland. Discută cu el. Apoi ia o decizie.

Am ridicat din umeri.

— Deocamdată, o să mâncăm pizza și o să bem vin. S-a întins după telecomandă. Și o să ne uităm la filme Lifetime Original.

Am oftat, simțind că nu fusesem niciodată mai recunoscătoare pentru prietena mea decât în momentul acela.

Înainte să merg până în Windermere să mă întâlnesc cu Lillian Sharpe, duminică dimineață, am trecut pe la centrul de vârstnici cu servicii medicale integrate, unde era internat bunicul lui Ethan pentru recuperare. După schimbul tăios de replici dintre mine și Glenda, de la spital, se trasaseră anumite limite, și era clar că mi se impunea să îl las pe Warren în pace. Dar el mă sunase în weekend. Îi era dor de mine. De dragul lui Warren, am decis să încalc regulile.

— Ce mai faci? m-a întrebat el când am intrat.

Mi-a făcut semn să mă apropiu de pat. Încăperea semăna cu un salon de spital, având doar câteva obiecte de mobilier în plus – o canapea, un minifrigider, o masă de toaletă și un dulap de haine.

— Am avut și zile mai bune, am spus. Mă documentez pentru un articol care se dovedește a fi o adevărată vânătoare de fantome.

— Oh?

N-am apucat să-i dau detalii, că mi-a sunat telefonul. L-am scos din poșetă.

— Ethan, i-am spus eu lui Warren, dându-i ton de ocupat și aruncând telefonul la loc în poșetă.

— Mi-am făcut griji pentru voi doi, a spus el. Probleme în căsnicie?

Am oftat.

— Da, mă tem că da.

— Dă-mi voie să-ți povestesc despre soția mea, a spus el, zâmbind spre un punct de pe perete, ca și cum ar fi putut să-și vadă scumpa soție acolo, privindu-l la rândul ei. Annie semăna mult cu tine. Era energică. Hotărâtă. Ușor temperamentală.

Am zâmbit.

— Mi-ar fi plăcut de ea.

— Ai fi *adorat-o*, Claire. Iubea viața cu pasiune, la fel cum mă iubea cu pasiune și pe mine.

Telefonul a sunat lângă patul lui.

— Ei, cine să fie? a spus el, aruncând o privire nedumerită spre telefon. A răspuns. Alo? A urmat o tăcere prelungă, ochii lui trădându-i dezamăgirea. Nu-mi vine să cred că nu l-ai găsit... Credeai că de data asta... în regulă... Nu, acum nu e momentul potrivit pentru... Te sun eu mai târziu.

Am răsfoit o revistă de pe noptieră, întrebându-mă despre ce vorbea Warren.

El s-a întors din nou spre mine.

— Îmi cer scuze pentru asta. Bun, unde rămăsesem?

— La soția ta, am răspuns.

— Ah, da, soția mea.

L-am bătut ușor pe braț.

— Sunt sigură că îți lipsește foarte mult.

— Așa e, a spus el. A-ți pierde marea iubire e ca și cum ți-ai pierde mâna dreaptă. Exact asta e senzația. Totul necesită mai mult efort. Totul pare diferit odată ce ea nu mai e.

— Nu m-am gândit niciodată la asta în felul acesta.

El a dat din cap.

— Vreau să îți spun ceva. Și-a împreunat mâinile. La câțiva ani după ce ne-am căsătorit, eu și soția mea ne-am separat.

Am clătinat din cap, nevenindu-mi a crede.

— Ce s-a întâmplat?

— Ea m-a părăsit, a spus el. Nu am avut o aventură, reține, însă am avut într-adevăr o relație nepotrivită cu o femeie. O secretară de la birou.

Eu am ridicat sprâncenele.

— Nepotrivită.

— Eram prost. Așa sunt bărbații la treizeci de ani, să știi.

Am dat din cap aprobator.

— Toată povestea a început destul de inocent, a continuat el. Începusem să stau până târziu la serviciu. Flirtam. Apoi am început să ieșim la un pahar după serviciu. Mă jucam cu focul. Ei bine, Annie a aflat și evident că s-a înfuriat teribil. Și-a făcut bagajele și s-a mutat înapoi acasă la mama ei.

— Deci, tu crezi că ar trebui să plec de-acasă?

— Nu, a răspuns el. Spun doar că atunci când am pierdut-o pe

Annie, pentru acea scurtă perioadă de timp, mi-am dat seama cât de importantă era pentru mine. Nu am uitat niciodată acea lecție. Am ajuns amândoi să ne iubim mai mult după acel episod dificil de la începuturile căsniciei noastre. Annie a ajuns chiar să-l aprecieze, la drept vorbind.

— Mi-aș dori să îmi pot imagina și eu un final fericit, am spus. Ethan pare să se gândească la un alt deznodământ.

În clipa aceea, a apărut o asistentă care a arătat spre ceas.

— Îmi pare rău să vă întrerup, domnule Kensington, dar e timpul pentru ședința dumneavoastră de fizioterapie.

El a dat din cap și a ridicat un deget.

— Încă un minut. Apoi mi s-a adresat. Sună-l. Mai dă-i o șansă să își exprime sentimentele. Gândește-te la mine și la Annie.

L-am îmbrățișat.

— Ai dreptate. Mulțumesc, Warren.

Asistenta l-a ajutat să se ridice din pat.

— Știți, vă irosiți timpul cu mine, a spus el glumeț. Sunt doar un biet bătrânel.

— Un biet bătrânel care are nevoie de fizioterapie, i-a replicat asistenta.

Warren mi-a făcut cu ochiul.

— Nu am apucat să povestim despre articolul tău, a spus el.

— Glenda se va bucura, am replicat eu. Mi-a interzis să te mai deranjez cu vreuna dintre - cum le-a numit? - ah, da, „dramatizările mele”?

— La naiba cu Glenda, a spus el, fără ocoliș. Își iubea nora, știam, dar nu și stilul ei băgăcios. Revino și povestește-mi despre articolul tău cât de curând poți.

Am încuviințat din cap.

— Așa voi face.

— Acum sună-ți soțul, a spus el, în timp ce asistenta îl conducea afară din încăpere. Promiți?

— Promit.

*

Taxiul m-a lăsat în fața casei lui Lillian Sharpe din Windermere, genul de cartier prin care părinții mei ar fi putut eventual să mă plimbe cu mașina în zilele de duminică, pe vremea când eram copil, visând cu ochii deschiși la o viață mai bună. Am ridicat privirea spre casa enormă. Lillian avusese dreptate; avea aerul unei locuințe al cărei prag nu mai fusese

trecut de vizitatori de foarte multă vreme. Vopseaua se cojea. Țiglele acoperite cu mușchi de pe acoperiș arătau obosite. Și chiar dacă iarba fusese tunsă, iar straturile plivite, grădina nu părea îngrijită, precum cele din curțile vecine. Mi-am ațintit privirea asupra aleii goale de la intrare, apoi m-am uitat la ceas. Ajunsesem cu cinci minute mai devreme. M-am așezat pe treptele de la intrare, așteptând să sosească Lillian. Inima mi-a tresărit de emoție la gândul că eram poate un pas mai aproape de a descoperi motivul dispariției lui Daniel Ray.

Câteva clipe mai târziu, un sedan Volvo gri a intrat în trombă pe alee; la volan se afla o femeie cu părul alb tuns bob. A coborât din mașină și m-a întâmpinat cu un zâmbet cald.

— Tu trebuie să fii Claire.

— Da, am spus, pornind spre ea cu mâna întinsă. Mulțumesc din suflet că ați venit până aici să vă întâlniți cu mine. Sper că nu a fost un deranj.

— Absolut deloc, draga mea, a spus ea ațintindu-și ochii asupra casei vechi, apoi expirând cu putere. Vai, cât de dor mi-a fost de locul ăsta!

— Aici v-ați crescut copiii?

— Da, a răspuns ea. Doi fii.

— Când v-ați mutat de aici cu soțul dumneavoastră?

Ea a făcut o scurtă pauză.

— Primul meu soț a murit, a spus ea. Cu ceva vreme în urmă. M-am recăsătorit anul trecut. A oftat, ridicând privirea spre casă. Nu am fost în stare să îl aduc aici. Firește, vreau să împart casa asta cu el, așa cum vreau să împart totul cu el, dar mă tem că va trebui să păstrez locul ăsta doar pentru mine. A clătinat din cap. Prea multe amintiri.

— Înțeleg, am spus.

— Ei, a spus Lillian, ia uite cum bat câmpii! Tu ai venit să cauți informații, iar eu aș vrea să te ajut să le găsești. Tatăl meu a avut o carieră foarte interesantă. A fost partener în cea mai mare societate de avocați din Seattle – Sharpe, Sanford și O’Keefe –, dar și-a făcut întotdeauna timp și pentru oamenii de rând. A preluat cazuri chiar și atunci când știa că nu avea să fie plătit. A fost un om bun. S-a apropiat de ușa de la intrare a casei, băgând o cheie în broască. Am ajuns, casă, dulce casă.

Vocea i-a răsunat cu ecou între pereții pustii.

Eu am intrat după ea, dând la o parte o pânză de păianjen din

prag. Parchetul din lemn de esență tare scârțâia sub picioarele mele. Peste tot, mobilierul era acoperit cu pânză albă.

— Cu siguranță, a fost o casă minunată pentru a vă crește copiii, am spus, imaginându-mi râsul unor băieței plutind prin aer.

— Da, a spus Lillian, năpădită de amintiri. Am avut parte de atâta fericire aici. A arătat spre un hol din fața noastră. Dosarele tatălui meu sunt într-acolo. Era foarte meticulos în privința dosarelor lui. Păstra copii după toate documentele legate de fiecare caz pe care l-a preluat vreodată. Pe vremea aceea, puțini avocați se oboseau să se documenteze foarte temeinic, dar tatăl acorda o mare atenție detaliilor. În plus, avuseseră loc prea multe incidente bizare în cadrul secției de poliție. Corupție, considera tatăl meu. A încuviințat din cap. Păstra întotdeauna copii, în caz că cineva ar fi încercat să falsifice vreun document.

S-a oprit în fața unei încăperi aflate în capătul estic al casei. Am privit-o cum încerca să deschidă ușa, rotind clanța și împingând în ea cu brațul ei fragil, dar era blocată.

— E ciudat, a spus ea. Parcă ar fi ceva în ușă și o blochează.

— Dați-mi voie să încerc eu.

Am pus mâna pe clanță și am împins zdravăn ușa. Indiferent ce s-ar fi aflat de cealaltă parte a ușii, era ceva greu, dar am împins cu forță până când obiectul cu pricina s-a mișcat, așa că am întredeschis ușa suficient cât să putem să ne strecurăm înăuntru.

Lillian a icnit.

— Oh, Doamne! Ce s-a întâmplat aici?

Podeaua era acoperită cu cioburi neregulate de sticlă.

— Aveți grijă! am spus, arătând spre un ciob tăios aflat chiar la picioarele ei.

Un geam fusese spart; nu părea să fi fost un accident.

Pe podea zăceau zeci de cutii răsturnate, din care se revărsau maldăre de hârtii și dosare.

Lillian și-a dus mâna la gură.

— Cine ar face așa ceva?

I-am întins brațul pentru a o sprijini.

— Cineva care căuta informații deținute de tatăl dumneavoastră.

Ea a clătinat din cap, nevenindu-i a crede.

— În toți acești ani nu s-a atins nimeni de casă, nici măcar o

dată, și acum asta?

M-am așezat în genunchi, împingând deoparte câteva dintre hârtii, îngropată până la glezne în ele. Am ridicat o pagină, arătându-i lui Lillian.

— Statul *versus* Edward Ainsburg. Am oftat. Că tot vorbeam de căutat acul în carul cu fân.

Am încercat să sortez puțin hârtiile înainte de a mă ridica din nou în picioare.

— Oricine ar fi fost aici căuta ceva anume. Poate că nu a găsit acel ceva. M-am întors spre Lillian. E vreo șansă ca tatăl dumneavoastră să își fi păstrat dosarele altundeva în casă?

— Nu, a spus ea, vizibil tulburată de dezordine și de faptul că cineva pătrunsese acolo prin efracție.

Eu m-am așezat din nou în genunchi.

— În regulă, merită cel puțin să încerc. Poate voi avea noroc.

Lillian a ezitat.

— Stai așa... Da, mai este un loc în care am putea căuta. Cum de am uitat? Vino cu mine.

Am urcat câteva trepte până la o încăpere ticsită de cărți. Am rămas uimită de volumele vechi, legate în piele, înșirate pe rafturile înalte. Dacă aș fi locuit în casa aceasta, aici mi-aș fi petrecut cea mai mare parte din timp, am decis eu.

— E vechea bibliotecă a tatălui meu, a spus ea zâmbind. După moartea lui, când m-am mutat aici cu Bill, primul meu soț, am păstrat camera asta exact cum era. Nu l-am lăsat să clinească nici măcar o carte. A închis ochii. Nu voiam să pierd nicio părticică din el.

Și-a trecut mâna peste raftul bibliotecii, pipăind fiecare scobitură, fiecare creștătură cu vârfurile degetelor.

Eu am făcut un pas spre ea.

— Ce căutați?

Cufundată în gânduri, ea nu mi-a răspuns. Însă o clipă mai târziu, unul dintre rafturi s-a mișcat.

— Am găsit-o! a strigat ea.

Am privit nerăbdătoare raftul care se retrăgea spre interior, dezvăluind un spațiu în spatele peretelui.

— Aici păstra obiectele de valoare ale familiei, a spus ea. Interesant, aproape uitasem de locul ăsta. Hai înăuntru să aruncăm o privire!

M-am lăsat pe vine și am urmat-o în interiorul aceluia spațiu,

cam de mărimea unui dulap tipic de dormitor. În aer încă plutea un miros dulceag, ca de mosc. Lillian mi-a arătat ceva pătrat sus pe raft.

— Trabucurile lui, a spus ea, luând cutia jos și ducând-o la nas.

Eu m-am întors spre ușă, simțind impulsul de a o deschide larg. Nu voiam să îmi asum riscul de a fi prinsă în spatele peretelui. Iar dacă cineva intrase prin efracție în casă, ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi întors? Dar dacă...

— Probabil că ți se pare cam înfricoșător, a spus Lillian.

— Ei bine, am replicat, puțin.

— În copilărie, îmi petreceam ore întregi în încăperea asta, a spus ea. Tata ne lăsa pe mine și pe prietena mea Martha să ne jucăm aici cu păpușile în timp ce el lucra. Ne aprindea o mică lampă cu gaz. Ne distram de minune.

Inima a început să-mi bată mai tare în timp ce îmi plimbam privirea prin spațiul întunecos, dorindu-mi să fi avut mai multă lumină decât firicelul venind dinspre camera din spatele nostru. M-a cuprins deznădejdea. Era evident că spațiul acela fusese golit la un moment dat. Puținele lucruri rămase – o fotografie înrămată a unei femei, două bilete la operă, decolorate, un trenuleț din lemn pentru copii – nu erau decât amintiri din vremuri îndepărtate.

— Îmi pare rău! a spus Lillian. Am sperat să găsim aici ceva important.

S-a întors spre ușă exact în clipa în care ceva mi-a atras atenția.

— Așteptați! am spus. Ochii mei au rămas ațintiți la o formă dreptunghiulară, de culoare închisă, învăluită în umbră. M-am lăsat în genunchi și am întins brațul până când mâna mea a atins ceva ce părea a fi piele. Am detectat o încuietore și un mâner. Să fie oare o servietă veche?

Lillian a mijit ochii pentru a desluși forma.

— Ei, da, a răspuns ea. Tata o lua cu el la serviciu în fiecare zi.

M-am întors după ea în bibliotecă, deschizând nerăbdătoare servietă. Înăuntru, se afla un teanc de hârtii legate cu șnur, aranjate la fel de ordonat ca în ziua când fuseseră băgate în servietă. Am tras de nod, dar nu s-a desfăcut, așa că am încercat să îl dezleg din lateral, alegându-mă cu o tăietură de hârtie pe arătător.

— Au! am spus, scuturând din mână.

Am încercat din nou, de data aceasta mai atent, și am reușit. Lillian s-a aplecat peste mine în timp ce răsfoiam vraful de hârtii, de cel puțin cinci centimetri grosime. Am clătinat din cap uluită când am citit titlul de pe prima pagină: „Depoziția lui Sven W. Ivanoff”.

— Oh, Doamne! am spus, cu respirația întretăiată. Am găsit-o!

Lillian s-a așezat pe o banchetă tapițată de lână ușă. Erau multe emoții intense pentru cineva de vârsta ei și mi-am făcut griji pentru ea.

— Astea sunt dosarele pe care le căutai?

— Da, am spus. Am trecut rapid cu privirea peste prima pagină și am dat din cap. Se pare că este posibil ca tatăl dumneavoastră să fi pledat în apărarea bărbatului suspectat de uciderea Verei Ray, mama băiețelului care a dispărut în 1933.

Chipul lui Lillian devenise palid.

— Nu-mi vine să cred, a spus ea. Încerc să pricep ce anume l-a determinat să ascundă dosarul acolo.

Eu am clătinat din cap.

— Cred că povestea asta este mai complicată decât își imagina toată lumea, și poate că tatăl dumneavoastră știa acest lucru. Poate că voia să o demonstreze. Am privit-o. Vă amintiți ca tatăl dumneavoastră să fi vorbit despre un caz anume mai mult decât despre altele?

— Nu, a răspuns ea. A suferit de demență. S-a instalat devreme, la șaiszeci și ceva de ani. Din păcate, am pierdut mulți ani buni cu el. Posibil să fi existat cazuri la care intenționa să lucreze, dar nu a mai apucat. Nu sunt sigură. Dar nu ar fi ascuns ceva în acel loc din spatele peretelui decât dacă ar fi fost deosebit de important pentru el.

Și bunicul meu suferise de demență. Bunica observase primele simptome când el se încăpățâna să tot pună în frigider cutia cu cereale. Poate că tatăl lui Lillian ascunsese pur și simplu acel dosar fără niciun motiv aparent, sau poate știuse că avea să sufere de o boală mintală și încercase să salveze acele documente înainte ca altcineva să distrugă adevărul. Aerul din încăpere mi se părea greu, sinistru de greu. Am băgat paginile desfăcute înapoi în servietă și m-am ridicat.

— Vă deranjează dacă iau astea cu mine și le răsfoiesc la birou? Vi le voi înapoia, firește. Și promit să le păstrez în

siguranță.

— Sigur, draga mea, a spus ea. Dacă tu crezi că poți scoate adevărul la lumină, păstrează-le. Tatăl meu s-ar bucura să le știe pe mâini bune.

Am pornit spre scări, iar eu am aruncat o privire peste umăr, simțind impulsul de a o lua la fugă, de a ieși din casa aceea fugind cât mă țineau picioarele, dar mi-am menținut ritmul lent și constant.

Când am ajuns înapoi afară, unde păsările ciripeau, iar razele soarelui îmi străluceau pe chip, am oftat ușurată.

— Pot să te duc înapoi cu mașina, scumpo? a întrebat Lillian, pornind spre mașină.

— Ar fi minunat, mulțumesc, am spus, deschizând portiera din dreapta a mașinii Volvo.

M-am întors să arunc casei o ultimă privire, studiind circumspectă dormitoarele de la etaj. „Ne urmărește cineva?” Ce prostie, mi-am spus în sinea mea. În timp ce Lillian a scos mașina de pe alee, mi-am strâns mai tare brațele pe servietă, știind că mă aflu în posesia a ceva foarte important. Depindea de mine să aflu de ce.

..

De-abia mă așezasem la masa de scris din biroul meu, când mi-a sunat telefonul. Am răspuns iritată. Nu voiam să fac nimic altceva în afară de a mă cufunda în conținutul acelei serviete.

— Claire? Vocea lui Ethan părea foarte departe. La o lume distanță. Scumpo.

Inima mi s-a înmuiat puțin, dar nu am spus nimic.

— Am încercat să dau de tine acasă. Nu m-aș fi așteptat să te găsesc la birou duminica. Mi-e dor de tine.

„A primit mesajul de la mine”.

— Lucrez la un articol. Și mie mi-e dor de tine, am spus, scotocind printre hârtii, forțându-mă să alung gelozia și furia care se cuibăriseră în inima mea.

Aș fi vrut să îl întreb ce căuta în Portland și dacă planurile lui o includeau și pe Cassandra, dar m-am abținut.

— Mi-am petrecut toată ziua de ieri interviuând candidații pentru Bursa Asociației Jurnaliștilor, a spus el. A fost teribil de obositor.

— Oh, am spus, simțind o ușurare. Am crezut că ești...

— Mă întorc acasă cu trenul diseară. Mi-ar plăcea foarte mult

să cinăm împreună.

Ochii mi s-au luminat.

— Chiar ți-ar plăcea?

— Da, a continuat el. Bineînțeles, dacă și tu vrei.

— Vreau.

— Ora șapte fix, la Pink Door?

— Da, am răspuns. Te voi aștepta.

Am închis telefonul și mi-am îndreptat din nou atenția asupra servietei. Tatăl lui Lillian o purtase cu el la serviciu în fiecare zi, fără îndoială. Mă simțeam oarecum asemenea cuiva care ar fi cercetat conținutul unei vechi truse medicale. Nu puteai să scoți stetoscopul fără să te fi gândit la doctorul care îl lipise de sute de inimi, de nenumărate ori. Da, simțeam prezența tatălui lui Lillian. Servieta lui ascundea secrete, și cred că voia ca eu să le găsesc.

Capitolul 17

VERA

Lon a dormit până la amiază. M-am uitat la ceasul care ticăia deasupra capului său, rugându-mă să se trezească repede pentru a putea să dea telefoanele pe care promisese să le dea de dragul lui Daniel. Oamenii îl ascultau pe Lon. Era un om influent.

M-am îndreptat în scaun când l-am văzut deschizând ochii. El mi-a întins mâna, făcându-mi semn să merg la el. Mâna care mă distrusese cu o noapte în urmă. Am simțit cum stomacul mi se întorcea pe dos.

— Vino înapoi, păpușă, mi-a spus el, frecându-se la ochi. Vino și întinde-te lângă mine.

— Lon, am spus pe un ton cât mai dulce cu putință, mi-ai promis să mă ajuți să îmi găsesc fiul. Am fost foarte răbdătoare.

— Sigur, frumoaso, a spus el căscând. Dar eu nu mă dau jos din pat fără micul dejun și - mi-a făcut cu ochiul - fără o femeie. Am clătinat din cap.

— Nu, am refuzat ferm, mi-ai promis.

Lon s-a ridicat în capul oaselor. Din veselă privirea i-a devenit furioasă.

— Cine te crezi să îmi dai așa ordine?

Mâinile au început să îmi tremure.

— Eu, eu...

— Îți închipui, chiar și pentru o clipă, că-mi pasă de nenorocitul de fii-tu? a spus el, râzând sinistru. Pentru numele lui Dumnezeu, cum poți să-ți închipui că mai e în viață? Au trecut atâtea zile.

S-a întins după sticla de șampanie pe jumătate goală de pe noptieră și a luat o dușcă.

Eu m-am simțit ca și cum m-aș fi desprins de propriul corp și priveam scena ce se desfășura în apartament prin ochii unei străine. Buzele lui Lon se mișcau, râzând, batjocorindu-mă. Ședeam acolo, împietrită, înspăimântată, pentru prima dată simțindu-mă pradă unei disperări depline și absolute.

Lon s-a ridicat din pat. Mi-am ferit privirea de la corpul lui gol.

— Acum, dacă știi ce e bine pentru tine, păpușă, a spus el, făcând un pas spre mine, ai să renunți la măgăria asta cu găsitul băiatului tău și ai să vii în pat cu mine.

„Dumnezeule! Trebuie să fug cumva de aici”.

Am aruncat o privire spre ușă. Dacă mă mișcam repede, puteam să fug. Puteam să scap de acolo înainte să ajungă el la mine. Nu ar fi alergat după mine pe coridor așa dezbrăcat. Aș fi putut scăpa.

— Păpușă, a spus el din nou, pipăindu-mi rochia.

M-am smucit din fața lui, iar materialul rochiei s-a sfâșiat. O bucată din el îmi atârna într-o parte, dezvăluindu-mi corsetul de dedesubt.

— Nu-mi spune păpușă! am țipat, fugind spre ușă.

Îl simțeam furia în spate, arzând ca un buștean de stejar uscat în șemineu, în vâlvătaia focului care trosnește. „Trebuie să scap de aici”. M-am împiedicat de covor și mi-am pierdut pantoful. Neavând timp să îl recuperez, m-am întins până la clanță și am deschis larg ușa, fugind pe coridor atât de rapid că până și eu am fost surprinsă.

— Nu îndrăzni să fugi de mine, târfă! a strigat el. Întoarce-te în clipa asta!

Vocea i-a răsunat pe coridor. „Mă urmărește?” Nu m-am întors să mă uit. „Nu te opri din alergat”. Cunoșteam bine hotelul, fiecare deschizătură, fiecare gaură de șoarece. Chiar în fața mea se afla o debara. „Aici n-o să mă caute niciodată”. Am deschis o ușiță de lângă Apartamentul Rainier și m-am înghesuit înăuntru. Vocea lui Lon amuțise. Eram învăluită doar de tăcere și de sunetul inimii mele care îmi bubuia în piept. O picătură de sudoare mi-a căzut de pe frunte și mi-a alunecat pe obraz. Apoi am auzit pași afară. Mi-am ținut respirația. O clipă mai târziu, clanța s-a răsucit. Mi-am încleștat mâinile pe un mop. Dacă se apropia de mine, aveam de gând să îl lovesc.

Ușa s-a deschis cu un scârțâit. Stând în picioare și scrutând interiorul dulapului, se afla Gwen.

— Doamne! a spus ea, cu respirația întretăiată. A fost cât pe ce să îmi provoci un atac de cord, Vera.

În viața mea nu fusesem mai recunoscătoare să văd chipul unei prietene. Odată ce am izbucnit în lacrimi, nu am mai reușit să mă opresc.

— Oh, scumpo, hai să plecăm de aici! a șoptit ea.

Gwen a descuiat Apartamentul Rainier, aflat chiar lângă noi, și am intrat repede înăuntru.

— Vera, a spus ea, examinându-mi rochia sfâșiată, mult mai elegantă decât cele pe care le purtam de obicei, și obrajii brăzdați de lacrimi. Ce s-a întâmplat cu tine?

— Am făcut o greșală oribilă venind aici cu el, am spus.

— Te referi la Lon?

Eu mi-am mușcat buza.

— Deci, știi?

Gwen a dat aprobator din cap, întinzându-mi o batistă albă, proaspăt călcată, de pe o tăviță de argint de lângă pat. Știi cum discută cameristele între ele.

Mi-am suflat nasul.

— Nu-mi pot imagina ce crezi acum despre mine, Gwen.

— Cred că ești o mamă bună, asta cred, a spus ea. Și mai cred și că hotelul ar trebui să-l dea afară pe monstrul ăla pentru felul în care se poartă cu femeile.

Am inspirat adânc.

— Mi-a promis că mă va ajuta să îl găsesc pe Daniel. Iar eu l-am crezut.

— Individul e un gunoi, a spus ea. După ce i-a făcut lui Susie, alungând-o în halul ăla când urma să aducă pe lume copilul lui. Pur și simplu un ticălos.

Am încuviințat din cap.

— Ar fi trebuit să știu. Dar mintea mi-a fost încețoșată de speranța de a-l găsi pe Daniel.

— Oh, scumpo, nu te învinovăți! Nici măcar pentru o clipă. Ai făcut ceea ce a trebuit să faci.

Eu am oftat înfrântă.

— Dar am dat greș.

Gwen a clătinat din cap.

— Nu îți permit să vorbești așa. Ai făcut ceea ce a trebuit să faci, a repetat ea insistent.

M-am așezat pe patul mare și pufos, sprijinindu-mi capul de tăblia acestuia.

— Uită-te la mine, am spus, cum fac mizerie în cameră și îți dau mai mult de lucru.

— În niciun caz, a replicat ea. În plus, camera va fi goală la noapte. Iar Estella are liber azi. Deci, stai oricât dorești. Îl rog pe

Bruce să îți aducă o tavă cu mâncare. Ești numai piele și os.

Am coborât privirea spre brațele mele lipsite de culoare, osoase, cu o vânătăie recentă ce tocmai începuse să se contureze pe încheietura mâinii drepte.

— Doar dacă nu e prea mare deranjul, am spus. Nu vreau să fiu o povară pentru nimeni.

— Nu-ți face absolut nicio grijă, a spus ea. Acum odihnește-te. Ești în siguranță. Aici, nu te poate găsi. Pentru o clipă, prefă-te că ești client al hotelului. Eventual, trage un pui de somn. Eu așa aș face în locul tău, scumpo.

Am studiat patul, atât de luxos și de cald. Nu pusesem geană pe geană cu o noapte în urmă, nu cu monstrul ăla care dormea liniștit lângă mine.

— Mulțumesc, Gwen, am spus, punându-mi capul greu pe pernă.

Mi-am lăsat pleoapele să se închidă. „Doar pentru câteva minute. Apoi voi merge. Apoi voi pleca de aici și îmi voi găsi fiul”. Când am închis ochii, l-am văzut, ca întotdeauna, pe Daniel al meu.

∴

Când am deschis ochii, era opt și jumătate. Cum de dormisem atât de mult? M-am ridicat rapid în capul oaselor, netezindu-mi rochia. În graba mea de a ieși din camera lui Lon, nu îmi luasem și un pulover. M-am apropiat de oglinda de pe perete și m-am privit îndelung, rușinându-mă de femeia sumar îmbrăcată pe care o aveam în față. Nu aveam timp pentru astfel de griji. Am studiat cerul de dincolo de ferestre. Nori negri se rostogoleau pe el. „Trebuie s-o șterg de aici”.

Am ieșit în hol, prudentă, în liniște, atentă la fiecare scârțâit al podelei sub pașii mei. La fiecare colț căscam ochii după Lon. „Încă mă caută?” Când am ajuns la ascensor, am apăsat butonul și m-am rugat să vină repede. Am auzit niște pași grei pe coridor, iar inima mi-a luat-o la trap, însă, câteva clipe mai târziu, un cuplu mai în vârstă a trecut pe lângă mine. Bărbatul și-a ridicat pălăria în fața mea, iar eu l-am salutat ușurată din cap. Chiar și așa, când s-au deschis ușile ascensorului, am sărit înăuntru, ținându-mi respirația până s-au închis la loc. „Sunt în siguranță, deocamdată”. Ascensorul m-a lăsat în holul hotelului. Mi-am ținut capul plecat pentru a trece neobservată, pe cât posibil, dar am ridicat privirea când am văzut un bărbat pe care

I-am recunoscut. Privirile ni s-au întâlnit pentru o fracțiune de secundă. Inițial, nu am știut de unde să-l iau, așa, scos din context. Apoi mi-am dat seama cine era. Domnul Ivanoff, pietrarul. Avea în mână o rangă de fier și părea să lucreze la un șemineu din hol. M-a salutat din cap, dar eu nu m-am oprit, mai ales după ce auzisem că îi făcuse soției sale. Oricât de bun ar fi fost cu Daniel al meu, un bărbat capabil să își lovească soția nu era un bărbat cu care să vreau să am de a face. Am rămas cu privirea ațintită înainte.

Tocmai când ieșeam pe ușile duble care dădeau spre stradă, am auzit un bărbat strigându-mă din depărtare.

— Stai!

Am aruncat o privire înapoi în hol și l-am văzut pe asistentul lui Lon fugind spre ușă, fluturând din mâini.

— Întoarce-te, domnișoară Ray! a tipat el. Nu poți să fugi așa. Domnul Edwards a cheltuit o avere pe garderoba ta.

L-am ignorat și am ieșit în stradă. Inima îmi bubuia în piept când am luat-o la fugă. Am continuat să alerg, ascunzându-mă în cele din urmă pe o alee aflată la patru cvartale distanță. M-am strecurat în spatele unei stive de lemne, gâfâind. Un șobolan cu coada îndoită a fugit pe lângă mine în întuneric. „Dumnezeule, unde aş putea să mai merg acum? Înapoi la Caroline? Nu, nu aş putea să-i fac așa ceva. Atunci, unde?” Începea să se întunece; nu puteam să rămân pe străzi, unde aş fi fost o pradă ușoară pentru clienții cârciumilor. Mi-am îngropat fața în mâini. Charles. La început, am alungat gândul. Trecuseră prea mulți ani de atunci. Probabil, nu mai eram decât o amintire de demult pentru el. „El nu știe despre Daniel, deci, ce ar simți dacă ar afla că i-am ascuns atâta timp existența lui?”

Am clătinat din cap. „Charles m-a iubit cândva. Nu mi-ar întoarce spatele acum. Dar m-ar mai fi recunoscut acum, în această femeie în care mă transformasem?” Am coborât privirea spre mâinile mele, crăpate și roșii după atâtea ore în care stătusem cu ele băgate până la coate în gălețile de spălat pe jos de la hotel, un contrast puternic față de tânăra cu ochi scânteietori, pe care o cunoscuse cu patru ani în urmă. Dar poate avea să vadă dincolo de aparențe.

Am oftat și m-am ridicat, pornind spre stradă. Am făcut semn unei camionete alimentare care tocmai trecea pe acolo, iar șoferul a încetinit mașina până a oprit.

— Se întâmplă cumva să aveți drum prin cartierul Windermere în seara asta?

Șoferul, un bărbat mai în vârstă, cu chipul blând, a zâmbit ca și cum i s-ar fi făcut milă de mine.

— Nu, a spus el. Dar pot să fac un ocol. Am de făcut o livrare spre nord. Pot să te las undeva pe drum.

M-am uitat la bancheta din față, burdușită de cutii și lăzi.

— Va trebui să stai în spate, mi-a spus el.

Am încuviințat din cap, îndreptându-mă spre spatele mașinii. Am urcat în bena camionetei, împingând o ladă deoparte pentru a-mi face loc. În timp ce camioneta se punea din nou în mișcare, gândul la Charles mi-a adus alinare.

∴

— Ai ajuns, a spus șoferul, frânând brusc la intrarea în Windermere. Și-a dus mâna la pălărie în semn de salut. Sper să găsești ceea ce cauți, domnișoară.

— Și eu sper, i-am răspuns. Și mulțumesc.

Felinarele stradale erau răspândite ici-colo, iar ochii îmi erau obosiți. În cele din urmă, a apărut și casa familiei Kensington în depărtare. Am mărit ritmul, intrând pe poartă și trecând pe lângă fântână. Am ridicat ochii spre casă, rememorând ziua când mă adusese Charles aici pentru prima dată. Fusesse mândru de mine. Mă iubise. „Care ar fi fost deznodământul dacă aș fi rămas și aș fi ignorat avertizările lui Josephine? Poate că Daniel ar fi fost...”

Am tresărit auzind un foșnet deasupra capului. O pasăre a fâlfâit din aripi, zburând spre lac. Mi-am alungat temerile și mi-am continuat drumul spre casă, trecând pe lângă ghivecele mari de la intrare. Erau pline ochi cu toporași recent plantați. Am bătut timid și am așteptat. Am bătut din nou, mai tare. Apoi am auzit pași apropiindu-se. Ușa s-a întredeschis, dezvăluindu-l pe Charles exact așa cum mi-l aminteam. Acel zâmbet cald. Acei ochi blânzi.

— Vera? a exclamat el cu o expresie șocată. Eu... eu... Josephine mi-a spus că...

— Bună, Charles! am spus încet. Am întins mâna spre el, atingându-l ușor pe obraz. Mi-a fost atât de dor de tine.

Îmi doream să fi avut răgaz să-mi perii părul. Ba chiar aș fi putut să împrumut și rujul lui Gwen. Dar cum arătam nu avea nicio importanță. Tot ceea ce conta era Daniel.

— Charles, am continuat, iartă-mă că apar aici, așa, pentru...

— Nu, a spus el, zâmbindu-mi afectuos. Te rog să nu-ți ceri scuze. Pot să te ajut? A coborât privirea spre piciorul meu stâng, desculț, ale cărui degete îmi ieșeau prin ciorap. Ai probleme?

— Da, am răspuns, detestând disperarea din tonul meu, dar nu o puteam ascunde. Știu că ți se va părea îngrozitor. Ar fi trebuit să îți spun cu mult timp în urmă...

Din spatele lui Charles, s-au auzit niște voci de femei, și, o clipă mai târziu, Josephine și o femeie blondă, pe care nu o cunoșteam, au apărut în ușă, lângă el. Femeia blondă și-a introdus brațul sub al lui. Un inel cu diamant îi scânteia pe mâna stângă.

— Charlie, iubiture, cine e asta?

Am făcut un pas înapoi.

— Deci, te-ai întors, ei? a spus Josephine. Știam eu. I s-a adresat lui Charles. A venit să ceară de pomană, nu-i așa?

— Josephine, încetează! a strigat Charles. A venit pentru că are nevoie de ajutor. Mi s-a adresat din nou, cu niște ochi mari. Ce e, Vera?

— Ți-ar spune orice ca să obțină ceea ce își dorește cu adevărat, a continuat Josephine. Banii tăi.

Eu am clătinat din cap.

— Nu, te rog. Am venit, fiindcă s-a întâmplat ceva oribil. Băiețelul meu a dispărut.

Charles a rămas cu gura căscată.

Josephine a întins mâna.

— Nu mai asculta un singur cuvânt! a spus ea. Nu te-a meritat niciodată. Noaptea trecută, mama a văzut-o la hotel la brațul lui Lon Edwards.

Reputația lui Lon nu era grozavă, iar eu nu puteam nega că fusesem în compania lui. Mi-am plecat privirea în pământ.

— Da, am spus, dar...

— Până aici, domnișoară Ray! a spus Josephine, încercând să închidă ușa, însă Charles a intervenit.

— Josephine, a spus el, ajunge! S-a întors spre cealaltă femeie și i-a zâmbit înțelegător. Elaine, scuză-ne, te rog, o clipă. Aș dori să vorbesc cu domnișoara Ray între patru ochi.

Femeia s-a retras, părând ofensată.

— Ei bine, dacă trebuie neapărat, a spus ea. Dar nu te întinde prea mult, dragul meu. Vei întârzia la cină.

Charles a ieșit din casă și a arătat spre o bancă din piatră din stânga noastră.

— Nu vrei să stai jos?

Am aprobat din cap, iar el s-a așezat lângă mine. Își agita mâinile în poală când a ridicat privirea spre mine.

— Dumnezeu, Vera! a spus el. Nu credeam să te mai văd vreodată.

Eu mi-am ferit privirea. Nu puteam îndura să mă uit în ochii pe care îi iubisem, pe care încă îi iubeam.

— Mi-ai frânt inima, să știi, a spus el, îndreptându-și din nou privirea spre casă, apoi asupra mea. Voiam să îmi petrec tot restul vieții cu tine.

M-a durut inima la auzul acelor cuvinte.

— Oh, Charles! am spus, întorcându-mă cu fața spre el. A fost o greșeală enormă din partea mea să plec așa cum am făcut-o. Dar m-ai crede dacă ți-aș spune că am plecat pentru că te iubeam?

Ochii i s-au îngustat.

— Nu înțeleg.

— Josephine, am continuat eu. Mi-a spus că părinții tăi te vor dezmoșteni, retrăgându-ți dreptul la averea familiei.

Charles a clătinat din cap.

— Și ce dacă ar fi făcut-o? A oftat, cuprinzându-și fața cu mâna. Cum ai putut să crezi asta despre mine, că aș fi ales banii în locul iubirii?

— Nu, nu, am îngăimat. Nu voiam ca din cauza mea să pierzi... Am făcut o pauză pentru a cuprinde cu privirea proprietatea întinsă, iar ochii mi s-au oprit asupra fântânii bogat ornamentate din fața noastră. Toate astea.

El a rămas cu privirea ațintită în față.

— Mi-aș fi dorit doar să lași decizia asta în seama mea.

M-am întins și mi-am pus mâna pe antebrațul lui, dar el a devenit rigid și s-a dat în spate.

— Sunt căsătorit acum, Vera, a spus el. Numele ei e Elaine. E o femeie bună. Urmează să ni se nască primul copil. Abia de curând am aflat.

Cuvintele lui au răsunat în aerul nopții, torturându-mă.

— Da, am spus. Da, desigur. M-am ridicat. A fost o prostie din partea mea să vin aici.

Charles s-a ridicat și el.

— Vera, așteaptă. Ești cumva în pericol? Dacă ai nevoie de un loc în care să stai, Greta îți poate pregăti o cameră.

Am clătinat din cap.

— Nu. „Ce ar crede Elaine despre așa ceva? El e pe punctul de a-și întemeia o familie, o familie adevărată, cu o soție potrivită. Cum aş putea să-i spun despre Daniel acum?” Prezența mea aici nu ar face decât să îți creeze probleme, am spus. Am să mă descurc.

Charles a făcut un pas spre mine.

— Ești sigură?

Puteam desluși emoția și dorul din ochii lui. Mi se părea că prezența lui avea un oarecare magnetism. Nu îmi doream nimic mai mult decât să simt alinarea brațelor lui, să îi spun despre fiul nostru și să îl rog să mă ajute să îl găsesc.

Am deschis gura să vorbesc chiar în clipa în care ușa s-a întredeschis. Elaine a ieșit pe verandă cu brațele încrucișate și cu un aer impacientat.

— Charles, dragul meu, cina a fost deja servită. Ți se răcește supa.

— Adio, Charles! am spus, coborând scările spre alea pietruită.

— Vera, așteaptă, eu...

— Adio! am spus din nou, dispărând în întuneric.

M-am mai întors o singură dată, cu inima sfâșiată de durere, și am privit-o pe Elaine petrecându-și posesivă brațul pe sub al lui. Charles a sărutat-o pe obraz ca un gentleman și a condus-o înapoi în casă.

Mi-am șters o lacrimă cu marginea mânecii. Luna plutea pe cer deasupra capului meu, martor tăcut, strălucind mai luminoasă acum. „Încotro să o iau acum? Ce-o să mă fac?” M-am plimbat împleticindu-mă pe pasarelă, coborând privirea spre lac. Greierii cântau, iar valurile domoale se izbeau de țărmul nămolos. Mi-am amintit ce spusese Charles despre nuferi, că erau speciali, că nu aparțineau acestei lumi. Tânjeam să îi privesc din nou, să îi văd legănându-se în lumina lunii. Lui Daniel i-ar fi plăcut să îi vadă. Ar fi fost blând, exact ca Charles în copilărie, băgând mâna în apă și atingându-le foarte delicat petalele. Ar fi apreciat frumusețea lor, exact ca tatăl lui.

Cu inima grea, m-am îndreptat spre lac.

Capitolul 18

CLAIRE

Am scos hârtiile din servietă. Erau impregnate de mirosul spațiului din spatele peretelui lui Lillian: fum de trabuc, mosc, un iz de piele învechită. Prima pagină confirma că tatăl lui Lillian, Edward Sharpe, fusese într-adevăr avocatul lui Sven W. Ivanoff în procesul privind uciderea Verei Ray. Următoarele câteva pagini erau înțesate de un limbaj specializat juridic și de diverse acțiuni juridice pe care nu le-am înțeles. Dar mai adânc în vrafu de hârtii am găsit materialul pe care îl așteptasem, transcrierea depoziției sub jurământ a domnului Ivanoff. M-am înfiorat, gândindu-mă la ce ar fi putut conține acele pagini bătute la mașină și îngălbenite de vreme. O mărturisire a vinovăției? Detaliile oribile ale morții Verei? Am început să citesc:

E.R. Sharpe: Domnule Ivanoff, vă rog să vă declarați, pentru transcrierea la dosar, numele și adresa.

S.W. Ivanoff: Sven W. Ivanoff de la Fifth Avenue 4.395.

Sharpe: Ați pledat nevinovat la acuzația de ucidere a domnișoarei Vera Ray. E corect?

Ivanoff: Da, domnule.

Sharpe: Vă rog să precizați cum de o cunoșteți pe domnișoara Ray.

Ivanoff: O știam de aproximativ patru ani.

Sharpe: Când v-ați cunoscut?

Ivanoff: Locuiam în aceeași clădire. Ea locuia cu un etaj mai jos. Dar nu așa ne-am cunoscut. Eu mă aflam în Windermere, lucram la o casă. Am văzut-o mergând pe marginea drumului. Părea o doamnă care avea nevoie de ajutor.

Sharpe: Deci, ce ați făcut?

Ivanoff: Am oprit camioneta. Am tras pe dreapta. Am întrebat-o dacă are nevoie să o duc undeva. Ea m-a întrebat dacă pot să o duc înapoi la apartamentul ei

din Seattle. Atunci mi-am dat seama că locuiam în aceeași clădire.

Sharpe: Acum, domnule Ivanoff, acuzarea pare să creioneze o descriere a domnișoarei Ray, în care aceasta apare ca o femeie de moravuri ușoare – o prostituată, chiar. Ați avut vreun motiv de a crede că acest lucru era adevărat în privința domnișoarei Ray?

Ivanoff: Nu, domnule. Era o femeie decentă. O femeie bună. Doar încerca să o scoată cumva la capăt cu banii, ca noi toți.

Sharpe: Iar când ați dus-o înapoi în oraș, până la clădirea de apartamente în care locuia, a existat în acea interacțiune ceva necuviincios sau, ca să zic așa, intim?

Ivanoff: Nu, domnule. Sunt căsătorit, domnule.

Sharpe: Despre ce ați discutat pe drumul de întoarcere spre Seattle.

Ivanoff: Ea mi-a spus că avea de luat o decizie foarte dificilă. Părea a avea probleme de cuplu, după părerea mea. Nu i-am pus prea multe întrebări. Nu părea că își dorește să vorbească prea mult. Însă a spus totuși ceva despre una dintre doamnele din casa în care fusese, cum că nu se purtase frumos cu ea. Am consimțit amândoi că oamenii bogați pot fi uneori răi precum diavolul în persoană.

Sharpe: Deci, ați avut impresia că cineva se purtase urât cu domnișoara Ray în cartierul Windermere, unde fusese în vizită?

Ivanoff: Da, domnule. Era foarte tulburată. Se vedea că plânsese. Mi-a fost milă de ea.

Sharpe: În regulă. Deci, ați lăsat-o la clădirea de apartamente, și asta a fost tot?

Ivanoff: Da, domnule. După aceea nu am mai văzut-o decât din când în când. Îmi scoteam pălăria în fața ei. Odată, am reparat o cărămidă la șemineul ei.

Sharpe: De ce ați ajutat-o cu asta?

Ivanoff: Proprietarul apartamentului era un adevărat tiran. Își obliga chiriașii să facă reparațiile pe banii lor. Eu ajutam cât de multă lume puteam. După furtună, o creangă din cireșul de afară a izbit unul dintre

geamurile bătrânei doamne. Ea nu își putea permite să plătească reparația, așa că a fost nevoită să stea fără geam. Eu aveam în camionetă niște bucăți de lemn, așa că i-am acoperit cu scânduri ochiul de geam. Era frig ca într-un frigider în apartamentul ăla.

Sharpe: Se pare că erai, neoficial, omul bun la toate din clădire.

Ivanoff: Se poate spune și așa. Cineva trebuia să îi ajute pe bieții oameni. Încercam să dau o mână de ajutor de câte ori puteam.

Sharpe: Iar când ați reparat șemineul domnișoarei Ray, ați avut vreun indiciu că ar fi încercat să vă facă vreo propunere indecentă?

Ivanoff: Cerule, nu! După cum am spus, era o femeie decentă. În plus, când am ajuns eu în apartamentul ei să îi repar șemineul, avea un bebeluș nou-născut. La început, am fost surprins. Nu am știut nici măcar că era gravidă. Era atât de mică și plăpândă. Mi s-a părut greu de crezut că ar fi putut purta un prunc în pântec. În plus, nu văzusem niciodată vreun bărbat în preajma apartamentului ei. Nici măcar o dată. Însă era treaba ei. Nu i-am pus întrebări. Își adora bebelușul. L-a dezmiardat întruna cât am lucrat.

Sharpe: V-a spus numele copilului?

Ivanoff: Ei bine, da, domnule. Îi spunea Daniel.

Sharpe: Și a existat vreo recompensă financiară pentru serviciile dumneavoastră?

Ivanoff: Nu, domnule. A încercat să îmi dea ultimele câteva monede pe care le mai avea în portofel, dar nu le-am acceptat. Mi-a oferit, în schimb, o felie de pâine. A fost drăguț din partea ei. Soția mea fusese bolnavă și nu mai făcuse pâine de câteva săptămâni.

Sharpe: Putem clarifica acum ceva legat de cazierul dumneavoastră? Ați mai fost arestat anterior pentru că, chipurile, v-ați fi lovit soția în timpul unui episod de beție. Puteți să explicați ce s-a întâmplat?

Ivanoff: E adevărat că beau mai mult decât ar trebui. Dar nu am ridicat niciodată mâna asupra soției mele, nici asupra vreunei alte femei, la drept vorbind.

Sharpe: Atunci ce s-a întâmplat în noaptea când a

fost rănită soția dumneavoastră?

Ivanoff: Eram la cârciuma de sub apartament. Avusesem o zi grea. Băusem bere mai mult decât obișnuiam. Soția mea a venit după mine, să mă ia acasă. Unul dintre oamenii de la bar a fost deranjat de prezența unei femei în locul acela. I-a adresat o insultă oribilă, pe cuvânt.

Sharpe: Cum anume i-a spus?

Ivanoff: Rusoaică slută. A arătat spre degetele ei și a spus că sunt grase, grase ca niște colțunași. A făcut-o să plângă. Nu îi puteam permite să vorbească așa cu soția mea. Așa că m-am ridicat să îi spun ce părere aveam despre el, iar el mi-a dat un pumn, izbindu-mă direct în bărbie. Am pierdut un dinte în noaptea aceea.

Sharpe: Puteți, vă rog, să vă ridicați și să arătați curții care dinte?

Ivanoff: Desigur. Cel de aici. A căzut pe loc. N-a mai fost chip să-l gădesc.

Sharpe: Domnule Ivanoff, puteți să îmi spuneți ce i s-a întâmplat soției dumneavoastră în noaptea aceea? De ce a fost dusă la spital?

Ivanoff: Ea a încercat să intervină în înțeleștare, ca să ne despartă, iar ticălosul ăla a lovit-o. A fost rănită grav.

Sharpe: Deci dumneavoastră nu v-ați lovit soția?

Ivanoff: Nu, domnule. Polițiștii au apărut la cârciumă, iar cineva le-a spus că eu am lovit-o. Presupun că s-au gândit că e mai bine să aresteze un imigrant. M-au dus la secție. A fost o greșeală oribilă.

Sharpe: Și înțeleg că soția dumneavoastră a venit să se roage de polițiști a doua zi, cerând să fiți eliberat. De ce nu au ascultat-o?

Ivanoff: Sunt corupți, vă spun. Au aruncat în închisoare un om nevinovat și au refuzat să asculte explicațiile, nici măcar atunci când au știut faptele. Mi-au distrus reputația. Nu înțeleg țara asta. În Rusia, bărbații sunt sinceri.

Sharpe: Țin să se menționeze la dosar că am aici o declarație semnată, dată de doamna Arianna Ivanoff, în care se arată că soțul ei, Sven Ivanoff, nu a rănit-o în

noaptea de 7 mai 1933. Acum, domnule Ivanoff haideți să vorbim despre ce s-a întâmplat în noaptea în care murit domnișoara Ray.

Ivanoff: Ei bine, știam că era la ananghie, că avea probleme cu plata chiriei și așa mai departe. Auzisem că fiul ei dispăruse de acasă. Mi-a frânt inima. Era un băiețel cuminte. Îmi amintea de fiul meu.

Sharpe: Domnule Ivanoff ați avut vreo legătură cu dispariția lui Daniel Ray?

Ivanoff: Nu, domnule.

Sharpe: Vă rog să îmi descrieți interacțiunile dumneavoastră cu domnișoara Ray în săptămâna de dinaintea morții ei.

Ivanoff: Ei bine, domnule, țin minte că mă aflam la cârciumă în ziua furtunii de zăpadă. Am văzut-o întorcându-se de la muncă, ca de obicei, iar la scurt timp după aceea a coborât în fugă scările, țipând după băiețelul ei. Mi-am dat seama că se întâmplase ceva îngrozitor.

Sharpe: Ați încercat să o ajutați?

Ivanoff: Da, domnule. Am ieșit în stradă, dar ea deja fugise.

Sharpe: Când ați mai văzut-o după aceea?

Ivanoff: Cam după o săptămână. Zăpada se topise, țin minte asta. Eu aveam ceva de lucru la Hotel Olympic. Am văzut-o acolo, dichisită toată, la brațul unui bărbat bogat. Nu am recunoscut-o inițial. Ea m-a văzut. Și-a ferit privirea. Cred că îi era rușine.

Sharpe: De ce credeți că îi era rușine? Ce credeți că făcea acolo?

Ivanoff: Cu toții facem unele lucruri pentru oamenii pe care îi iubim. Nu am învinovățit-o pentru că încercase să obțină sprijinul unei persoane influente, dacă asta o ajuta să-și găsească fiul.

Sharpe: Acuzarea a caracterizat-o pe domnișoara Ray ca fiind o prostituată de rând, o femeie de moravuri ușoare, care și-a neglijat fiul pentru a putea câștiga un ban în plus ca prostituată. S-a sugerat, totodată, că ați plătit-o pe domnișoara Ray pentru astfel de servicii și că sunteți răspunzător de moartea

ei. Cum răspundeți la aceste acuzații?

Ivanoff: Sunt născocite. Complet false. Domnișoara Ray nu a fost nici mamă denaturată, nici prostituată. Și-a iubit băiețelul exact așa cum Arianna mea îl iubea pe fiul nostru. Devotamentul domnișoarei Ray față de acel copil era mai presus de orice îndoială. Și pot să vă spun, domnule, că în niciun caz nu era prostituată.

Sharpe: De unde știți?

Ivanoff: A fost suficient să-i văd expresia din ochi când se afla cu bărbatul acela la hotel. Nu voia să fie acolo cu el. Era limpede pentru oricine. Arăta atât de tristă, atât de pierdută. Mi-aș fi dorit doar să o pot ajuta.

Sharpe: Deci, haideți să reconstituim cronologia nopții în care a fost ucisă.

Ivanoff: Eu tocmai îmi terminasem treaba la hotel și îmi strângeam uneltele în camionetă, când am văzut-o ieșind în fugă din hotel. Nu arăta bine. Rochia îi era sfâșiată. Nu avea părul prins, ca de obicei. Plângea. Părea să fugă de cineva. Am încercat să îi atrag atenția, dar alerga prea repede. Mi-am fixat și ultimele materiale în camionetă, apoi am pornit pe Fourth Avenue. Atunci am observat-o urcând în spatele unei camionete alimentare. S-a așezat chiar acolo, printre lăzile de legume și pâine. Am urmărit camioneta. Voiam să mă asigur că era bine. Camioneta a lăsat-o chiar în fața unei străzi luxoase din Windermere, lângă locul unde o întâlnisem prima dată cu câțiva ani în urmă. Am tras camioneta pe marginea drumului, nevoind să mă bag. Am așteptat-o acolo o vreme.

Sharpe: Cât timp estimați că ați așteptat?

Ivanoff: O, cel puțin douăzeci de minute. M-am gândit că s-ar putea să se întoarcă; în cazul acesta, voiam să mă ofer să o duc acasă cu mașina. Să văd dacă o pot ajuta. Soția mea ar fi putut să îi pregătească ceva de mâncare și un loc de dormit pe canapea.

Sharpe: Deci, vă făceați griji pentru siguranța ei?

Ivanoff: Da, domnule. Și, după cum ziceam, când ea nu s-a întors pe aleea aceea, douăzeci de minute mai

târziu, am decis să merg după ea. A fost un instinct, presupun. Am simțit că era în pericol.

Sharpe: V-ați lăsat camioneta pe șosea și ați mers pe jos pe drumul ce ducea către reședința Kensington?

Mi-am luat ochii de pe pagină, cu răsuflarea tăiată. Dumnezeu? Kensington?

Ivanoff: Exact, domnule. Am străbătut aleea pietruită, trecând pe lângă fântână și gardurile vii, și m-am uitat prin geam în casă. Nu am văzut nimic, așa că am ocolit prin grădina laterală, mergând până la peluza din spatele casei. Era cea mai elegantă casă pe care o văzusem în viața mea. Nu puteam înțelege ce căuta Vera acolo.

Sharpe: Ce ați văzut când ați ajuns pe peluză?

Ivanoff: Nimic, la început. Doar o peluză imensă ce dădea către lacul Washington. Soarele opusese deja, așa că lumina era foarte slabă. Tocmai voiam să fac cale-ntoarsă, când am auzit ceva.

Sharpe: Ce anume?

Ivanoff: Inițial, am crezut că era țipătul unui animal. Era atât de ascuțit, atât de strident. Dar apoi l-am auzit din nou și mi-am dat seama. Era o femeie care striga după ajutor. Părea teribil de speriată sau poate rănită.

Sharpe: Ce ați făcut apoi?

Ivanoff: Am încercat să-mi dau seama de unde venea țipătul. Apoi am observat ceva mișcare lângă debarcader. Doar o umbră, la început. M-am ascuns după un copac și atunci am văzut-o.

Sharpe: Pe Vera?

Ivanoff: Nu, o altă femeie. Fugea dinspre lac înapoi spre casă.

Sharpe: Ați reușit să o vedeți bine?

Ivanoff: Îmi era greu să îi deslușesc fața, dar avea părul închis la culoare. Se poate spune, presupun, că era înaltă.

Sharpe: Și a deschis ușa și a intrat în casă?

Ivanoff: Da, domnule. Nu înțelegeam. Era evident că cineva avea nevoie de ajutor acolo. Am luat-o la fugă

pe peluză, dar apoi țipetele au încetat. Am, am...

Sharpe: Domnule Ivanoff, sunteți bine? Putem continua?

Ivanoff: Am să mă străduiesc, domnule!

Sharpe: Ce ați văzut când ați ajuns la lac?

Ivanoff: Dumnezeu mare, a fost îngrozitor! Am fugit la debarcader și am văzut-o acolo, plutind în apă. Își pierduse unul dintre pantofi...

Sharpe: Ați văzut-o pe domnișoara Ray în apă?

Ivanoff: Da, domnule. Plutea lângă o barcă de mici dimensiuni, care se scufunda. Probabil luase apă pe undeva. Am încercat să mă întind după ea de pe debarcader. Dar ea era prea departe. M-aș fi dus după ea, dar nu știu să înot și, în plus, cred că era prea târziu. Fața îi era sub apă. Cu ochii deschiși. A fost cel mai oribil lucru pe care l-am văzut de când mă știu.

Sharpe: Ce ați făcut apoi?

Ivanoff: Nu suportam gândul de a o lăsa singură acolo, în frig. Dar, după cazierul pe care îl aveam la poliție, știam că aveau să mă scoată pe mine vinovat. Nu ar fi crezut niciodată declarația unui imigrant rus. Ar fi pus crima în cârca mea, așa cum au făcut și data trecută. Nu îmi puteam asuma acest risc.

Sharpe: Așa că ați plecat?

Ivanoff: Da. Ea arăta atât de împăcată, plutind acolo, lângă nuferi. În plus, sufletul ei plecase deja către un loc mai bun; de asta sunt sigur.

Sharpe: Și ce ați făcut după aceea?

Ivanoff: Am traversat înapoi peluza. Nu voiam să fiu văzut. Bogătașii mi-ar fi aruncat o singură privire și ar fi tras concluzia că eram pus pe rele. Dar apoi am auzit zgomote venind dinspre casă.

Sharpe: Ce anume ați auzit?

Ivanoff: O femeie plângea isteric, iar un bărbat țipa la ea.

Sharpe: Ați reușit să deslușiți ce anume spuneau?

Ivanoff: Nu. Dar m-am ghemuit în spatele unui gard viu și l-am privit pe bărbat fugind spre lac.

Sharpe: Domnule Ivanoff, știți numele bărbatului pe care l-ați văzut?

Ivanoff: Nu, domnule. Dar, dacă e să mă întrebați pe mine, o iubea pe domnișoara Ray. A îngenuncheat și a plâns acolo pe debarcader. Și-a scos cămașa de pe el și părea gata să sară după ea, însă femeia aceea s-a apropiat în fugă de el și l-a tras înapoi.

Sharpe: Deci, ați pornit pe jos înapoi spre camioneta dumneavoastră?

Ivanoff: Da, domnule. Pe drum, am trecut pe lângă casă. Era o noapte caldă. Ferestrele erau deschise la etaj. Am auzit un copil în casă. Un băiețel. Plângea.

Sharpe: V-ați gândit că ar fi fost posibil să fie fiul domnișoarei Ray?

Ivanoff: Da, m-am gândit. Iar când am ajuns înapoi în oraș, am sunat la poliție. Le-am spus că la reședința din Windermere a avut loc o crimă și că era posibil credeam eu, ca băiatul Verei să se afle acolo.

Sharpe: Domnule Ivanoff, ce v-a spus ofițerul de la secția de poliție?

Ivanoff: Mi-a spus că nu vor cerceta indiciul oferit de mine.

Sharpe: De ce nu?

Ivanoff: Mi-a spus că membrii familiei Kensington erau printre cei mai marcanți cetățeni ai orașului.

Sharpe: Țin să se menționeze la dosar că există un document din partea departamentului de poliție care demonstrează că domnul Ivanoff a telefonat într-adevăr la secția de poliție pentru a raporta o crimă. Domnule Ivanoff, ce credeți că i s-a întâmplat cu adevărat domnișoarei Ray în noaptea aceea?

Ivanoff: Cred că s-a dus la casa aceea pentru a cere ajutor, iar ei au atacat-o. Femeia aceea, oricine ar fi fost ea, a urcat-o în barca aceea știind că era găurită. Când ar fi putut să o salveze pe domnișoara Ray, nu a făcut-o. Sper să plătească pentru faptele ei.

Sharpe: Mulțumesc, domnule Ivanoff. Nu mai am alte întrebări.

Mi-am ridicat ochii de pe pagină cu inima grea. Povestea mi se clarificase în minte. Familia propriului meu soț fusese complice la una dintre cele mai tragice crime din istoria orașului

Seattle, ba chiar o mușamalizase. Nici nu era de mirare că Edward Sharpe ținuse dosarele ascunse atât timp. Domnul Ivanoff descrisese întreaga situație în detalii cutremurătoare.

Am răsfoit restul paginilor, iar privirea mi s-a oprit asupra mențiunilor făcute de medicul legist privind obiectele personale ale Verei:

S-au găsit asupra domnișoarei Ray următoarele: o agrafă de păr, o cheie de hotel și o brățară. Toate i-au fost expediate domnului Charles Kensington în 13 iunie 1933.

„Tatăl lui Daniel a fost un... Kensington”.

Urma să mă întâlnesc cu Ethan la cină în treizeci de minute. „Aș putea să îi spun?” Mi-am adus aminte de intrarea prin efracție în casa lui Lillian și m-am grăbit să bag paginile înapoi în servietă, strecurând-o sub birou. Avea să fie în siguranță acolo.

La restaurant, Ethan a comandat o sticlă de merlot din 2001 de la o podgorie care ne plăcea mult amândurora.

— Cu ce ocazie? am întrebat, remarcând că era din anul nunții noastre.

— În ultima vreme, simplul fapt de a fi împreună e o ocazie specială, a spus el zâmbind.

— Știu, am răspuns, sorbind din vin.

— Hei! A ridicat paharul. Ai uitat să ciocnești. Asta aduce ghinion.

Am ciocnit ușor paharul de al lui.

— Gata! Se aplică regula celor cinci secunde.

El a zâmbit.

— Cum mai ești?

Aparent, era ciudat pentru un soț să îi pună o asemenea întrebare soției sale, și, totuși, noi ne îndepărtaserăm atât de mult unul de celălalt, încât era justificată.

— Ei bine, am avut și zile mai bune, am spus, uitându-mă la meniu pentru a-i evita privirea.

Voiam să îl întreb despre Cassandra, dar nu aveam curaj.

— Ce au bun pe aici?

— Mielul e fantastic, a spus el. Cu paste orzo. Are o crustă subțire de...

Am trântit meniul pe masă.

— De când ești tu specialist în mâncăruri rafinate? Tu nu ai fost niciodată așa. În trecut, chiar te mândreai cu atitudinea ta de antispecialist.

Ethan părea surprins.

— Nu te prefacă că nu știi la ce mă refer. Ai petrecut al naibii de mult timp cu ea. Te-ai molipsit de la ea.

— Claire, Cassandra e doar o prietenă. Și de când te deranjează faptul că sunt încântat de mâncare?

Am oftat.

— Îmi pare rău, am spus, ferindu-mi privirea. Restaurantul era plin de cupluri. Cupluri fericite. „Noi de ce nu putem fi fericiți?” N-am vrut să te atac așa.

— Putem s-o luăm de la capăt? a întrebat el, punând meniul deoparte.

— Da, am răspuns. Să apăsăm butonul de reset.

— Bun, despre ce am putea să discutăm fără să se iște tensiuni? Despre serviciu?

Am încuviințat din cap cu ezitare.

Ethan a sorbit din vin, apoi s-a lăsat pe spate în scaun cu un oftat.

— Cum merge la birou? Lucrezi la vreun articol interesant?

— Ei bine, am spus, sorbind din vin și întrebându-mă dacă să îi dezvălui sau nu secretul. Lucrez la o poveste destul de fascinantă.

— Oh?

— Da, despre un băiețel care a dispărut în 1933, în ziua când orașul a fost lovit de furtuna de zăpadă, exact ca furtuna de săptămâna asta.

Ethan a luat o bucată de pâine și a înmuiat-o în farfurioara cu ulei de măsline din fața noastră.

— Ai aflat ce s-a întâmplat cu el?

— Oarecum, am spus. S-ar putea chiar să te șocheze dacă îți spun.

— Pune-mă la încercare, a replicat el amuzat.

— Ei bine, am spus încet, am aflat că face parte din familia Kensington.

Ethan s-a oprit din mestecat, apoi a înghițit repede bucățița de pâine.

— Ce vrei să spui?

— E o poveste lungă, dar, pe scurt, unul dintre străstrăbunicii tăi a avut o scurtă aventură cu o femeie săracă. Ea a rămas însărcinată, iar, trei ani mai târziu, cred că sora lui i-a răpit băiețelul. Cel puțin așa bănuiesc eu că s-au petrecut lucrurile.

— Dumnezeu! a spus el. Ai și niște nume?

Am dat aprobator din cap.

— Tatăl băiatului a fost un bărbat pe nume Charles Kensington.

Ethan a clătinat din cap.

— Doar nu vorbești serios.

— Ba da, am spus. De ce? Cine e?

— Dumnezeu, Claire, e străbunicul meu!

— E o poveste sfâșietoare, am continuat. Cred că am în sfârșit suficiente informații pentru a redacta o primă versiune.

Ethan s-a încruntat.

— Știi că nu poți scrie despre asta.

— Ce vrei să spui?

— Ar distruge numele familiei, ziarul. L-ar distruge pe bunicul meu.

— Cred că ai înțeles complet greșit, Ethan, am spus. Îl cunosc pe Warren. El ar vrea ca adevărul să iasă la lumină.

Ethan și-a pus șervetul pe farfurie.

— Nu. Nu putem risca să îi facem rău acum, când e foarte bolnav.

— Ei bine, am spus, din fericire, nu ești șeful meu, Ethan.

— Ai dreptate, a spus el. Sunt șeful șefului tău.

Mi s-a tăiat respirația.

— Chiar ai fi în stare să oprești publicarea articolului doar fiindcă dezvăluie adevăruri incomode din culisele familiei tale?

— Da, a răspuns el, așa fi.

În acel moment, a apărut chelnerul, dar i-am făcut semn cu mâna să plece.

— Nu sunt singura care caută răspunsuri. Ar fi trebuit să vezi scena din casa lui Lillian Sharpe din Windermere. Tatăl ei a fost implicat în procesul legat de uciderea mamei băiatului. Cineva întorsese toată casa pe dos, căutând dosarele lui. Adevărul va ieși inevitabil la lumină în cele din urmă.

— Dar nu ziarul meu va fi cel care să difuzeze știrea, a spus el, punând pe masă o bancnotă de cincizeci de dolari și întinzându-se să-și ia pardesiul.

∴

Nu mă gândisem să merg la Café Lavanto. Îi cerusem taximetristului să mă ducă acasă, dar am clătinat din cap când șoferul a oprit mașina în fața clădirii.

— Nu, am spus. M-am răzgândit. Duceți-mă pe Fifth Avenue, vă rog.

Am bătut la ușa cafenelei, iar Dominic mi-a descuiat-o.

— Deranjează dacă intru? am întrebat.

— Te rog, a spus el cald. Un foc trosnea în șemineu la doar câțiva metri de noi. Din difuzoarele de deasupra răsună o muzică lentă. Dominic mi-a zâmbit într-un fel care m-a făcut să înghit în sec. Intră, ia loc.

Ceva părea nelalocul lui în atmosfera cafenelei. Lângă ușă, se aflau câteva cutii de carton. „Ce altceva s-a schimbat? Zugrăveală nouă? Draperii?” Mă simțeam prea dezorientată pentru a mă concentra pe detalii. Dominic s-a întins după o sticlă de vin de pe bar și a scos un tirbușon din buzunar.

— Vin?

Am ridicat din umeri.

— Sigur, de ce nu?

L-am privit în timp ce turna în două pahare, dându-mi unul mie.

— Pentru noi începuturi! a spus el.

Am încuviințat din cap, ciocnindu-mi paharul de al lui. Dar l-am pus jos înainte de a sorbi din el.

— Ia stai, am spus, ai spus „începuturi”, la plural. Ce-ai vrut să spui cu asta?

— Ei bine, a replicat el, plimbându-și privirea prin cafenea, e ceva ce probabil ar trebui să îți spun. A ezitat. Ar fi trebuit să-ți vorbesc despre asta mai de mult, Claire.

— Despre ce e vorba?

— Am luat o decizie importantă în privința afacerii mele. În privința acestui loc.

— Ce anume, ai de gând să transformi spațiul de la etaj în mansarda pe care ți-ai dorit-o dintotdeauna? Să adaugi un meniu de prânz?

El a clătinat din cap.

— Nu, Claire, am decis să îl vând.

Am rămas cu gura căscată.

— Dar... dar ai spus că nu ai face niciodată așa ceva. Ai spus că iubești locul ăsta. Că nu ți-l imaginezi ajungând pe mâinile unui alt șir de dezvoltatori imobiliari. Mi-a scăpat mie ceva?

— Am spus toate astea, a continuat el. Și am vorbit serios. Dar ieri, un dezvoltator imobiliar mi-a făcut o ofertă pe care nu

am putut să o refuz. A tot încercat de ceva vreme să mă convingă să vând, iar eu eram hotărât să nu o fac, dar ultima lui ofertă a fost atât de generoasă, încât, atunci când am analizat-o atent în context, mi-am dat seama că aş fi un prost să nu o accept. Ascultă, Claire, e vorba de o sumă care îmi va schimba complet viaţa. I-aş putea asigura mamei mele o îngrijire adecvată, apoi să îmi cumpăr un apartament şi – s-a aplecat mai mult spre mine – să mă aşez la casa mea.

— Nu, am spus, ridicându-mă în picioare. Nu-mi vine să cred că spui asta. Mă simţeam sfâşiată. Ştiam că avea nevoie stringentă de resurse financiare pentru a-şi întreţine mama, şi, totuşi, nu puteam suporta gândul că acea clădire îndrăgită avea să fie demolată. Pereţii ăştia poartă în ei atât de multă istorie, am replicat. Pur şi simplu nu poţi cuantifica în bani ceva atât de special.

— Îmi pare rău, Claire, a spus el. Crede-mă, a fost o decizie agonizantă. Mi-aş dori să existe o altă soluţie.

Am împins paharul deoparte.

— Nu mai vreau vin.

— Claire, a spus Dominic, încercând să mă facă să zâmbesc, te rog, spune-mi că asta nu va schimba nimic între... noi.

A ridicat mâna şi m-a dezmiardat tandru pe obraz. Eu am închis ochii când m-a tras spre el. Îmbrăţişarea lui era afectuoasă şi liniştitoare, dar m-am desprins din ea.

— Îmi pare rău, Dominic. Trebuie să plec.

Capitolul 19

- Warren, sunt Claire, am spus la telefon a doua zi dimineată.
- Bună, scumpo! a spus el aproape șoptit.
- De ce vorbești atât de încet?
- Asistenta crede că dorm.
- Și de ce i-ar păsa dacă dormi sau nu?
- A spus că trebuie să-mi facă o injecție când mă trezesc.
- O injecție.
- Da.

Mi-am înăbușit un hohot de râs, dar nu și sarcasmul.

- Te porți ca un copil de șase ani, nu?
- Așa se pare, a răspuns el.
- Ascultă, am continuat, lăsând deoparte teama de ace, cum te mai simți?

— Foarte bine, dragă, a spus el. Nu știu de ce mă țin aici. Doctorul zicea că s-ar putea să pot pleca acasă azi, ceva mai târziu. Sper sincer să fie așa. În fine, tu ce mai faci?

— Am avut multe pe cap, am răspuns. Țasta e și motivul pentru care te-am sunat, la drept vorbind. Am ezitat, gândindu-mă la avertizarea Glendei de a nu-l deranja cu „dramatizările mele”. Un fluture de molie a zburat pe ecranul computerului meu, chiar deasupra primului rând din articolul meu. Am încercat să o alung cu mâna și a zburat spre mine, făcându-mi în necaz. Am plesnit-o din nou. Nu conta ce spusese Glenda, nu aveam de gând să îi împărtășesc nimic legat de articol și de legătura cu familia Kensington. Nu încă. Puteam, însă, să îi pun o întrebare. Warren, eram curioasă, am început, gândindu-mă cum să formulez întrebarea. *Cu delicatețe*. Eram curioasă în privința arborelui genealogic al familiei Kensington. Mi-am dat seama că nu l-am întrebat niciodată pe Ethan prea multe despre strămoșii lui. Știi tu, strămătuși, unchi. Mi-ar plăcea să aflu mai multe despre familia lui Ethan – adică familia mea.

— Ei bine, a spus Warren oftând, familia Kensington a fost una dintre familiile care au trăit în Seattle încă de la începuturile orașului. Suntem un clan foarte important.

- Și cătuși de puțin înfumurat, am adăugat pe un ton glumeț.

— Claire, și tu ești o Kensington, până în măduva oaselor.
Am zâmbit.

— Deci, în legătură cu părinții tăi, îmi spui, te rog, cum îi chema? Nu țin minte ca Ethan să îmi fi spus vreodată.

— Ah, da, a răspuns el, vizibil încântat că avea ocazia de a se întoarce în timp. Pe mama mea o chema Elaine. Pe tata, Charles.

Bătăile inimii mele s-au accelerat.

— A fost un om bun. Un tată bun.

— Ai avut și vreun... frate?

— O soră mai mică, da, dar niciun frate, a spus el. Și, totuși, o vreme, da. Adică am avut pe cineva care mi-a fost foarte aproape ca un frate, oricum. Era băiețelul mătușii Josephine. El și mătușa Josephine au venit să locuiască la noi o vreme înainte ca el să moară.

— A murit?

— Da, a răspuns Warren oftând. A căzut de pe o scară. Și-a spart capul. A murit chiar acolo, pe aleea pietruită. Am fost de față când s-a întâmplat. Josephine a dat vina pe mine. A spus că eu l-am provocat să urce pe scară. Dar nu am făcut asta. Mie îmi era prea teamă să pun piciorul pe ea, însă el nu știa ce-i aia frică. Își pusese în cap să vadă ouăle unui măcăleandru, așa că, pe toți dracii, s-a urcat pe scară.

— Cum îl chema, Warren?

Inima a început să-mi bată mai tare.

— Thomas, a spus el. Dar nu ăsta era numele lui de botez. Nu mai țin minte care era. Însă îi spuneam Thomas. Bătrâna casă nu a mai fost la fel după moartea lui. Mătușa Josephine nu și-a mai revenit niciodată complet. O mamă nu ar trebui să-și vadă copilul murind.

— Așa e, am spus, deschizând carnețelul. Cum îl chema pe soțul lui Josephine?

— Știi, a răspuns el, ezitând, nu mai țin minte. Murise, mi s-a spus.

— Murise?

— În orice caz, nu l-am văzut niciodată. Din câte îmi amintesc, nu erau decât Thomas și Josephine.

„Deci, în suferința ei, l-a răpit pe Daniel și a pretins că e copilul ei? Dar de ce?”

— Warren, știi cumva unde e îngropat Thomas?

— De ce întrebi?

— Oh, eram doar curioasă. Am fost întotdeauna fascinată de cimitire.

— Bryant Park, a spus el. Unde sunt îngropați toți cei din familia Kensington. E cimitirul de pe colina de lângă universitate.

Am simțit o durere profundă radiindu-mi din piept, din inimă.

— Știu cimitirul, am spus. Acolo a fost și bebelușul...

— Oh, scumpo! Ce cruzime din partea mea! Firește că îmi amintesc. Am...

— E în regulă, am spus.

Dar nu era. Nu mai pusesem piciorul în cimitirul acela de când eu și Ethan ne priviserăm primul născut închis într-o minusculă cutie de mahon – sinistru de mică – și coborât într-o gaură în pământ. Copilașul nostru era cel mai tânăr și cel mai recent înhumat în locul de veci al familiei Kensington, unde odihneau zeci de membri decedați ai familiei. Glenda se asigurase deja ca trei metri de pământ lângă mormântul bebelușului să fie rezervați pentru mine și Ethan. Nu îmi plăceau multe lucruri la soacra mea, dar îi voi fi pentru totdeauna recunoscătoare că a avut grijă ca, la un moment dat, după moarte, să ne reîntâlnim.

— Singurul lucru pe care mi-l amintesc legat de înmormântarea lui Thomas este movila mare de pământ și sicriul atât de mic, a spus Warren, rememorând momentul. Avea chenar auriu, de jur-împrejur. Nu înțelegeam de ce băgau în pământ ceva atât de frumos. Tata a fost nevoit să o țină pe Josephine. Aproape că s-a aruncat în groapă după ce a fost coborât sicriul. A fost o scenă foarte bizară pentru un băiețel de șase ani.

Am oftat.

— Deci, dacă tu aveai șase ani, cam ce vârstă avea băiețelul? Thomas?

— Era puțin mai mic decât mine, a răspuns Warren, făcând o pauză.

Am auzit gălăgie la celălalt capăt al firului, apoi vocea unei asistente.

— Te las acum, am spus. Promit să vin în vizită curând.

— Sigur, scumpo. Oricând dorești.

∴

Cheile de la BMW-ul lui Ethan se aflau pe tejgheaua din

bucătărie. Nu mă urcasem la volanul acelei mașini decât o dată sau de două ori, preferând să iau taxiul în locul unei mașini cu transmisie manuală. Schimbatul vitezelor pe străzile din Seattle, cunoscute pentru pantele lor abrupte, mă înspăimânta, mai ales după ce se întâmplase o dată să alunec mult în spate schimbând din treapta întâi într-a doua. Îmi jurasem să nu mai conduc niciodată mașina aceea. Era domeniul lui Ethan, nu al meu – o înțelegere tacită de la accident încoace. Ca în privința multor aspecte din viața noastră, începând cu anul trecut, lumea mea fusese separată printr-o linie invizibilă de a lui. Însă cheile scânteiau în lumina dimineții. Mi-ar fi fost mai ușor să merg cu mașina până la cimitir decât să parcurg un drum lung cu taxiul sau cu autobuzul. Detestam autobuzele. Am dat aprobator din cap, luând cheile și aruncându-le în poșetă.

Am coborât cu ascensorul până în parcare și m-am suit în mașină, punându-mi geanta pe scaunul din dreapta. Am inspirat adânc. Ethan. În mașină plutea mirosul apei lui de colonie, al pielii lui și-am cules un cartof pai întărit de lângă un suport de pahare – al pasiunii lui secrete pentru mâncarea fast-food. Am zâmbit în sinea mea, băgând cartoful într-un sac de gunoi de plastic de pe bancheta din spate.

Am ieșit din parcare cu scârțâit de roți și am virat la dreapta pe stradă. Era plăcut să fiu din nou la volan. Mă simțeam stăpână pe situație. Am pornit radioul, iar din boxe a răsunat piesa celor de la U2, *With or Without You*. Abia dacă am observat dealurile înalte înainte de a intra pe autostradă. Am dat volumul mai tare, lăsând muzica să mă liniștească în timp ce conduceam, luând-o pe ieșirea ce ducea spre cimitir. Mi se administrase Valium în dimineața înmormântării bebelușului. Medicamentul mă făcuse să mă simt amețită și în siguranță, ca și cum aș fi fost învelită cu o pătură mare și pufoasă, ce îmi ținea de cald și mă proteja. Îmi doream să nu fi luat pastila însă. Ar fi trebuit să simt întreaga brutalitate a emoțiilor. Ar fi trebuit să-mi dau voie să sufăr. Aveam nevoie să îmi trăiesc suferința. Iar acum, intrând cu mașina pe porțile cimitirului, am făcut-o pe deplin conștientă, simțind fiecare strângere de inimă, fiecare amintire sumbră, fiecare regret.

Am coborât din mașină, precaută, încuind ușile printr-o apăsare rapidă a butonului de pe breloc. M-am uitat în față, spre dealul acoperit de iarbă. În copilărie, eu și fratele meu mai mic

ne jucam adesea într-un cimitir de lângă casa noastră. Tata ne atrăsese atenția să nu pășim prea aproape de pietrele de mormânt. „E lipsă de respect să calci peste morți”, spusese el. După aceea, avusesem grijă să fiu mai atentă pe unde călcam. Însă, odată, fratele meu se ascunsese în spatele unei pietre de mormânt, apoi țâșnise de acolo țipând „Bau!” Speriată, eu sărisem în spate, ajungând cu picioarele în spațiul de lângă piatra de mormânt a unei fete care murise în anii 1940. Mă simțisem îngrozitor pentru fapta mea. Tata îmi spusese că nu era mare scofală, că nu tulburasem mormântul fetei, însă eu am plâns întruna pe drumul spre casă, prea tristă pentru a merge pe bicicletă, așa că tata o cărase în locul meu.

Razele soarelui mi se revărsau pe creștet. Eram recunoscătoare pentru căldura lor după furtuna de zăpadă de săptămâna trecută. M-am gândit cum trebuie să fi arătat cimitirul, cu toate pietrele de mormânt acoperite cu zăpadă, ca niște prăjituri glazurate.

Mi-am ațintit privirea în față, recunoscând salcia din depărtare. Bebelușul fusese îngropat chiar sub ea. O adiere ușoară a smuls o petală dintr-o magnolie din apropiere, care m-a lovit în obraz, iar eu am aruncat-o. M-au trecut fiorii și m-am întors spre mașină. „Nu trebuie să fac asta. Aș putea să mă întorc chiar acum”. Apoi mi-am amintit de Vera. Pentru ea venisem. Puteam fi puternică pentru ea. Am făcut un pas, apoi încă unul, croindu-mi drum printre morminte, până am ajuns la salcia care domina locul de veci al familiei Kensington.

Cu o forță magnetică, piatra de mormânt a bebelușului mi-a atras imediat privirea. Ethan o alesese, cu ajutorul părinților lui. Optasem pentru ceva simplu. Fără nume. Doar câteva detalii. Așa îmi dorisem eu. Ethan nu înțelesese de ce nu voiam să aflui sexul copilului. Mă acuzase că eram lipsită de emoții, înghețată, de piatră. Poate că avusesse dreptate. Dar fusese singura cale pe care o găsisem pentru a nu sucomba sub tristețea copleșitoare. Dacă nu *știam*, nu eram nevoită să *simt*. La spital, consilierul psihologic specializat în stres posttraumatic ne spusese că, deși o înmormântare nu era neapărat necesară, ar fi putut să ne ofere totuși consolare. Un cuplu care își pierduse recent gemenii, ne explicase el, îngropase cenușa copiilor sub doi pruni pe care îi plantaseră în curtea lor din spate. Un alt cuplu își îngropase fiica născută moartă sub un trandafir din grădina lor.

Ethan insistase că bebelușul nostru avea nevoie de înmormântare, dar impresia mea fusese că aceasta doar sporise durerea. Fusesem înnebunită de suferință, astfel că o asistentă trebuise să intervină pentru a-mi administra un sedativ.

Am îngenuncheat lângă mormânt, trecându-mi mâna peste piatra de mormânt, aruncând câteva fire de mușchi de pe margine. Am scos din poșetă un pachet de șervețele și am folosit unul pentru a șterge praful de pe granitul lucios. **BEBELUȘUL KENSINGTON, scria pe primul rând. NĂSCUT 3 MAI 2010; ÎN BRAȚELE LUI IISUS LA 13 MINUTE DUPĂ NAȘTERE.**

Nu m-am obosit să îmi șterg lacrima de pe obraz. Nu mă vedea nimeni. Puteam să dau frâu liber durerii.

— Lui mami îi e dor de tine, am șoptit, sub foșnetul vântului ce răscolea salcia.

Tânjeam să îmi țin în brațe copilașul, să-i simt obrăjorul moale la sânul meu. Mi-am amintit cum fuseseră plini de lapte, pulsând de durere, în ziua când fusesem externată din spital. Ce cruzime, îmi spusese atunci, să am lapte pentru un copil pe care nu îl voi putea hrăni niciodată! Am scrutat piatra de mormânt. Durerea pentru ceea ce pierdusem pulsa în fiecare celulă a trupului meu. Dar nu am încercat să înăbuș șuvoiul de lacrimi care a năvălit pe obrazul meu.

Tresărind la auzul unui foșnet, m-am uitat în spatele meu, văzând pe dealul de deasupra un bărbat mai în vârstă, îmbrăcat într-o salopetă pătată de noroi pe genunchi și ținând o greblă în mână. „De cât timp mă privește?”

Bărbatul și-a sprijinit grebla de un copac și a pornit spre mine. Voiam să îi spun să plece, să mă lase în pace, dar ceva de pe chipul lui – prietenos și blând – m-a îndemnat să nu o fac.

— E copilul dumneavoastră, domnișoară? m-a întrebat el, arătând spre piatra de mormânt.

Am încuviințat din cap.

— Numele meu este Murphy, a spus el, dând la iveală o mână zbârcită din mănușa de lucru. James Murphy. Eu sunt îngrijitorul cimitirului.

Mi-a strâns mâna, apoi eu mi-am băgat-o la loc în buzunar.

— Eu sunt Claire Aldridge, am spus, cu privirea ațintită asupra pietrei de mormânt.

— Trebuie că e un copilaș special, a spus el, îngenunchind lângă mine.

Nu am răspuns. „Probabil le spune același lucru tuturor”.

— De mai bine de patruzeci de ani mă ocup de cimitirul ăsta, a spus el. Nu am văzut niciodată să crească aici un rug de mure, cel puțin de când sunt eu, nu. Pământul e prea tare. Dar uite!

S-a oprit, arătând spre un lăstar verde-deschis ce se ițea de după piatra de mormânt. Frunzele încrețite acopereau un lujer cu țepi și cu o singură floare albă, ale cărei petale erau atât de delicate, încât păreau făcute din dantelă.

Am întins mâna să îi ating tulpina, dar mi-am retras-o rapid, simțind o înțepătură dureroasă. Câteva picături de sânge mi s-au scurs din deget.

— Au! am strigat.

— Aveți grijă, a spus el. Țepii ăia sunt ascuțiți.

Mi-am băgat degetul în gură pentru a opri sângerarea.

— Noi, îngrijitorii de morminte, credem de multă vreme în legenda rugului de mure, a continuat el. O știți?

Am clătinat din cap.

— Murii aleg suflete pe care să le protejeze. Pe cele speciale.

Am observat felul în care frunzele murului se sprijineau de piatra de mormânt, aproape îmbrățișându-o.

— Mă surprinde că furtuna de zăpadă nu a ucis lăstarul ăsta mic, a spus el, atingând ușor floarea minusculă cu arătătorul. E ceva special, a spus el din nou, ridicându-se și ștergându-și praful de pe genunchi. Ei bine, vă las acum. Mă gândeam doar că v-ar plăcea să știți.

— Mulțumesc, am spus, ridicând privirea spre el cu mai multă recunoștință decât aș fi putut exprima în cuvinte.

Am stat acolo vreme îndelungată, gândindu-mă la copilul pe care nu aveam să îl cunosc niciodată, la evenimentele importante din viața lui, pe care nu aveam să le trăiesc niciodată. Primii pași. Primele cuvinte. Mersul la grădiniță. Concursurile școlare. Datul în leagăn și desenatul cu creta pe trotuar. Taberele de vară. Concursurile de ortografie. M-am ridicat și m-am sprijinit de trunchiul sălciei. Venisem aici să îl găsesc pe Daniel, nu să mă cufund mai adânc în durere. „Am venit pentru Vera”. Am inspirat adânc și mi-am croit drum printre șirurile de pietre de mormânt gravate cu numele Kensington, majoritatea realizate din marmură și decorate cu fleuroni și urne elaborate. Pietre de mormânt pentru oameni bogați. Ruby Kensington. Elias Kensington. Meritee Kensington.

Unde era Daniel? Eleanor Walsh Kensington. Louis Kensington III. Am mijit ochii spre o piatră de mormânt mai mică. În partea de sus a acesteia era sculptat un balansoar de copil. Bătăile inimii mi s-au întetit când am citit cuvintele. THOMAS KENSINGTON, FIUL LUI JOSEPHINE KENSINGTON. NĂSCUT 21 APRILIE 1930, DECEDAT 9 IUNIE 1936. Mi-am notat cuvintele în carnețel.

Datele se potriveau perfect. Josephine probabil îl răpise când avea trei ani, iar el murise doar câțiva ani mai târziu. Deci, acolo era micul Daniel – de fapt, după cum îmi spusese Warren, ei îl cunoscuseră drept Thomas –, odihnindu-se în pământul de la picioarele mele. Am clătinat din cap. „Nu, nu se odihnește. Nu fără mama lui”.

∴

M-am dus cu mașina direct la birou, parcând lângă clădirea ce găzduia sediul *The Herald*. Am pornit în grabă spre biroul meu, trecând pe lângă fetele de la departamentul de vânzări, ieșite la o pauză de țigară, fără a mă opri să le salut. Odată ajunsă la birou, am deschis o primă variantă a articolului salvată pe computerul meu și am scris, consultând informații din carnețel obținute în urma documentării din săptămâna precedentă. Eva. Café Lavanto. Familia Kensington. Tăieturi din presă vechi de câțiva zeci de ani. Depoziția domnului Ivanoff. Iar acum, cimitirul care reprezenta liantul comun. Am continuat să scriu până după prânz, aproape fără să simt foamea, deși, de obicei, eram lihnită pe la amiază. La două, m-am lăsat pe spate în scaun și am privit articolul finalizat pe ecranul computerului meu. Am scris ultima frază, apoi am revenit la prima pagină, unde cursorul pâlpâia chiar sub titlu: „Zăpada mieilor: O furtună de zăpadă târzie rezolvă misterul unui băiețel dispărut în 1933”. Sub titlu, mi-am tastat numele, sigură pe mine. „De Claire Aldridge”. Nu mai țineam minte când mă simțisem ultima dată atât de mândră de semnătura mea pe un material.

Am scos la imprimantă articolul, care însuma cinci pagini. Deși Frank îmi rețrăsese subiectul, avea să fie interesat să îl citească. Dar am intrat mai întâi în biroul lui Abby. Ea s-a întors cu spatele la computer, iar eu i-am lăsat paginile pe birou, apoi m-am așezat pe scaunul de oaspeți cât timp ea a citit în tăcere. Din când în când, ridica spre mine câte o privire șocată, apoi revenea la articol, continuând să citească.

— Uau! a spus ea, dându-mi paginile înapoi.
— Deci, ce părere ai?
— Pur și simplu, uau, a spus ea din nou. Îți dai seama că arunci acuzații asupra întregii familii a soțului tău cu reportajul ăsta.

Am ridicat din umeri.

— E purul adevăr.

Abby nu părea convinsă.

— Adevăr sau nu, știi că familia Kensington nu îți va permite niciodată să îl publici.

— Trebuie să o facă, am spus. Adevărul trebuie spus.

— Așa e, a consimțit ea, părând adâncită în gânduri. Dar stai, cum rămâne cu Vera? I-ai găsit până la urmă mormântul?

Am oftat.

— Nu, am spus, coborând din nou privirea spre hârtiile din mâna mea. Și, într-adevăr, povestea nu mi se pare desăvârșită fără acea informație, cel puțin mie.

Abby s-a încruntat.

— Ce părere crezi că va avea familia Kensington despre toate astea?

— Nu mă mai interesează părerea lor, am spus. M-am uitat spre fereastra care dădea spre stradă, unde, pe trotuar, tocmai trecea o tânără mamă, ținându-și băiețelul de mână. Acesta purta o pelerină de ploaie galbenă și cizme de aceeași culoare. M-am întors din nou spre Abby. E timpul ca lumea să afle ce s-a întâmplat cu Daniel Ray.

Ea m-a fixat cu privirea îndelung.

— Sunt mândră de tine, scumpo. Ai progresat foarte mult.

— Mulțumesc, am spus, pornind spre ușă.

Frank vorbea la telefon, așa că i-am pus paginile în față, pe birou, și i-am șoptit.

— Știu că mi-ai retras subiectul, dar dacă tot l-am scris, iată-l. Trebuia să îl termin.

Zâmbetul lui îmi dovedea că mă iertase.

Când m-am întors la biroul meu, ledul roșu al telefonului pâlpâia, anunțându-mă că aveam un mesaj în căsuța vocală. Am format parola și am ascultat.

— Claire, sunt Eva. Scuze, eram ieșită la plimbare când m-ai sunat. Mi se pare ciudat să îți împărtășesc o asemenea informație prin mesageria telefonului, dar am s-o fac oricum, ca

să nu te întârzii cu documentarea. M-ai întrebat unde e înmormântată Vera. O poți găsi în micul cimitir de pe First Hill, chiar în nordul orașului. Al nouălea loc din stânga, chiar lângă gardul din plasă. Obişnuiam să trec mai des pe la ea, dar la vârsta mea înaintată, ei bine, nu am mai ajuns de mult timp pe acolo. Mă bucur că vei putea să mergi tu să o vizitezi, dragă.

Inima a început să-mi bată mai tare. M-am întins să îmi iau geanta și jacheta, dar aproape m-am ciocnit de Frank în uşă.

— Asta, a spus el, făcându-mi semn să mă așez la loc pe scaun, e o operă de artă.

Eu am zâmbit ezitant.

— Chiar crezi asta?

— Da. Cea mai bună muncă de documentare pe care ai făcut-o. Iar scriitura – a clătinat din cap ca și cum s-ar fi minunat în fața unei picturi deosebite – e superbă. M-a făcut să plâng. M-a privit năucit. Ți-ai revenit, Claire.

— Mulțumesc, am spus. Dar toate lucrurile alea despre familia Kensington, nu...

El a ridicat mâna.

— Asta e o mostră de istorie. Trebuie să vadă lumina tiparului. Nu-ți face griji. Rezolv eu aspectul ăsta în fața comitetului editorial.

— În regulă, am spus, ridicându-mă din nou în picioare.

Frank a ridicat din sprâncene.

— Încotro acum?

— Doar urmăresc o altă pistă, am spus. Îți trimit articolul prin e-mail în seara asta.

— Abia aștept, a spus el, ieșind după mine.

Mai târziu, în după-amiaza aceea, am parcat în fața cimitirului. Nici pe departe la fel de bine îngrijit precum Bryant Park, cimitirul First Hill, înconjurat cu un gard de plasă ruginit, părea aproape uitat. Pietrele de mormânt erau năpădite de buruieni și iarbă maronie, iar multe dintre ele fuseseră mângălite cu graffiti. Am avut grijă să încui BMW-ul înainte de a intra pe poarta străjuită de imenși cedri amenințători, care proiectau umbre întunecate pe pământ.

Unde spusese Eva că se afla mormântul Verei? Al nouălea din stânga. Am avansat spre interiorul cimitirului, numărând din mers pietrele de mormânt. Nici urmă de fleuroni și marmură; doar pietre simple, lipsite de ornamente. Un cimitir pentru

săraci. Am ajuns la cea de-a noua piatră și m-am lăsat pe vine, încercând să descifrez inscripția, dar cuvintele erau ascunse sub mușchi. Cu ajutorul cheilor de la mașină, am curățat o porțiune ce acoperea literele. Scria simplu: VERA RAY, 1910 – 1933.

Am clătinat din cap. Nicio mențiune că fusese o mamă iubitoare. O prietenă dragă. O soră. O fiică. Doar un nume și două date generice. Ce era în neregulă cu lumea aceasta? O lume în care un nume precum Kensington te făcea special, iar un nume precum Ray făcea din tine un nimeni condamnat la uitare? M-am uitat fix la mormântul ei. „Nu-i voi lăsa să te uite, Vera”.

Am simțit o tresărire ciudată în suflet când am observat un rug plin de țepi crescând pe marginea meschinei pietre de mormânt. Printre frunzele de un verde catifelat ale acestuia răzbătea o explozie de flori albe. Mi-am amintit ce spusese bărbatul din cimitir, despre faptul că murii sunt speciali, alegând anumite suflete, protejându-le. „Firește că ar fi ales-o pe Vera”. Am simțit un fior când pe drumul de dincolo de gardul dărăpănat a trecut în viteză o mașină.

∴

M-am gândit la Ethan pe drumul de întoarcere la birou. Desigur, fusese neliniștit în privința articolului, dar, odată ce îl citea, avea să înțeleagă cât era de important. În adâncul inimii mele, știam asta. De-abia așteptam să îi arăt o primă variantă. Desigur, Glenda nu avea să fie încântată, însă acest lucru nu conta pentru mine. Părerea lui Warren, pe de altă parte, da. Inima lui era slăbită. Ar fi rezistat oare dezvăluirii acelor secrete întunecate de familie? I-ar fi provocat prea multă suferință? În fond, el nu știuse că verișorul lui fusese nu doar *răpit*, ci și *fratele lui vitreg*.

Când m-am întors, Frank mă aștepta în biroul meu. Ținea un creion între buze.

Mi-am trântit poșeta pe podea.

— Ce e?

— Reportajul a fost retras.

— Poftim? De cine?

El a clătinat din cap, dezamăgit.

— Nu depinde de mine. Va trebui să discuți cu soțul tău.

Obrajii îmi ardeau, și m-am năpustit printre mese spre biroul lui Ethan. Mă avertizase că reportajul era incomod, dar nu-l

credeam în stare să-l desființeze.

Ethan era cu spatele spre ușă când am intrat în biroul lui. Am închis ușa în urma mea.

— Cum ai putut să faci asta? am țipat.

El s-a întors, ținând în mâini articolul meu.

— E un reportaj bun, Claire, a spus el. Pe cuvânt. Felicitări!

— Nu poți să-l desființezi, am spus. Pur și simplu nu poți.

— Ba pot.

Privirea îi era distantă, goală. Nu știam ce detestam mai mult în clipa aceea, moartea acelui reportaj sau moartea căsniciei noastre.

M-am așezat pe un scaun în fața biroului său și am oftat adânc.

— Ascultă, a spus Ethan, așezându-se și el, nu eu am luat decizia asta.

Am ridicat privirea.

— Nu?

— Nu, a spus el. Warren a făcut-o.

— Poftim?

— Da, a continuat el. Știa că lucrezi la asta și mi-a cerut să îi trimit prin fax o primă variantă a articolului.

— Nu înțeleg. Mie nu mi-a spus nimic. Cum a...?

Ethan a ridicat din umeri.

— Ei bine, știa despre articol și l-a citit.

Am strâns din buze.

— Și să înțeleg că nu i-a plăcut.

Ethan a dat din cap.

— Mă tem că va trebui să discuți cu el. În fond, e încă redactor-șef onorific al ziarului.

— Am s-o fac, am spus, ridicându-mă.

— A fost externat din spital, să știi, a spus el. E încă slăbit, dar se reface bine.

Am dat din cap, observând o valiză lângă biroul lui. Jacheta îi era întinsă peste valiză, indicând că urma să plece cât de curând.

Am clătinat din cap derutată.

— Unde pleci?

— Oh, asta, a spus el, privindu-mă în ochi. M-am gândit să mă mut pe insulă o vreme – până lămurim lucrurile.

Am înghițit în sec.

— M-am gândit că poate ne-ar prinde bine... să stăm un timp separați. Mi-a scrutat privirea, căutând aprobare din partea mea. Am trecut prin atâtea în ultimul an, a continuat el. Va fi bine pentru noi. Ne-ar prinde bine amândurora puțin timp... pentru a lămuri situația.

— Așa-i, am spus eu rapid. Desigur. Ochii îmi ardeau. Am ocolit biroul și l-am sărutat pe obraz. Știam că trebuia să plec repede, altfel riscam să izbucnesc în plâns acolo. Nu voiam să îl implor să rămână. Voiam ca el să își *dorească* să rămână. Ei bine, am spus, simțind un nod în gât, atunci presupun că acum ne luăm... la revedere.

Nu am așteptat să îi văd fața, nici nu am auzit ce a murmurat când am ieșit pe ușă. Trebuia să plec. Aerul dintre acei patru pereți mi se părea greu și sufocant. Dincolo de ușă, am închis ochii și m-am gândit la bărcuța cu pânze pe care bunica mea mi-o oferise în copilărie. Amintirea, vagă la început, mi-a devenit atât de clară în minte, încât simțeam spuma mării stropindu-mă pe față. Mă jucasem cu multă plăcere cu acea bărcuță în fiecare vară, în ochiurile de apă lăsate de maree pe plajă, până într-o zi de iulie când mi-am făcut curaj să o scot în larg, o idee inspirată exclusiv de o carte pentru copii din anii 1950, pe care o găsisem într-un cufăr din camera de oaspeți, *Remorcherul Scuffy*. Așa că am pus bărcuța pe țărm, am împins-o rapid și am privit cum, imediat, un val și-a încolăcit tentaculele în jurul catargului minuscul, ducând-o în larg. Mi s-a frânt inima când am văzut-o dispărând și am rămas cu privirea ațintită asupra țărmului mult timp după aceea, muștrându-mă singură. O alungasem, tot așa cum mă temeam că îmi alungasem și soțul.

Nu puteam suporta să mai rămân la birou, așa că mi-am luat poșeta și am ieșit. Am ridicat privirea când am auzit scrâșnetul unei mașini la câțiva centimetri de mine, urmat de claxonul unui șofer furios.

— Ai grijă pe unde mergi! a strigat bărbatul de la volan. A fost cât pe ce să dau peste tine!

Am dat din cap și am mers mai departe, prea puțin afectată de cuvintele lui, traversând strada și intrând în parcare, unde mă aștepta BMW-ul lui Ethan. Am fixat o clipă cu privirea mașina strălucitoare, clipind pentru a-mi stăpâni lacrimile. Scânteia în soarele de primăvară, atât de țișătoare, atât de jalnică. Un simbol al căsniciei noastre eșuate. Am clătinat din cap, m-am

întors în stradă și am oprit un taxi.

∴

Warren locuia într-un zgârie-nori mai vechi din centru. Cumpărase apartamentul luxos de la ultimul nivel, împreună cu răposata lui soție, cu mulți ani în urmă. Era o locuință grandioasă – sau cel puțin fusese cândva. Terasa privată de pe acoperiș, de deasupra sufrageriei, fusese cândva ascunzătoarea mea favorită din Seattle. În serile calde, eu și Ethan îi țineam companie lui Warren acolo, bând vin, numărând stelele de deasupra creștetelor noastre și bucurându-ne de priveliștea panoramică, pe care doar păsările erau suficient de norocoase să o aibă – de la observatorul Space Needle până la Alki Beach. Însă acum nu mai urca nimeni acolo. Scările în spirală deveniseră prea dificile pentru genunchii slăbiți ai lui Warren, iar Ethan devenise prea ocupat pentru a mai avea timp de vin și de admirat stelele. Eu urcasem pe acoperiș pentru ultima dată în primăvară, doar pentru a descoperi că devenise cuibul unei familii de porumbei care făcuseră foarte multă mizerie.

Warren renunțase la menajeră imediat după Crăciun.

— Nu mă interesează dacă e praf pe măsuța de cafea! exclamase el în fața Glendei, cu ocazia unei vizite a acesteia, cu luni bune în urmă, când ea examinase teancurile de reviste și de cărți în dezordine și pervazurile acoperite cu un strat gros de praf.

Warren era singurul membru al familiei Kensington căruia prea puțin îi păsa să păstreze aparențele, motiv pentru care întotdeauna îl îndrăgisem mai mult. Chiar și așa, nu încăpea îndoială că în ultima vreme nu prea fusese în apele lui. Eu dădusem vina pe starea lui precară de sănătate, dar nu mă puteam abține să nu mă întreb dacă nu cumva era altceva la mijloc. Am inspirat adânc și am format la interfon numărul apartamentului lui.

— Da?

— Warren, sunt eu, Claire.

— Da, a spus el. Hai sus.

Am luat ascensorul până la etajul douăzeci și trei, imaginându-mi ce avea să-mi spună Warren odată ce ajungeam sus. Avea să îmi spună că nu putea publica articolul fiindcă și-ar discredita familia. Avea să-mi spună că ar fi incriminat-o pe Josephine, odihnească-se în pace! Avea să-mi smulgă

promisiunea că nu aveam să suflu un cuvânt despre asta.

Am bătut la ușă.

— Intră, mi-a strigat el dinăuntru. Ușa e deschisă.

Am intrat și l-am găsit pe Warren așezat la masă, mâncând un sandviș.

— Mă așteptam la vizita ta, a spus el, ștergându-și cu un șervețel o pată de muștar din colțul gurii. Ești un reporter abil, Claire, a adăugat el, arătând spre paginile din fața lui.

M-am apropiat și am recunoscut titlul. Articolul meu.

— Ești chiar mai bună decât detectivii mei particulari.

Casa era cufundată într-o tăcere sinistră. Ticăitul ceasului de pe perete era iritant.

Warren și-a împreunat mâinile.

— Și când mă gândesc că detectivii cu instruire militară nu au reușit să găsească dosarele din casa Sharpe, în schimb, tu le-ai găsit. A clătinat din cap spre mine, în semn de admirație. Ei, *asta* da talent.

Inima mea și-a accelerat bătăile. *Dumnezeule!* Warren știa despre intrarea prin efracție în casa lui Lillian. Mai grav, părea să fi fost pusă la cale chiar de el.

Am clătinat din cap.

— Warren, nu înțeleg.

— Haide, ia loc! m-a îndemnat el, arătând spre scaunul de lângă el. De mulți ani tot încerc să dezleg misterul ăsta, a continuat el. Mi-a luat foarte mult timp să aflu ce s-a întâmplat cu Vera Ray. Dosarul privind moartea ei a dispărut în mod misterios în urma unui incendiu la secția de poliție. Prea convenabil, nu crezi? apoi am...

Mâna a început să îmi tremure. „Ce încearcă să-mi spună? Ce înseamnă toate astea?”

— Warren, am spus, clătinând din cap, nu înțeleg.

Zâmbetul lui m-a liniștit.

— Inițial, am crezut că e din dorința de a-mi proteja familia, de a ascunde cât mai bine adevărul cu desăvârșire urât. Dar e mai mult de atât. E o poveste foarte personală pentru mine.

Mi-am acoperit gura cu mâna, gândurile năvălind în mintea mea încât aproape nu reușeam să țin pasul cu ele.

— Warren, vrei să-mi spui că tu crezi că ești...?

El a încuviințat din cap.

— Da. Am retras articolul de la publicare pentru că avea

nevoie de un alt deznodământ. Nu Thomas Kensington a fost Daniel. Zâmbetul lui spunea totul. Eu sunt. Voiam să îți spun asta personal.

Mi s-a tăiat respirația.

— Cum ai aflat? Erai doar un băiețel când...

— Da, trecutul e învăluit în ceață, firește, a spus el. Nu aveam decât trei ani când am fost răpit.

Răpit.

Am clătinat din cap, reflectând la ceea ce mi se revela. „În fața mea se află Daniel Ray. A fost sub nasul meu în tot acest timp”.

— Dar copiii simt anumite lucruri, chiar de la o vârstă fragedă, a spus el. Mama mă privea diferit față de ceilalți.

— Te referi la Elaine?

— Da, a spus el. La început, am crezut că poate eram mai puțin demn de iubire decât sora mea. Dar, pe măsură ce am crescut, am început să mă întreb dacă nu cumva mai era și altceva la mijloc. Într-o noapte, după o petrecere la care mama și tatăl meu băuseră prea mult vin, i-am auzit certându-se în salon. Mama a rostit numele ei. *Vera*. A spus că era numai vina ei că luam note proaste la școală. Dădea vina pe „genele slabe” moștenite de la Vera pentru notele mele. Firește, nu am înțeles la ce se referea, nici cine era Vera. Și nu m-am mai gândit la asta din nou decât când mătușa Josephine a suferit un accident vascular cerebral în anii 1980. Familia s-a strâns la spital, la căpătâiul ei. Tatăl meu nu își mai văzuse sora de mai bine de cincizeci de ani. A refuzat să îi mai vorbească după o ceartă urâtă iscată între ei când eu eram mic. Așa că, atunci când a apărut el – când am apărut cu toții –, ea a devenit isterică, încercând să-mi spună cât de tare regreta că mi-a nenorocit viața, pentru că m-a răpit în copilărie, pentru că m-a luat de lângă Vera. Mama și tata mi-au spus că vorbea boala din ea, că era cu mințile rătăcite, dar eu știam că nu era așa. Cuvintele ei aveau fără îndoială un sâmbure de adevăr, iar când am început să îmi scotocesc trecutul, am aflat că încercau să îmi ascundă ceva foarte groaznic. Din câte am reușit eu să pun cap la cap, Vera și tatăl meu s-au iubit nebunește, dar ea era săracă, iar familia lui nu fusese de acord cu ea, însă nimeni mai mult decât sora lui, Josephine. Cu ani în urmă, mama Verei lucrase ca guvernanta pentru Josephine. Mătușii Josie nu îi plăcuse deloc

femeia, așa că își revărsase furia asupra fiicei acesteia, Vera. Detesta gândul ca eu, un membru al familiei Kensington, să fiu crescut de o femeie de rând, așa că a luat situația în propriile mâini.

— Și tatăl tău, Charles, a știut despre asta?

— Din câte știu eu, tragedia a fost că a aflat adevărul din gura lui Josephine doar după moartea Verei, a spus el. Eu bănuiesc că Josephine se temea că Charles, fiind un om bun la suflet, avea să ia măsuri pentru a mă da înapoi mamei mele, dacă ea ar mai fi fost în viață. În mintea ei, trebuia să aștepte până când Vera dispărea complet din peisaj.

M-am înfiorat.

— Și atunci, ce a spus tatăl tău când ai apărut la ușa lui?

— Josephine a pus totul la cale cu precizia unui păpușar, a spus Warren. Atât cât am reușit eu să îmi dau seama din ce îndruga ea pe patul de spital acum mulți ani, ea nu i-a spus cine sunt în realitate, nu de la bun început. Tatăl meu avea o inimă generoasă. Era un om care făcea fapte bune. Ea i-a spus că aveam nevoie de un cămin, iar tata m-a primit în casa lui. Apoi, la scurt timp după moartea lui Thomas, Josephine i-a mărturisit tatălui meu grozăvia pe care o înfăptuise – poate că propria ei pierdere a făcut-o să înțeleagă exact ce anume îi răpise ea Verei și a determinat-o să dea adevărul în vileag. A susținut că o făcuse doar pentru binele meu, a spus că un Kensington nu ar fi trebuit să fie niciodată crescut în sărăcie. După aceea, tatăl meu nu a mai vorbit niciodată cu Josephine, nu pentru multă vreme.

— Deci, el și soția lui te-au adoptat și au păstrat secretul în toți acești ani?

— Da, a răspuns el. Nu vorbea nimeni despre trecut. Totul era ascuns cu grijă, până a ieșit cu forța la iveală. Tocmai asta e problema cu secretele – găsesc întotdeauna calea spre lumină. Chiar dacă durează o viață întreagă.

— Vera, mama ta, a murit într-o barcă pe lac în noaptea aceea, am spus. Crezi că Josephine a ucis-o?

Warren a oftat.

— Cred că a fost și ea implicată cumva. Cred că e posibil să o fi direcționat pe Vera spre barca defectă, cu gaură, știind că ea nu știa să înoate.

Am încuviințat din cap.

— Ceea ce nu prea reușesc să înțeleg e de ce nu a insistat

mai mult poliția asupra acestui caz, de ce s-au grăbit atât de mult să îl acuze pe Ivanoff de uciderea Verei.

— De-asta am vrut și eu să pun mâna pe dosarul acelui caz, a spus el. Eu bănuiesc că Josephine și alți membri ai familiei au avut ceva de-a face cu incendiul de la secția de poliție. În orice caz, familia mea are legături sus-puse. Dacă Josephine, sau oricine altcineva, a avut nevoie de o favoare din partea poliției, i-a fost acordată. Ivanoff a fost o victimă la-ndemână. Acuzându-l pe el, au distras atenția publicului de la familia Kensington și de la ceea ce s-a întâmplat în realitate. S-a întors din nou spre paginile din fața lui, care conțineau prima versiune a articolului meu. Nici eu nu aș fi putut să-l scriu mai bine.

— Când ți-ai dat seama de toate astea, de ce nu te-ai dus la poliție? De ce nu ai făcut ceva?

— Ce anume să fac? Să-mi denunț propria familie la poliție? Să le cer să aresteze o femeie muribundă?

Am înțeles ce spunea.

— Nu, a continuat el. Ceea ce s-a întâmplat a rămas în trecut. Nimic din ce aș putea face eu nu ar mai aduce-o înapoi pe mama mea.

— Ai dreptate.

Warren a făcut o pauză, ca și cum ar fi încercat să își amintească ceva.

— Anul trecut, am răsfoit niște documente vechi ale tatălui meu și am găsit registrul în care contabilul său ținea evidența banilor lui. Am descoperit în el ceva interesant.

— Ce anume?

— Știi adăpostul pentru femei de pe First Avenue?

Am dat aprobator din cap.

— Casa Speranței, nu? Am scris un reportaj despre acel program anul trecut. E un loc minunat. Găzduiește mame și femei însărcinate fără adăpost.

Warren și-a îndreptat privirea spre fereastră, scrutând orizontul orașului Seattle.

— Tatăl meu l-a fondat, a spus el.

Am zâmbit satisfăcută.

— Charles.

Ochii lui Warren străluceau de mândrie.

— Mama nu a reușit niciodată să înțeleagă de ce tatăl meu își dedica atât de mult timp acțiunilor caritabile. Cred că pe ea

oamenii săraci o înspăimântau, dar nu și pe tatăl meu.

— E perfect logic, am spus. A construit Casa Speranței în memoria Verei. O, Warren, ai călcat cu onoare pe urmele tatălui tău. Acum știu de la cine ai moștenit omenia.

— Mi-aș fi dorit doar să fi discutat cu el despre toate astea acum mulți ani, a spus el.

Am arătat spre articolul din mâinile lui.

— Iar acum, că știi întreaga poveste, ți-ai regăsit liniștea?

— Da, oarecum, a spus el. Dar chiar și așa, mai lipsește ceva, ceva la care sper să mă poți ajuta tu.

Am încuviințat din cap.

— Sigur, orice.

— Vechea mea casă, a spus el nostalgic. Apartamentul în care am locuit cu Vera. Tu ai fost acolo, nu-i așa?

— Da.

Warren a oftat.

— Este singura piesă din puzzle pe care nu am reușit să o rezolv. E interesant, îmi amintesc cele mai bizare detalii, cum ar fi felul în care pâlpâiau felinarele stradale în fața ferestrei, și zgomotul enervant al femeilor care spălau rufe în lighean, jos, pe alee. Dar nici în ruptul capului nu reușesc să-mi amintesc adresa apartamentului. Obişnuiam să ies la plimbare în toiul nopții, sperând să îmi amintesc adresa, dorindu-mi ca vreo vitrină sau vreo clădire veche să îmi spună ceva, dar în toți acești ani, locul acela mi-a scăpat mereu. Ochii lui, rugători și înlăcrimați, s-au fixat într-ai mei. Poți să mă duci acolo, Claire?

— Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere, am spus. Ce-ai zice de mâine după-amiază?

El a închis ochii pentru o clipă, apoi i-a redeschis, oglindind în ei o forță regăsită.

— Mulțumesc, scumpa mea.

M-am aplecat să îl sărut pe obraz.

— E ciudat că îmi vine să-ți spun Daniel acum? Probabil ți se pare foarte ciudat să auzi numele ăsta.

— Nu, a spus el. Deloc. E numele pe care l-am purtat mereu în inimă.

Capitolul 20

A doua zi dimineață, m-am ridicat în capul oaselor în pat și mi-am întins brațele. Ethan plecase, într-adevăr, lăsând un loc gol în inima mea, dar am încercat să nu mă gândesc la asta. Mi-am pus la microunde un bol cu fulgi de ovăz instant și m-am uitat pe fereastră la feribotul ce tocmai intra în golf. Odinioară, eu și Ethan adoram să stăm acolo și să privim feriboturile care veneau și plecau. Ajunseserăm chiar să le botezăm. Edgar. Duncan. Maude. Am zâmbit, amintindu-mi ziua când el îi dăduse unuia numele de Horace.

Telefonul a sunat din bucătărie și am fugit să răspund.

— Alo?

— Claire, sunt Eva.

— Bună! am spus. Mă bucur să te aud din nou.

De-abia așteptam să îi povestesc despre Warren.

— Mă întrebam dacă ai putea să treci pe la mine azi, a spus ea. Mi-a trecut ceva prin minte și... ei bine, putem vorbi când ajungi aici. Ești liberă?

— Da, am răspuns, gândindu-mă la planurile mele cu Warren pentru după-amiaza aceea. Ne puteam opri mai întâi pe la apartamentul Evei. Aș fi putut readuce împreună doi prieteni vechi. Ar fi în regulă după-amiază?

— Da, a răspuns ea.

— Oh, și Eva, voi veni cu un prieten. Cineva pe care mi-ar plăcea să îl cunoști.

— Minunat, a spus ea. Cu cât mai mulți, cu atât mai bine.

∴

Mi-am terminat cerealele, apoi mi-am prins părul în coadă. Fără a mă gândi la ce făceam, am scos din dulap o pereche de pantaloni scurți și un tricou și m-am oprit în fața oglinzii mari din dormitor. Picioarele mele nu mai arătau ca odinioară, tonificate și puternice. Nu mai alergam. „Aș mai putea alerga vreodată?”

M-am întors spre dulap, care arăta gol fără hainele lui Ethan în el. Mi-am abătut privirea, dar o pată de albastru mi-a atras atenția pe raftul de jos al suportului de pantofi.

Pantofii mei de alergare. Stăteau acolo cuminți, fără a mă mai

chinui ca în lunile trecute. Acum, doar așteptau răbdători, tăcuți. M-am apropiat de ei și i-am luat în mână, așezându-mă pe pat și încălțându-i. Îmi plăcea senzația pe care mi-o dădeau, strâmți și bine fixați pe picior. Le-am legat șireturile, făcând o fundă cu nod dublu. Inima a început să-mi bată mai tare când am luat o înghițitură de apă și mi-am băgat în buzunar telefonul mobil și cheile, ritualuri pe care le îndeplinisem în trecut de sute de ori înainte de a ieși la alergat.

Gene nu a spus nimic când am coborât din ascensor și am traversat holul de la intrare. Era un moment care nu merita discutat. În plus, mintea îmi era tulburată, iar inima, grea. Trecuse un an de când nu mai ieșisem la alergat. Un an care îmi schimbase complet viața. Gene s-a mulțumit să îmi țină ușa deschisă când am ieșit în stradă, salutându-l din cap în momentul în care am trecut pragul. Alergasem la multe curse de-a lungul vieții. Însă aceasta de acum, chiar dacă se dovedea a fi doar de trei cvartale, mi se părea a fi cursa vieții mele. Și chiar era.

La început, am pornit la pas. „Un picior în fața celuilalt”. Cândva, puternice și solide, acum îmi simțeam picioarele ca pe niște bețe subțiri. Am clătinat din cap. „Nu, nu pot să fac asta”. O gaură în trotuar mi-a făcut inima să tresară. Mi-am amintit mașina năpustindu-se spre mine. Cum mă împiedicase. Impactul, urmat de izbitura din abdomenul meu. „Un picior în fața celuilalt”. Am mărit ușor ritmul, cu prudență. „Respiră!” Soarele îmi strălucea pe obraji, cald și încurajator. O femeie m-a privit dintr-o cafenea din apropiere și mi-a zâmbit. „Respiră!” Păsările ciripeau cocoțate pe cablurile electrice de deasupra. Nici nu m-am dezmeticit bine, că m-am trezit alergând din nou, alergând cu adevărat.

Am trecut în zigzag prin cvartalele de lângă apartament, apoi am decis să fac drumul până la Café Lavanto. Nu aveam de gând să intru, nu după ceea ce îmi dezvăluise Dominic cu o seară în urmă. Dar tânjeam să trec în fugă pe acolo, să mi-l imaginez pe Warren jucându-se afară în copilărie. Transpirată și cu răsuflarea tăiată, am ajuns în vârful dealului și m-am îndoit de mijloc, chinuită de o durere în coaste. Mi-am încleștat mâinile pe locul dureros și am inspirat adânc de câteva ori, apoi am ridicat privirea spre cafeneaua aflată în cvartalul din fața mea. Clădirea era delimitată de niște conuri portocalii. Bărbați

purtând căști de protecție și ținând mape în mâini forfoteau în jurul intrării, arătând spre structură. Banda galbenă interzicea accesul oricui în cafenea. „Doar nu au început deja demolarea?” Mi-am scos mobilul din buzunar și am format numărul lui Dominic, însă după trei tonuri de apel a intrat mesageria vocală.

— Dominic, am spus tare, încercând să acopăr zgomotul unui camion mare ce dădea cu spatele în fața cafenelei. Mi-ai spus că o vinzi, dar nu credeam să se întâmple atât de rapid. Am...

Rămasă fără replică, am închis telefonul și m-am apropiat de banda de avertizare, făcându-i semn unui bărbat care purta o cască galbenă.

— Scuzați-mă! am strigat.

Bărbatul s-a apropiat cu aerul unui om care nu voia să fie deranjat.

— Ce se petrece aici?

— Clădirea va fi demolată, a răspuns el. Ei bine, nu azi. Deocamdată doar ne pregătim.

— Nu! am strigat eu. Nu se poate.

Bărbatul a ridicat din umeri.

— Ba chiar așa e. A întors mapa și mi-a arătat schițele arhitecturale pentru ceva ce părea a fi o nouă clădire de apartamente. Conform schiței, parterul avea să fie ocupat de o cafenea Starbucks. Am insistat să primim autorizațiile cât de repede pentru clădirea asta. Șeful vrea să fie gata înainte să fie terminată clădirea de peste drum.

Am clătinat din cap.

— Greu de crezut că o coșmelie ca asta a rezistat atât de mult, a spus el, aruncând o privire spre semnul din vitrină. Ce maldăr de gunoi!

— Întâmplarea face, am spus, ca acest *maldăr de gunoi* să fie un loc foarte special. Aici au...

Bărbatul i-a strigat ceva unui muncitor din depărtare și mi-a întors spatele.

— Aici au locuit Vera și Daniel, am continuat, chiar dacă eram singura care asculta. Nu puteți să o demolați. Pur și simplu nu puteți.

Am privit o vreme forfota echipei de construcție. Oamenii roiau ca niște termite, strângându-se să devoreze o bucată de lemn putrezit. Îmi venea să mă arunc spre clădire și să întind brațele pentru a o proteja, așa cum făceau ecologiștii fervenți

atunci când se legau cu lanțuri de copaci. Mi s-a făcut greață gândindu-mă la toate amintirile, toate secretele, care aveau să fie puse la pământ sub efectul devastator al bilei de demolare. Uram să mă gândesc că poate ratasem ceva, dar și mai important era să mă asigur că Warren avea să o poată vedea pentru ultima oară.

Mi-am impus să plec de acolo, mărinđ ritmul până am luat-o din nou la fugă imediat după colț. Respirând tot mai sacadat, mi-am îndreptat din nou gândurile către Ethan. Amintirile mi-au făcut picioarele să forțeze mai mult, inima să îmi bată mai tare. Nici nu mi-am dat seama când am trecut în goană pe lângă Pacific Place, urcând apoi pe strada Broad, unde observatorul Space Needle scânteia deasupra. Atunci am avut o revelație. „Nu din partea lui Ethan încerc să obțin iertare, ci dintr-a mea”.

Telefonul mi-a sunat în buzunar și am încetinit ritmul. Când am văzut numărul lui Ethan pe ecran, primul meu instinct a fost să nu răspund. M-am gândit să renunț la el. Am băgat mâna în buzunar și am ținut-o încleștată pe telefon, în timp ce acesta a sunat a doua oară, apoi a treia oară. L-am scos. Pierduserăm un copilăș. Pierduserăm părți din noi înșine. Trecuserăm prin atâtea. Prin prea multe. Dar acest lucru nu însemna că trebuia să ne pierdem și unul pe altul.

Am apăsat buton pentru a răspunde.

— Bună! am spus la telefon.

— Bună! a spus el. Vreau să mă întorc acasă – adică dacă îmi dai voie.

— Dar parcă spuneai...

— Claire, nu știu ce spuneam, și pot spune sincer că nu știu cum să repar relația noastră. Tot ce știu e că vreau să o fac.

— Oh, Ethan! am strigat eu. Și eu vreau asta.

— Vin cu următorul feribot.

*

Am alergat încă un kilometru și jumătate, apoi am încetinit, mergând la pas, când am ajuns la un cvartal distanță de apartament. Inima îmi bubuia. Nu puteam să-mi rețin zâmbetul. Am scos telefonul mobil din buzunar și am format numărul de la Elliot Bay Jewelers.

— Bună, sunt Claire Aldridge. Am cumpărat un ceas pentru soțul meu acum ceva vreme și, ei bine, m-am hotărât ce să fie gravat pe el.

- Da, a spus femeia, ce doriți să scrie?
- Puteți să gravați doar „Sonetul 43”?
- Atât? a întrebat femeia. Nimic altceva?
- Nu, am spus. Asta rezumă tot ce am de spus.

Am închis telefonul exact când am ajuns la clădirea de apartamente. Gene mi-a ținut ușa deschisă, văzând transpirația ce îmi șiroia pe față.

- Ai revenit, a spus el cu un zâmbet mândru.
- Am revenit, am spus, pășind în ascensor.

De data aceasta, cuvintele îmi păreau în sfârșit sincere.

Am ridicat privirea de pe canapea când Ethan a intrat în apartament. Și-a lăsat bagajul lângă ușă, iar acesta s-a răsturnat, împrăștiind pe covor un dosar cu hârtii, însă el nu s-a oprit să îl ridice.

— Claire, îmi pare atât de rău, a spus el cu un zâmbet ezitant, pentru felul în care m-am purtat.

- Și mie, am spus încet.

S-a apropiat de mine și a îngenuncheat, astfel încât fața să îi fie la același nivel cu a mea.

- Ai reînceput să alergi, a spus el încet.

- Da, am răspuns. În sfârșit.

Mi-am trecut degetele prin părul lui. Câteva fire cărunte îi apăruseră la tâmplă, amintindu-mi cât de mult îmi doream să îmbătrânesc alături de omul acesta.

— S-a întâmplat ceva ciudat, a spus el. Pe feribotul care mă ducea pe insulă, am văzut un cuplu cu un băiețel. Și-a șters o lacrimă din ochi. Avea aproximativ vârsta pe care ar fi avut-o acum fiul nostru. Un an. Abia începea să meargă.

Mi-am împreunat mâinile pe după gâtul lui Ethan și am început să plâng.

- Fiul nostru?

El a încuviințat din cap.

- Am avut un fiu.

— Ethan, am spus în hohote de plâns, lăsând cuvintele lui să-mi pătrundă în inimă.

— Era un băiețel foarte frumos, a spus el printre lacrimi. Avea nasul tău. Ador nasul tău.

Mi-am îngropat fața la pieptul lui, iar el m-a legănat ușor.

— Am început să mă gândesc cum ar fi viața fără tine, Claire, fără noi doi. Iubito, nu îmi doresc o astfel de viață.

— Nici eu, am spus, simțind un nod în gât.

— Ce spunea consilierul psihologic specializat în stres posttraumatic? Că atunci când pierzi un copil se dublează riscul de a ajunge la divorț?

Am încuviințat din cap.

— Ceva de genul ăsta.

— Hai să infirmăm acea statistică, a spus el, petrecându-și brațul pe după talia mea. Să o luăm de la capăt.

Am dat aprobator din cap.

— Daniel, am spus eu blând, în șoaptă.

Ethan a părut nedumerit.

— Daniel?

— Da, am spus zâmbind. Bebelușul nostru. Vreau să îi punem numele Daniel.

— Da, a spus el, cu vocea tremurându-i de emoție. Daniel. Un nume perfect pentru primul nostru fiu.

Am zâmbit.

— Vorbești ca și cum vom mai avea unul.

El a zâmbit.

— Mi-ar plăcea. Dacă ești pregătită...

— O să ajung și acolo, am spus, dezmiardându-l cu obrazul pe gât.

— Îmi pare rău că nu ți-am fost alături, a spus el încet. Mă vei putea ierta vreodată?

Mi-am împletit degetele cu ale lui.

— Dar tu mă vei putea ierta vreodată?

— Am făcut-o deja, a spus el, aruncându-și ochii pe fereastră, către apă, apoi uitându-se din nou la mine. Hei, hai să lăsăm deoparte munca pe ziua de azi și să mergem undeva, chiar acum, să sărbătorim noul nostru început.

M-am uitat la ceas.

— Chiar nu pot, am spus. Nu încă. Am deja o întâlnire stabilită.

Ethan părea nelămurit.

— Cu bunicul tău, am spus, presându-mi fața de pieptul lui și inspirând parfumul cămășii lui de un alb imaculat. Inima mi s-a strâns când mi-am amintit de planurile de demolare a cafenelei. Ajunseserăm prea târziu, dar nu atât de târziu cât să nu mai putem arunca o ultimă privire. Poate că Warren nici nu avea nevoie de mai mult, oricum. Mi-ar plăcea foarte mult dacă ne-ai

Însoți, am spus, ridicând privirea spre Ethan. E un moment important pentru el. Am ezitat. Și pentru mine.

Ethan a scos cheile din buzunar, făcându-le să zornăie – sunetul a doi oameni care pornesc din nou la drum – împreună.

— Te conduc.

∴

Ethan a parcat mașina în fața clădirii Evei, iar Warren s-a întors spre mine cu o expresie derutată.

— Dar credeam că mergem la...

M-am uitat la ceas, conștientă de fiecare clipă care se scurgea. Chiar dacă bătrâna clădire nu avea să fie demolată în acea zi, simplul fapt de a ști că era în pragul demolării îmi intensifica dorința de a mă asigura că Warren apuca să o vadă pentru ultima dată. Însă îi promisesem Evei.

— Am vrut să ne oprim undeva mai întâi. Doar pentru o clipă. E o persoană pe care mi-ar plăcea să o cunoști.

Warren și Ethan m-au urmat în ascensor, care ne-a dus până la etajul Evei. Am bătut când am ajuns la ușa ei.

— Claire, a spus Eva veselă, poftindu-ne înăuntru. Și ai adus prieteni! Să vedem, acesta trebuie să fie soțul tău? a spus ea, întorcându-se spre Ethan.

— Da, doamnă, a răspuns Ethan, strecurându-și un braț pe după talia mea.

M-a încântat afecțiunea cu care m-a îmbrățișat, dar momentul nu era al nostru; era al lor.

— Eva, am spus încet, el e Warren Kensington, dar tu îl știi sub un alt nume.

Ea s-a uitat întâi la mine, apoi la Warren, scrutându-i chipul.

— Eva, a spus Warren. Ochii i s-au luminat, amintindu-și, când i-a întins mâna. Mă bucur atât de mult să te revăd. Poate îți mai amintești de mine sub numele de Daniel. Daniel Ray.

— Dumnezeule! a icnit Eva. Visez? S-a așezat pe un scaun lângă fereastră. E un miracol, a continuat ea, întorcându-se spre mine. Cum ai...? De unde ai...?

— E bunicul meu, a spus Ethan.

Eva s-a uitat la mine, apoi la Warren, uluită.

Warren a dat din cap.

— Iar această reporteriță excepțională a reușit să dezlege misterul.

Eva a părut zguduită.

— Vrei să spui că ai fost în viață în tot acest timp?

Warren s-a așezat lângă ea și i-a zâmbit.

— Ei bine, ceasul ăsta bătrân încă mai bate, deci, presupun că da.

Eva și-a pus o mână pe brațul lui Warren.

— Aproape că nu-mi vine să cred că ești aici, a spus ea. Mamei tale i-a fost nespus de dor de tine.

— Pot doar să îmi imaginez, a spus el.

— Îți mai aduci aminte, Daniel?

— Așa cred. Am momente când cred că îmi aduc aminte viața aceea. Când închid ochii, îi pot vedea chipul.

Eva a zâmbit.

— Chipul Verei?

— Da, a răspuns el încet.

Eu am îngenuncheat lângă scaunul lui Warren.

— I-am găsit mormântul, am spus.

Warren a părut profund emoționat.

— Cum?

— Mi-a spus Eva.

— Doamne, Dumnezeu! a spus el. O caut de atâta timp. Am...

— Ai vrea să te duc acolo azi, după ce vizităm vechea clădire de apartamente?

— Da, a spus Warren, foindu-se pe scaun.

Când a ridicat piciorul, a răsturnat o revistă de pe măsuta de cafea. Eu m-am întins să o ridic, iar brățara mi-a alunecat până la baza încheieturii. Safirele au scânteiat în lumina soarelui de după-amiază ce se revărsa pe ferestre.

Eva s-a îndreptat în scaun.

— Claire, brățara aceea, a spus ea. Despre ea voiam să discut cu tine. Am observat-o la mâna ta acum câteva zile. Pot să te întreb de unde o ai?

M-am întors spre Ethan, care aștepta în tăcere lângă ușă, sprijinit de toc.

— Am primit-o de la soțul meu, am spus mândră. A fost un cadou.

— Lasă-mă să mă uit la ea, a spus Eva, întinzând mâna.

Eu i-am arătat mâna, iar ea a examinat îndelung lanțul de aur.

— Da, a spus ea.

— Ce e?

— Brățara Verei. Cea pe care i-a oferit-o Charles în dar când o curta.

— Nu se poate, am spus.

— Are dreptate, a spus Warren convins. Tatăl meu mia dat-o mie când eram tânăr. Mi-a spus să o ofer unei femei cu adevărat speciale, fiindcă îi aparținuse unei persoane pe care o iubise cândva. Eu i-am oferit-o soției mele, iar, când ea a murit, i-am dat-o mai departe lui Ethan ca să ți-o ofere ție.

Am clătinat din cap, nevenindu-mi a crede.

— În tot acest timp, eu am purtat brățara ei.

Ethan a îngenuncheat lângă mine și i-am strâns mâna.

— Îmi aduc aminte acum, am spus, memorând eforturile mele de documentare. Raportul de autopsie. Charles Kensington – m-am întors spre Warren –, tatăl tău, a fost cel care a ridicat obiectele ei personale. Probabil asta s-a întâmplat după ce Josephine i-a spus adevărul despre tine, după ce a aflat că Vera murise căutându-și fiul.

Am pus mâna pe brățară, privind-o acum cu alți ochi. Vera o purtase în noaptea când își dăduse ultima suflare, apoi își croise drum până pe mâna mea, circa optzeci de ani mai târziu.

— Răposata mea soție a ținut întotdeauna la brățara aia, a spus Warren. Ce bine ar fi fost să fi știut adevărata ei poveste! Ne vom întâlni din nou, a spus el, ridicând privirea spre cer și făcând cu ochiul. Și voi avea o poveste foarte interesantă să îi spun.

— Și încă cum, a spus Eva.

M-am ridicat.

— Sunt sigură că voi doi ați putea depăna amintiri o veșnicie, dar Warren mai are de mers undeva – asta, desigur, dacă ești pregătit.

— Da, a spus el, ridicându-se, sunt pregătit.

Eva ne-a condus până la ușă.

— Nu-ți pot spune cât de mult mă bucur să te revăd, i-a spus ea lui Warren. Simt că sufletul mamei mele se poate odihni acum.

— Mătușa Caroline? a spus el, ca și cum ar fi scos la lumină o amintire de mult îngropată în mintea lui.

— Da. Mama mea. Ultima ei dorință pe patul de moarte a fost să te găsească.

— Sper că acum ne zâmbește de sus, a spus el.

— Sunt sigură că da, a răspuns Eva. De lângă Vera.

∴

Inima îmi bubuia în piept când Ethan ne-a dus cu mașina până la Café Lavanto. A oprit mașina într-o zonă de preluare marfă de la poalele dealului ce ducea spre cafenea.

— Nu pare să existe loc de parcare pe stradă, a spus el, mijind ochii pentru a vedea ce se afla în față. Vă las aici.

Mi-am desfăcut centura de siguranță și m-am apropiat de Warren care stătea pe scaunul din dreapta.

— S-ar putea să fie ultima ta șansă de a vedea vechea clădire, am spus. Urmează să fie demolată.

— Ce păcat! a spus el, încercând să deslușească scena din fața lui. De ce?

— Pentru a face blocuri de locuințe, am răspuns.

— Nu există deja destule în orașul ăsta?

Am ridicat din umeri.

— Seattle pare să aibă un apetit insașiabil pentru blocuri de locuințe și cafenele Starbucks. Mi-am îndreptat privirea spre cafenea. Mare păcat, pe cuvânt. Proprietarul e un om bun. O vinde ca să își poată ajuta mama. E bolnavă de multă vreme și nu își poate plăti medicația.

Nu eram sigură dacă Warren mă asculta. Privirea îi rămăsese ațintită asupra străzii.

— Vii înăuntru? I-am întrebat pe Ethan, înainte de a păși pe trotuar.

Soarele după-amiezii se revărsa prin parbriz, făcându-i ochii verzi să strălucească.

Ethan i-a aruncat o privire bunicului său, apoi mie.

— Du-te tu, Claire, a spus el cu un zâmbet. E povestea ta și tu trebuie să o termini.

— Mulțumesc, am șoptit.

— Mă întorc după voi într-o jumătate de oră, a spus el, cu acea scânteie de iubire în ochi, care îmi lipsise atât de mult. Crezi că va fi timp suficient?

Am dat aprobator din cap și i-am strâns mâna lui Warren, coborând amândoi din mașină pe trotuar și pornind încet către cafenea, atenți și tăcuți.

— Ești pregătit? I-am întrebat.

El a încuviințat din cap și am urcat lent panta abruptă a cvartalului, oprindu-ne de multe ori ca Warren să își poată trage

sufletul. Un șantier nu era locul potrivit pentru cineva recent externat și, pentru o clipă, m-am simțit vinovată că îl duceam acolo. Dar apoi mi-am amintit că fusese ideea lui, dorința lui.

— Claire! Am ridicat privirea și l-am văzut pe Dominic venind în fugă spre noi. Mă bucur atât de mult că ești aici. Toată după-amiaza am încercat să te sun înapoi, dar probabil ai telefonul închis.

Am băgat mâna în poșetă și mi-am dat seama că, din greșeală, îl pusesem pe silențios.

— Ascultă, am spus, nu te învinovățesc.

El a strâns în mână un dosar de carton.

— Semnez hârtiile în după-amiaza asta, a spus el pe un ton de scuză. Va mai dura o zi sau două până vor începe demolarea. S-a frecat pe frunte. Claire, chiar detest că trebuie să fac asta, însă este singura soluție pentru a avea grijă de mama mea.

Am ridicat mâna.

— Te rog, nu îți cere scuze. Înțeleg.

— Înțelegi?

— Da, am răspuns. Doar că mi-aș fi dorit să existe o altă cale. Sufăr enorm la gândul de a vedea clădirea asta veche pusă la pământ.

— Fratele și sora mea s-au oferit să mă ajute, a spus Dominic. Am creat un fond pe numele ei pentru a cere ajutor comunității. O bancă din orașul nostru s-a oferit să ne vireze o sumă echivalentă cu fiecare donație primită, până la ultimul dolar. Dar nu am strâns nici pe departe suficient.

Warren stătea lângă mine, ascultând doar în parte conversația noastră, fără a-și lua ochii de la ușa cafenelei. Cadrul acesteia, bordo, necesita un strat nou de vopsea, în special în colțul din dreapta sus, unde se vedea lemnul gol sub stratul de vopsea cojită. M-am întrebat ce culoare avusese cadrul ușii în anii 1930.

Dominic mi-a aruncat o privire cu subînțeles și a arătat din cap spre cafenea, exact în clipa în care un alt camion s-a apropiat dinspre stradă.

— E în regulă, a șoptit el. Am să le cer să nu intre până nu terminați voi doi. Stați oricât aveți nevoie.

L-am privit curioasă pe Dominic.

— Cum de știi cine...?

El a zâmbit.

— Daniel, așa-i?

Am încuviințat din cap.

— Dar cum ți-ai...?

— Știam eu că o să-l găsești, a răspuns el zâmbind.

Am mai făcut un pas spre intrare, iar Warren s-a uitat la mine încurajator.

— Am așteptat momentul ăsta foarte mult timp, a spus el, ațintindu-și privirea asupra ușii, apoi întorcându-se spre mine cu ochii împăienjeniți de lacrimi.

Îmi făceam griji pentru inima lui, atât pentru solicitarea fizică, cât și pentru cea emoțională. Dar avea nevoie de acest moment. Viața lui era ca un roman tragic, din care lipsise capitolul final, unul superb. Îl găsiserăm, îl șterseserăm de praf, iar acum era timpul să îl citească.

— Mulțumesc, Claire, a spus el.

Dominic ne-a ținut ușa deschisă și am intrat. Bătrânul espressor La Marzocco fusese mutat de la locul lui de pe bar. În locul lui rămăsese o umbră întunecată de pete de cafea. Mesele și scaunele fuseseră îngrămădite lângă peretele lateral, aliniat și gata de a fi cărate afară. Superbul șemineu arăta pustiu pe peretele din capătul opus. Am inspirat adânc. Și acele dale frumoase, realizate de pietrarul Ivanoff. Aveau să fie distruse odată cu restul clădirii.

— Warren? am spus.

El nu mi-a răspuns.

M-am întins să îl iau de mână.

— Warren, ești bine?

— Îmi aduc aminte, a spus el, cu ochii mari și corpul încremenit. Holul ăsta. Aici era plin de bărbați. Bărbați beți. De obicei, mama intra în grabă cu mine și urcam în fugă scările pentru a trece de ei.

A făcut câțiva pași, încet, îndreptându-se spre partea din spate a cafenelei.

— Se poate? a întrebat el, întorcându-se din nou spre Dominic.

— Vă rog, a răspuns Dominic.

Am intrat după Warren pe ușa ce dădea spre încăperea din dos și apoi în sus, pe scări. Treptele scârțâiau sub picioarele noastre, și i-am oferit brațul pentru a-l sprijini, dar el a clătinat din cap.

S-a oprit pe micuțul palier și și-a trecut mâna peste balustradă.

— În toți acești ani, a spus el, băgând mâna în buzunarul jachetei, am visat la locul ăsta. S-a oprit pentru a-și scoate o batistă și a se șterge în colțul ochiului. Iar acum, că sunt aici... e exact așa cum mi-l aminteam.

M-am întins să îl prind de mână.

— Pe ea ți-o amintești? Pe Vera?

El a încuviințat din cap.

— Da. Ei bine, presupun că e mai puțin o amintire și mai mult o... *stare de spirit*. A închis ochii și a inspirat adânc. Un instinct. Inima nu te lasă niciodată să îți uiți mama.

Am clipit pentru a-mi stăpâni lacrimile, privindu-l cum scruta peretele de lângă scări. S-a apropiat mai mult, acționând din instinct, bătând ușor cu palma la baza chenarului.

M-am apropiat și eu de perete.

— Ce e?

El s-a dat în spate și a oftat.

— Nu e nimic, a răspuns. Am crezut că îmi amintesc ceva, dar...

— Probabil e dificil pentru tine, am spus, să te afli din nou aici. Ochii îi scânteiau de lacrimi.

— Probabil a fost devastată de durere, când m-a pierdut în felul acela. Soția mea ar fi fost distrusă dacă ne-am fi pierdut vreunul dintre copii. Nu ar mai fi fost niciodată la fel.

— Judecând după ardoarea cu care te-a căutat, nu încape îndoială că te-a iubit foarte mult, am spus.

Warren a dat din cap înainte de a începe să coboare scările. Eu l-am urmat, ținându-mi mâna aproape de cotul lui, pentru a-l ajuta să își țină echilibrul.

— O să te duc înapoi acum, am spus. Probabil ești obosit.

El nu părea să mă audă. S-a uitat în dreapta, apoi în stânga, ca și cum ar fi perceput ceva, ar fi *simțit* ceva.

— Warren? l-am întrebat. Ești bine?

El s-a întors fără un cuvânt la scări, apoi s-a oprit în fața unui maldăr de cutii stivuite lângă perete. A îngenuncheat și le-a împins deoparte, dezgolind lambriurile de lângă șipcile și tencuiala ce stăteau să cadă. Eu și Dominic l-am privit trecându-și mâna peste scobiturile din perete, ca și cum ar fi acționat bazându-se exclusiv pe memoria mușchilor lui. Câteva clipe mai

târziu, am auzit scârțâitul unei balamale, iar Warren a deschis o ușă minusculă. „Un compartiment secret”. Inima mea și-a accelerat bătăile.

Warren a băgat mâna în spațiul mic din perete. Am îngenuncheat lângă el și l-am privit scoțând o pană îngropată sub un strat gros de praf. A răsucit-o între degete și a zâmbit doar pentru sine înainte de a o pune pe podeaua din lemn de esență tare. Lângă aceasta, a așezat o pietricică de culoarea caiselor, un bănuț de un cent, trei scoici albe și un as de cupă ponosit.

— Am găsit-o la parter, a spus el, minunându-se de cartea de joc. Mami m-a lăsat să o păstrez.

„Mami”.

L-am privit băgând din nou mâna în nișa din perete și scoțând de data aceasta un plic. Mi l-a întins cu o mână tremurândă. Cu cerneală ștersă de vreme, stătea scris „Lui Daniel”. S-a întors spre mine.

— Claire, ai putea, te rog, să mi-o citești?

Am încuviințat din cap, ridicând marginea plicului îngălbenit. Am scos coala fină aflată înăuntru și am despăturit-o, uitându-mă la Warren înainte de a-mi îndrepta privirea spre primul rând.

Dragul meu Daniel,

Lumea mea s-a sfârșit în ziua când ai dispărut tu, scumpul meu fiu. Indiferent cine te-a răpit mi-a furat în același timp și inima, și viața. Trăiam pentru a te vedea zâmbind, pentru a te auzi râzând, pentru a-ți împărtăși bucuria. Iar lumea pare mai puțin frumoasă fără tine. Știu că ești undeva aproape. În adâncul inimii simt asta; cred că te vei întoarce în locul acesta. Locul nostru special. Iar când o faci, vreau să știi cât de mult te iubesc, deși s-ar putea ca eu să nu fiu aici să ți-o spun.

Într-o bună zi, vom fi din nou împreună, copilul meu. Într-o bună zi, îți voi cânta din nou și te voi ține în brațe. Până atunci, te voi iubi și te voi visa mereu.

Mama ta iubitoare,

Vera

Îl aveam pe micuțul Daniel în fața ochilor. Îl vedeam așa cum îl văzuse Vera cândva. Cu obraji moi și bucălați, acum brăzdați de riduri. Cu bucle blonde în locul șuvițelor albe. Cu ochii albaștri strălucitori, acum înnegurați de umbra senectuții.

Warren a ridicat privirea spre mine.

— Cafeneaua asta, a spus el, va fi demolată?

Am dat aprobator din cap.

— Îmi pare foarte rău, Warren. Dominic o vinde. Este nevoit să...

— Cât i s-a oferit?

— Poftim?

— Dezvoltatorul imobiliar care vrea să o cumpere cât i-a oferit?

Am clătinat din cap.

— Nu știu. Dominic nu mi-a spus.

— Am să-i ofer dublu.

Nu mi-am putut reține zâmbetul.

— Serios, Warren? Ai face asta?

El a zâmbit.

— Ei, doar nu pot să-i las să demoleze casa copilăriei mele, nu-i așa? Și nu zicea el că familia lui are nevoie de bani? Măcar să facem ceva bun cu bătrânii bani ai familiei Kensington. Și-a plimbat privirea prin micuța încăpere. Da, tânărul acela cumsecade poate să păstreze lucrurile exact așa cum sunt acum. Nu voi schimba nimic. Privirea i s-a închețat. Ei bine, nimic în afară de un *singur* detaliu.

— Și care e acela?

— Numele, a spus el. Îl voi schimba în Vera's Café.

— O, Warren! am exclamat, îmbrățișându-l strâns. Vera ar fi fost atât de mândră de tine.

Am aruncat o ultimă privire pe scrisoarea Verei, iar o frază din partea de jos a paginii mi-a atras atenția. Un postscriptum. Nu știu cum de sărisem peste el.

— Stai așa, am spus. E ceva ce mi-a scăpat.

P.S. Daniel nu uita de Max. L-am găsit în zăpadă. I-a fost dor de tine.

Am clătinat din cap, perplexă.

— Max?

Warren m-a privit uluit. A băgat din nou mâna în nișa din perete, ceva mai adânc de data aceasta. Într-o secundă, a scos un ursuleț de pluș pentru copii, ponosit, cu un papion de catifea albastru zdrențuit.

— Max, a spus Warren, aranjând papionul prăfuit. L-am scăpat în noaptea când a venit ea după mine. Bărbia i-a tremurat. Nu m-a lăsat să mă întorc după el.

— Josephine?

— Da, a răspuns el. Nu mă puteam gândi decât la cât de frig avea să îi fie în zăpadă. Era atât de frig.

Mi-am pus mâna pe umărul lui.

— Mama ta l-a găsit și l-a păstrat pentru tine, am spus. Știa că te vei întoarce acasă.

Warren s-a ridicat în picioare, ținând în brațe ursulețul de pluș. Și-a lipit fața de a ursulețului, băgându-și degetul pe sub papionul zdrențuit, la fel cum făcea, probabil, în copilărie. Doar un material simplu, ață și umplutură, cusute laolaltă fără prea multă îndemânare, însă, pentru Warren, acel pluș ar fi putut valora întreaga lui avere, până la ultimul dolar.

— Te aștept afară, i-am șoptit, oferindu-i un moment de singurătate de care consideram că avea nevoie. Putem merge când te simți pregătit.

El a încuviințat din cap, iar eu am ieșit în partea din față a cafenelei. Dominic și-a băgat mâinile în buzunare și m-a privit cu un aer sfios.

— Îmi pare atât de rău pentru...

— Te rog, nu-ți cere scuze, i-am spus. Totul a ieșit exact așa cum trebuia. M-am uitat din nou spre Warren. Când termină, are ceva de discutat cu tine.

Dominic m-a privit întrebător.

— Serios?

Am zâmbit și am pornit spre ușă fără a mai zăbovi să îi văd regretul din ochi.

— Adio, Dominic! i-am spus, deschizând ușa și ieșind în stradă. Ethan avea să ajungă în curând. Începeam un nou capitol din viața noastră – unul mai bun –, și toată ființa mea se simțea mai ușoară la acest gând. Soarele se strecura printre copaci și am observat un măcăleandru cu pieptul lat ciugulind pe lângă picioarele mele. Îndrăzneală și deloc deranjată de prezența mea, pasărea m-a privit ținându-și capul aplecat spre

dreapta. După o clipă, i-am observat și cuibul, aflat la doar câțiva metri distanță, zăcând pe trotuar într-o grămadă ciuntită de crenguțe desprinse și bucăți de mușchi. Un singur ou albastru, cu o fisură neregulată pe mijloc, zăcea pe caldarâm, interiorul gălbui al acestuia fiind împrăștiat pe bordură.

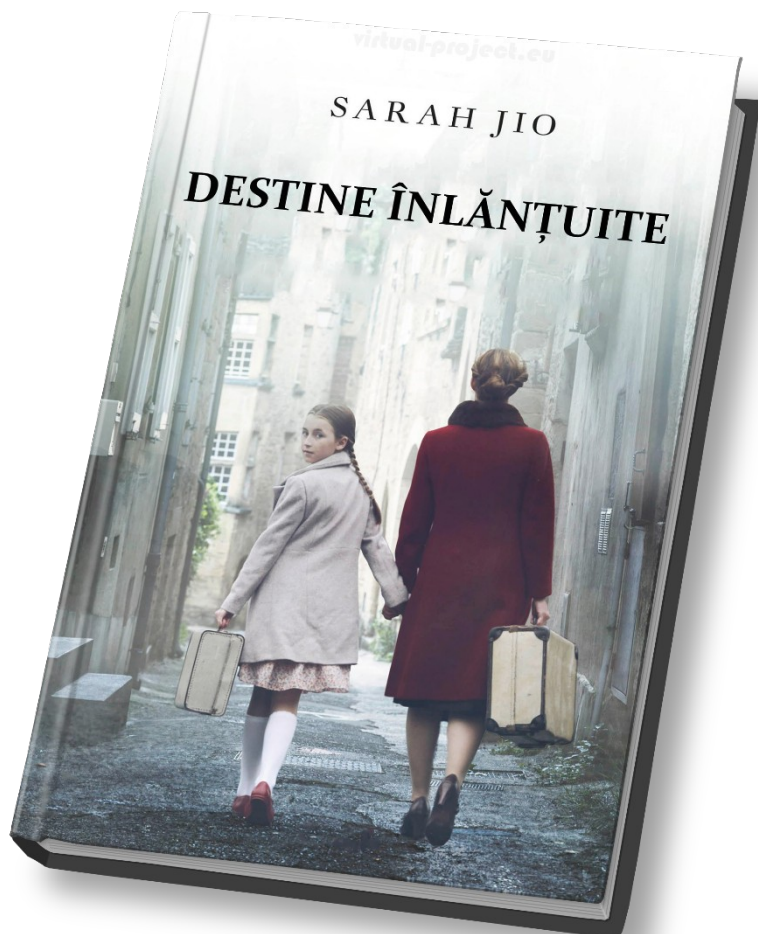
Biata de ea. Și-a pierdut puișorul, exact cum Vera își pierduse copilașul – am inspirat adânc – și cum îl pierdusem și eu pe al meu. Era nedrept. Era tragic. Dar așa era viața.

Pasărea s-a învârtit în jurul cuibului, lovind în van cu ciocul într-o crenguță, înainte de a se retrage la câțiva metri depărtare pe bordură. Aproape am simțit momentul în care și-a dat seama că eforturile ei erau zadarnice. Momentul în care *a renunțat*. S-a înălțat în văzduh, zăbovind o clipă pe creanga unui cireș de deasupra mea, ca pentru a memora scena, ca pentru a-și lua un ultim rămas-bun.

În clipa aceea, am simțit o zvâcnire în abdomen, vechea durere. Mi-am încolăcit brațele peste pântecul care purtase și pierduse un copilaș. „Adio, micul meu Daniel!”

— Te voi iubi mereu, am șoptit.

Vântul s-a întetșit în clipa aceea, făcând să foșnească crengile plopului de deasupra mea, smulgându-i semințele pufoase și ridicându-le în zbor. *Exact ca zăpada*. Am prins unul în palmă și am zâmbit, ridicând privirea spre cer în timp ce măcăleandrul a fluturat din aripi, s-a învârtit deasupra mea o dată, apoi s-a îndepărtat.

virtual-project.eu

violin